BESTSELLER-URILE ULTIMULUI DECENIU

JEAN MARSH

CASA ELIOTT

I.S.B.N. 973-9154-28-x

THE HOUSE OF ELIOTT
Copyright © Jean Marsh and Eileen Atkins 1993

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română
sînt rezervate Editurii ORIZONTURI — BUCUREŞTI

JEAN MARSH

CASA ELIOTT

Traducerea: MONICA FUSU

EDITURA ORIZONTURI
BUCUREŞTI

Tiparul executat sub comanda 50 051
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA

Capitolul 1

— Scoate-ţi pălăria! În ciuda tonului autoritar, nu-şi putea stăpîni emoţia din glas.

Silueta subţire se proiecta pe fondul luminos al ferestrei. Se întoarse. Purta pe cap un joben şi era îmbrăcată într-un frac.

— N-am vrut să par lipsită de respect, spuse fata ezitînd, apoi îşi scoase, cu mişcări lente, pălăria de pe cap.

Beatrice îşi privi îngăduitoare sora mai mică.

— Bineînţeles că nu. Îmi pare rău.

Chipul frumos al Evangelinei se mai înseninã un pic, ba chiar schiţă un zîmbet în colţul buzelor. Se îndreptă spre Beatrice şi o îmbrăţişă. Beatrice îi mîngîie părul negru, lung ce-i cădea deasupra frunţii ca nişte aripi fluturînde şi o împinse uşor înapoi. Se întoarse din nou spre patul plin cu haine bărbăteşti.

— Cine ar fi crezut că tata are atîtea haine?

Beatrice luă o cravată galbenă din mătase.

— Nu-mi aduc aminte să-l fi văzut vreodată cu cravata asta.

— Nici nu mi-l imaginez purtînd aşa ceva. Evangeline se uită în jur, la dormitorul înalt, mare şi întunecat, cu mobilă victoriană greoaie şi cu un tapet la fel de mohorît şi se gîndi cît de bine se potrivea acea ambianţă cu sobrietatea tatălui lor. În amintirile ei nu regăsea imaginea tatălui purtînd acea cravată galbenă.

— Ia priveşte!

Beatrice deschisese unul din sertarele masivului scrin din lemn de mahon şi ţinea în mînă un mănunchi de eşarfe.

— Mătase, spuse ea uluită, lăsîndu-le să-i alunece printre degete.

— Toate sînt din mătase. Ea îşi strînse buzele şi grimasa aceasta nu prevestea nimic bun.

— Aceste lucruri nu vor fi împărţite săracilor Londrei, spuse Evangeline. Se pare că noi sîntem săracii Londrei.

Evangeline se privi din nou, cu multă atenţie, în oglindă. Oare dacă mutau perniţele de la umeri şi tăiau cozile fracului, nu-l puteau transforma în ceva bun de purtat?

Beatrice ridică enervată un palton gri-închis şi se apucă să-l împăturească.

— Nu, nu-mi vine să cred, exclamă ea. Simt că turbez de furie.

— De ce, ce s-a întîmplat? întreabă Evangeline.

— Ce s-a întîmplat? Privește, e din cașmir. Paltonul ăsta trebuie să fi costat mai mult decît salariul lui Molly pe un an de zile. Aruncînd paltonul pe pat, Beatrice se îndreptă furioasă spre fereastră. Chipul ei cu trăsături ușor ascuțite și bine conturate, înconjurat de podoaba părului roșcat, căpătase alura unei pisici înfuriate, gata de atac.

— Nu înțeleg. Nu ne-a lăsat nimic, în schimb a cheltuit banii pe asemenea lucruri scumpe. Ei bine, nici acestea nu vor ajunge la săraci.

Evangeline zîmbi timid.

— De astă dată, Misiunea East End nu se va alege cu mare lucru.

Dar sora ei nu era prea ușor de îmbunat.

— Am putea transforma cămășile în bluze, iar din mătasea asta — spuse ea, ridicînd eșarfele și aproape mîngîindu-le cu gingășie — o să ne facem o mulțime de lucruri.

Evangeline, împărtășind entuziasmul surorii sale, luase din dulap un braț de veste din brocart și catifea.

— Oh, Bea, ia te uită ce veste minunate!

Beatrice le privi uluită.

— Le putem purta așa cum sînt.

— Vom avea curajul?

— O să îndrăznesc din ce în ce mai mult, acum cînd nu mai sîntem obligate să dăm socoteală cuiva.

Bea o privi provocator pe Evangeline.

— Prin moartea tatălui nostru ne-am îmbogăţit considerabil garderoba.

Reîncepu să sorteze hainele de pe pat.

— O să ţai butonii de la toate cămăşile pe care nu le oprim.

— Oh, nu putem face aşa ceva, Bea. Ce vor spune cei de la Misiune?

— N-au decît să zică ce vor, ripostă Beatrice cu o oarecare asprime în glas şi se îndreptă spre comoda pe care se aflau o tavă de argint plină cu butoni de manşetă, o pereche de perii de cap avînd gravate pe spate iniţialele H.L.E., un toc de ochelari şi o forfecuţă de unghii. Întinse mîna după forfecuţă, se opri o clipă, apoi luă tocul de ochelari brodat şi, brusc, ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce-l privea.

Evangeline aruncă nişte pantofi într-o cutie mare. Se gîndi că totul era un pic cam macabru, faptul că-i umblau prin lucruri, ca nişte viermi ce mişunau printre rămăşiţele lui pămînteşti. Se înfioră.

— Nu păstrăm pantofi sau pantaloni, nu-i aşa, Bea? Îi strîngem pe toţi la un loc, nu?

Neprimind nici un răspuns, se întoarse spre sora sa.

— Oh, draga mea Bea, ce s-a întîmplat?

— Mă simt tare ciudat, spuse Beatrice înăbuşindu-şi un suspin. Îmi pare rău că a murit, dar în acelaşi timp sînt şi tare furioasă pe el.

Ea îşi aduse aminte cît de mult suferise din cauza comportamentului lui auster şi lipsit de afecţiune şi cît de tare îi spulberase încrederea în propriile forţe.

— Nu ne-a dat voie să facem mai nimic, nu am primit o educaţie corespunzătoare, nu am avut o viaţă socială, nu ne-a dăruit prea multe lucruri de îmbrăcăminte şi acum, nu ne-a lăsat decît casa şi lucrurile astea scumpe învăluite în mister.

Evangeline spera ca ea să nu aducă din nou vorba despre statutul său de fată bătrînă. Nu avea o perspectivă prea strălucită: la 30 de ani şansele de măritiş scădeau simţitor. Ea îi întinse Beatricei batista ca să-şi şteargă ochii.

— Tu ai făcut tocul ăsta, nu-i aşa, Bea?

— Da.

Ea oftă, mîngîind distrată cu degetul, broderia de pe toc.

— Ne-a lăsat sărace şi fără nici o calificare. Nu ştiu ce vom face şi, totuşi, bănuiesc că încă îl mai iubesc.

Îşi şterse din nou ochii.

— Asta e a ta?

Beatrice privi surprinsă micuţa batistă tivită cu o dantelă albastră, bogată, pe care i-o întinsese Evangeline.

— Am găsit-o în buzunarul ăsta.

Arătă spre buzunarul fracului pe care încă îl mai purta.

— Nu se poate să fie a mamei, după atîta timp, nu-i aşa?

— Nu, nu se poate, spuse Beatrice gînditoare.

Lydia, Lady Eliott, stătea cu fiul său Arthur în salonul bogat decorat din Kensington, aşezată incomod pe o canapea exagerat de lustruită. Poate că era într-adevăr incomodă, dar cel puţin ţinea pasul cu moda răspîndită în casele din înalta societate, şi acest lucru conta mult mai mult decît confortul, în cazul Lydiei. Să ai un accent corect, o îmbrăcăminte adecvată, un cămin pe măsură, prieteni potriviţi, tot ceea ce-ţi poate oferi senzaţia de siguranţă, acestea erau lucruri de care avea nevoie Lydia.

— Ştii că nu au suficienţi bani să se descurce singure. Va trebui să le ajutăm.

Arthur se apropie dinspre scrinul elegant şi modern, unde pregătise băuturile.

— Vrei să spui să le dăm bani?

Era surprins.

— Dumnezeule, bineînţeles că nu.

Rîse.

— Nu vor avea nevoie de prea mult — s-au obişnuit cu puţin. Un doctor cu o carieră atît de strălucită ca a tatălui lor ar fi trebuit să ofere fiicelor sale o viaţă mai puţin retrasă.

— Unchiul Henry susţinea că locul femeii este în casă, la treburile gospodăriei, spuse Arthur destul de sentenţios pentru cei 25 de ani ai lui.

— Şi eu sînt de aceeaşi părere, dar prea le-a ţinut din scurt pe bietele fete.

În vocea Lydiei se citea o oarecare simpatie: ea nu suferise asemenea constrîngeri nici înainte de a se căsători, din partea părinţilor săi strîmtoraţi financiar, dar indulgenţi, şi nici din partea soţului bogat şi înţelegător. Îi zîmbi lui Arthur şi luă cocktailul pe care i-l preparase.

— Oh, mi-ai preparat un White Lady.

— Nu este White Lady, ci Maiden's Blush, căci am rămas fără Cointreau.

— Oricum, e grozav. Tu ce bei?

— Whisky, bineînţeles.

— Bineînţeles. Zîmbetul Lydiei fu întunecat de o uşoară supărare. Este primul?

— Nu este nici primul, nici ultimul, şi nu ai nici un motiv să-ţi faci griji în privinţa mea. Beau mult mai puţin decît oricare din colegii mei de birou.

Arthur îi luă mîna, strîngînd-o uşor şi o privi deschis, în felul lui special. Era conştient de faptul că mama lui îl credea net superior celor din jur şi nu avea de gînd s-o contrazică, dar ştia foarte bine şi cum s-o ia şi cum să-i vorbească.

Ea îi zîmbi drăgăstoasă şi sorbi din cocktail.

— Este delicios acest Maiden's Lady.

— Nu, mamă, este Maiden's Blush.

— Ei bine, fiindcă veni vorba de fete, n-au fost surprinse de moştenirea derizorie lăsată de unchiul tău?

— Micuţa Evangeline n-a avut nici o reacţie, dar Beatrice a fost uimită, furioasă şi aproape nepoliticoasă.

Îşi aminti cu neplăcere de scena pe care i-o făcuse verişoara lui. Beatrice ceruse să vadă actele şi îi respinsese categoric compasiunea.

— Dar tu?

— Dar eu ce?

Lydia îşi ridică privirea.

— Ai fost surprinsă?

— Nu prea. Bănuiesc unde s-a dus o parte din bani.

Arthur se întreba de mult timp cam ce ştia mama lui, dar nu avea nici un rost s-o întrebe; îi plăcea foarte mult să discute secretele altor oameni, dar pe ale ei le păstra cu sfinţenie.

— Şi eu gîndesc la fel.

— Bunul doctor nu era tot timpul la fel de bun, nu-i aşa?

Lydia îşi privi întrebătoare fiul, apoi se întoarse spre oglindă, netezindu-şi rochia din mătase în zona şoldurilor bine dezvoltate.

Arthur se simţi dezamăgit. Mama lui avea expresia unei persoane care obţinuse ceea ce-şi dorise. Nu se poate ca unchiul Henry . . . se gîndi el . . . nu, nu, nu, bineînţeles că nu. Va mai bea un

whisky, era exact ce-i trebuia. Îi aruncă însă mamei sale o privire aspră.

— În legătură cu fetele, spuse ea. Am nişte idei.

— Am făcut destulă treabă pe ziua de azi. Sîntem obosite, Evie.

Coborînd scările la fel de întunecate şi impunătoare ca şi dormitorul tatălui lor, cele două surori au adus la parter şi ultimele cutii mari. Prin geamurile colorate, maro şi verde, tipice pentru arhitectura gotică din perioada victoriană, stilul gotic fiind des întîlnit în Highgate, pătrundea o lumină difuză care mai mult accentua austeritatea casei în loc s-o diminueze.

— Mi-e foame, spuse Evangeline. Hai să mîncăm.

— Dar nu s-a întors Molly.

— Acum putem mînca ce ne place şi cînd ne place şi, în fond, ne putem găti singure, spuse Evie veselă.

Beatrice îşi privi drăgăstos sora. Evangeline de-abia dacă păşise pragul adolescenţei şi-şi păstrase nealterate entuziasmul şi inocenţa.

— Bine, spuse ea şi porni spre bucătărie.

Pe bufetul maro închis din bucătărie se afla cina lor acoperită cu un capac.

— Nu este prea complicat să găteşti carnea de pui cu un pic de zeamă de orz, zise ea, ridicînd o oală.

Dar pentru un moment, Evangeline păru descurajată.

— Ştiu! strigă ea înseninată şi se repezi în cămară.

— Asta ne va înveseli.

Apăru cu două sticle de bere neagră şi cu un borcan de condimente indigene.

— Molly nu se va supăra, mai sînt destule.

— Ce să luăm, condimente sau bere?

— Bere, spuse Evie rîzînd. Acum, chiar că am încălcat toate regulile.

Îşi aduse aminte de toate restricţiile din trecut. Mîncarea lor fusese la fel de searbădă ca şi viaţa pe care o duseseră. Nu avuseseră voie să mănînce nimic prăjit, nu tu produse de patiserie, nu condimente, nu petreceri şi nici vreo relaţie de prietenie . . .

— Nu, nu, nu, exclamă Evangeline, nu cred că erau bune toate acele reguli. Tata, spuse ea cu îndrăzneală, greşea.

— Ei bine, probabil că nu avea întotdeauna dreptate, dar era un medic foarte bun.

Beatrice tăie carnea de pui şi prepară o salată simplă, apoi aşează totul pe masa de bucătărie bine lustruită. Între timp, Evangeline turna berea.

— O să mănînc condimente cu pui, nu pui cu condimente... şi dacă era un doctor aşa de bun, de ce nu şi-a mutat cabinetul în Harley Street?

Amuzată de vehemența Evangelinei, Beatrice o privea cum își pune jumătate de borcan de condimente peste pui.

— Oh, știi doar cum era tata. Îi plăcea ca oamenii să vină la el. În ce-o privește pe mama, datorită faptului că locuia aici, în Highgate, îi venea foarte greu să-și viziteze prietenii.

— Dar chiar se ducea vreodată în vizită, Bea? Tu ai avut vreodată voie să ieși? Unde se ducea? Cum se îmbrăca?

Evangeline cunoștea deja răspunsurile la toate aceste întrebări și auzise fiecare detaliu al vizitelor la Londra, dar, ascultîndu-le din nou, înregistra noi amănunte și-și împrospăta memoria.

Chipul mamei ei, pe care n-o cunoscuse niciodată, era la fel de viu în memoria ei ca și cel al tatălui. Datorită descrierilor lui Bea cu privire la înfățișarea mamei, modul cum se îmbrăca, mîinile fine și elegante, talentul ei la pictură, originalitatea și înțelepciunea ei, Evangeline reușise să-și formeze o imagine clară a mamei sale, de parcă ar fi cunoscut-o în timpul vieții.

Și Beatrice se gîndea adesea la mama lor. Da, din cînd în cînd, în vreo după-amiază, reușeau să scape, plecînd în vizită la groaznica mătușă Lydia și la unchiul Richard, deși nu era prea plăcut să stai cu sclifosita mătușă Lydia. Uneori, după ce luau ceaiul, se duceau la National Gallery, la Portrait Gallery, ori, în cel mai fericit caz, reușeau să intre în vreo galerie de artă modernă, unde mama ei

o învăța cum să privească explozia de culori și forme.

În zilele în care reușeau să plece mai devreme de la mătușa Lydia, mama lor o ducea pe Beatrice în diferite locuri ale Londrei și îi arăta unde locuise înainte și unde învățase. Locul favorit al lui Beatrice era cartierul Chelsea, unde mama ei studiase pictura, și uneori, în mod cu totul excepțional, luau ceaiul cu unul din prietenii boemi ai mamei. În asemenea ocazii, Beatrice era tratată ca un adult, i se vorbea ca unei persoane interesante și inteligente, ale cărei păreri se bucurau de atenția celor din jur. Nici nu se compara cu atmosfera de acasă unde, pînă și mama ei era tratată ca un copil neastîmpărat. "Micuțul meu ponei", așa obișnuia el să-i spună. Beatrice își aducea aminte de clipele în care detecta în glasul mamei sale o neliniște profundă, vecină cu isteria. În asemenea cazuri, tatăl ei își punea mîna grea pe umărul mamei, o freca pe spate și ea se liniștea imediat. Dar Beatrice simțise tot timpul că gestul lui era mai mult amenințător decît plin de mîngîiere. "Relațiile dintre soți nu sînt întotdeauna așa cum par la prima vedere", obișnuia să spună Kathleen, mama lui Molly.

Evangeline oftă. Brusc se simți tare dezamăgită.

— Oh, Bea, tare mi-aș fi dorit să nu fi murit din cauza mea.

— Evie, mama știa ce risc își asumă cînd s-a hotărît să mai aibă un copil, după toate acele

sarcini pierdute şi, în plus, a apucat să te vadă. Asta a făcut-o foarte fericită.

Îşi atinseră mîinile peste masa de bucătărie. Evangeline mai sorbi o înghiţitură din bere.

— Îmi place.

— Şi mie îmi place, se auzi o voce cu un puternic accent irlandez, şi Molly, fata în casă, intră în bucătărie.

Cu chipul ei radios şi mişcările vioaie aduse un aer de veselie în casa mohorîtă.

— Sper că nu mi-aţi terminat şi heringii şi poate mi-aţi lăsat şi mie cel puţin o sticlă de bere.

Se învîrti grăbită prin bucătărie, punînd peştele într-o tigaie şi tăind pîinea. Felul ei degajat şi liber de-a se purta cu fetele nu era neobrăzat, ci pur şi simplu familiar. Deşi acum era fata lor în casă, ea fusese crescută în familie aproape ca o soră pentru Evangeline. Lui Kathleen îi fusese permis să rămînă în casă şi după ce o născuse pe fiica sa nelegitimă. Acesta nu fusese un gest de bunătate din partea doctorului Eliott, ci o soluţie practică impusă de moartea soţiei lui şi naşterea Evangelinei.

— Nu ne-am atins de heringii tăi, Molly. Ce face verişoara ta?

— Foarte rău, domnişoară Evie. Băiatul care a fost împuşcat a murit şi el. Pe tatăl ei îl îngroapă sîmbătă — toată familia va fi prezentă. O să fie o slujbă grandioasă.

— Cred că ţi-ar plăcea şi ţie să te duci, spuse Beatrice.

— Da, domnişoară Bea, mi-ar plăcea tare mult, zise Molly înfierbîntată.

Cele două surori îşi aruncară o privire stingherită şi Beatrice, asumîndu-şi răspunderea, spuse:

— Ştii că te-am trimite dacă am putea, dar de cînd tata . . .

— Da, da, domnişoară Bea, ştiu că aţi face-o.

Molly era conştientă de greutăţile financiare ale celor două fete şi înţelegea foarte bine situaţia. Dar ea era prea bună la suflet şi prea legată de fete ca să se supere, aşa că îşi scoase peştii din tigaie şi şi-i puse pe farfurie, aşezîndu-se la masă alături de ele.

— Miroase ceva mai bine decît carnea de pui rece, spuse ea şi, ridicîndu-şi paharul adăugă: are un gust mult mai bun decît zeama de orz.

În acel moment se auzi zgomotul clopoţelului de la intrare.

— Ia te uită, nici nu m-am aşezat bine la masă . . .

— Stai liniştită, Molly, spuse Beatrice. Trebuie să fie femeia de la Misiunea East End. Vorbim noi cu ea, tu stai şi termină de mîncat.

Molly se aşeză, dar curiozitatea a fost mai mare decît plăcerea de a mînca acei heringi. Se

duse la geamul de la subsol. O văzu pe tînăra femeie de la Misiune şi o maşină.

Ciudat, îşi spuse ea. Este numai femeia, dar nu se vede nici un automobilist, ori o fi chiar ea şoferiţa? Tînăra femeie părea mai în vîrstă decît domnişoara Evie şi mai tînără decît domnişoara Bea, dar era îmbrăcată foarte diferit. Putea fi luat drept costum de călărie, dar nu înţelegea rostul acelei costumaţii. Doar maşină nu este tot una cu un cal, rîse Molly în sinea sa. Dar indiferent de felul cum era îmbrăcată, se vedea clar că este o doamnă, la fel ca şi surorile Eliott. Era ciudat cum îţi dădeai seama imediat de acest lucru. Se gîndi că poate se năşteau cu acest aer nobil. Dar imediat îşi spuse că ar fi fost mai bine să-şi termine cît mai repede ceaiul şi să strîngă masa; chiar dacă fetele erau foarte prietenoase cu ea, nu trebuia să profite de acest lucru şi să se culce pe o ureche. Mama ei îi explicase foarte bine situaţia înainte de a se întoarce în Irlanda. Plecă de la fereastră

— Bună ziua, sînt Penelope Maddox de la East End Mission. Aţi terminat de împachetat? Maşina aşteaptă afară. Am încercat eu să fac rost de un autocamion, dar armata nu mi-a dat nici o mînă de ajutor. De altfel, sînt obişnuită cu aşa ceva, încă din timpul războiului.

Evangeline şi Beatrice amuţiseră sub avalanşa de vorbe ale tinerei femei cu trăsături ascuţite, dar frumoase.

— Ei bine, sînt destule pachete, însă nu cred că ar fi necesar un camion, spuse Evie stingherită.

— Nu strîng lucruri numai de aici. Ştii, oamenii mai renunţă la una-alta.

— Trebuie să vă previn că am tăiat butonii de la unele cămăşi. Ce vreţi să spuneţi? Cum adică renunţă?

Evie se simţea jenată.

— Nu-ţi face probleme, voluntarii noştri se vor descurca foarte bine cu ele. În general primim numai vechituri. Dar oamenii săraci au nevoie de o cină sigură, nu de haine de gală. Penelope făcu o pauză şi le privi direct în faţă pe surori, cîntărindu-le din ochi. Luă o cutie cu haine şi se îndreptă cu ea spre maşină.

— Da, oamenii îşi pierd speranţa să-l mai revadă pe cel drag şi nu vor ca hainele celui plecat să le întreţină suferinţa, aşa că pînă la urmă, tot Misiunea iese în cîştig.

— Oh, înţeleg.

Beatrice o urmă la maşină cu o altă cutie.

— Vai, ce minunat! Ştii să conduci! spuse ea.

— Am fost nevoită să conduc o ambulanţă. Dar tu ce ai făcut? Sînteţi fiice de doctor, nu-i aşa — aţi fost infirmiere?

— Nu, vreau să spun, nu, nu am făcut nimic folositor în timpul războiului şi da, tata a fost doctor.

Cele trei femei continuară să aşeze lucrurile la spatele maşinii.

Evangeline simţi că ea şi sora sa erau demodate şi nepotrivite în comparaţie cu acel "tip nou" de femeie.

— Ea ar fi putut face ceva, izbucni Evangeline, arătînd cu capul spre Beatrice. Dar a fost nevoită să aibă grijă de mine şi de casă — şi a făcut şi oficiile de secretară pentru tatăl nostru.

Cuprinsă de elan, adăugă următoarea frază citită în "Lady" sau "Sketch", nici ea nu mai ştia sigur.

— Ar fi putut să-şi aducă o contribuţie majoră la învingerea greutăţilor din timpul războiului.

— Oricum, tata nu m-ar fi lăsat, spuse Beatrice zîmbindu-i cu dragoste Evangelinei.

— Nu te-ar fi lăsat?

— Tata nu ne-ar fi lăsat să facem nimic, adăugă Evangeline mohorîtă.

— Acum aveţi de gînd să faceţi ceva? Oricînd avem nevoie de noi voluntari.

— Mă tem că acum, după moartea tatălui nostru, vom fi obligate să ne cîştigăm existenţa, spuse Beatrice.

Penelope le privi înveselită.

— Foarte bine. V-aţi gîndit la ceva anume? Le privi chipurile preocupate. Nu? Ei bine, o să mă interesez şi eu. Mulţumesc pentru aceste lucruri — chiar dacă unele cămăşi nu au butoni.

Ele o urmăriră cu privirea în vreme ce se urcă la volan şi porni maşina.

— Nu este grozav?

— Da, şi maşina a pornit imediat.

Era o zi însorită, dar nu soarele era cel care îi îmbujorase chipul lui Beatrice şi nici viteza cu care mergea pe St. Martin's Lane, într-un ritm pe care Evangeline reuşea cu greu să-l menţină. Beatrice ignora totul în jurul ei: mulţimea care se înghesuia la spectacolul de dimineaţă al teatrelor, cîntăreţii ambulanţi ce păreau să cînte unul pentru celălalt, oamenii-sandviş, ce se plimbau cu reclamele agăţate de ei, ghicitorii şi ceainăriile pline.

Atenţia Evangelinei fu atrasă de o tînără fată, probabil de aceeaşi vîrstă cu ea, care cînta cu un glas dulce "Am visat că locuiam în Marble Halls". Un vis destul de irealizabil, se gîndi Evie, pentru o fată care-şi cîştigă existenţa cîntînd pe stradă. Iar înfăţişarea ei părea şi mai nepotrivită. Avea un abdomen imens, astfel încît se vedea clar că este gravidă.

Evangeline nu mai văzuse pe nimeni într-un stadiu aşa de avansat al sarcinii. Tînăra fată îi observă privirea şi, făcîndu-i cu ochiul conspirativ, îşi aranjă mai comod "copilul". Rîzînd, Evangeline alergă s-o prindă pe Beatrice care ajunsese deja în Trafalgar Square.

— Nu, spuse ea brusc, nu vom primi chiriaşi în casă şi ăsta este ultimul meu cuvînt.

— Sînt de acord cu tine, Bea, dar te rog, liniştește-te şi mergi ceva mai încet!

— Da, da, aşa voi face.

Dar Beatrice continuă să meargă cu acelaşi pas rapid.

— Auzi, chiriaşi! N-am face decît să ne transformăm în nişte servitoare, am sta toată ziua închise în casă. Arthur încearcă să ne dirijeze viețile, aşa cum a făcut şi tata. Dar eu sînt însetată de viață. Vreau să recuperez toți anii pierduți.

Îi veni în minte biroul mohorît al lui Arthur, atît de asemănător cu acela al tatălui lor şi se simți din nou copleşită de furie cînd îşi aminti de felul pompos în care le explicase că, în mod oficial, el era tutorele Evangelinei. Îi aruncase acesteia o privire de stăpîn. Nu, mai mult decît atît. O făcuse să se simtă stingherită.

— Probabil că te vei mărita. Mă referam la Evangeline, bineînțeles.

— Bineînțeles.

— Iar tu, Beatrice, ai putea fi guvernantă.

— Ei bine, atunci totul este stabilit. Anunță-ne cînd ne-ai găsit un soț şi o slujbă.

Beatrice îşi luase mănuşile şi geanta şi se ridicase în picioare.

— Nu face mutre! Înțelege că situația voastră financiară este mai mult precară.

Beatrice îl privi direct în față.

— Mie mi se pare că această situație financiară precară a fost creată de bărbații din familia

Eliott. Tata a pierdut toţi banii şi tu nu ai făcut nimic ca să preîntîmpini această stare de lucruri.

— Ne căutăm de lucru, spuse Evie încercînd să aplaneze situaţia.

— Sînteţi nişte doamne. Faceţi parte din familia Eliott. Nici nu se pune problema — şi, în plus, ce ştiţi voi să faceţi? Nu aveţi nici o pregătire.

Arthur se aşezase din nou la biroul lui, căci se simţea mai în siguranţă acolo, la adăpost de înţepăturile oarecum îndreptăţite ale lui Beatrice.

— Nu ni s-a asigurat o educaţie corespunzătoare, spuse Beatrice.

— Eu am vrut să urmez pictura, i se alătură Evangeline.

Arthur rîse şi o privi drăgăstos.

— Ce prostuţă eşti, n-avem nevoie de o boemă în familie.

Ah, îşi aduse aminte Beatrice, ce zîmbet prostesc şi condescendent arborase.

— Trebuie să plecăm, Evie. Să nu mai răpim nici o clipă din timpul preţios al vărului Arthur.

Se îndreptă spre uşă şi îl informă pe un ton oficial.

— De fapt, ne-am hotărît să vindem casa.

— Oh, nu, draga mea. Nu se poate să-ţi vinzi unicul bun pe care-l deţii. Îţi interzic acest lucru.

— Îmi interzici, vere Arthur?

— Da, ca tutore al Evangelinei am dreptul să-ţi interzic acest lucru. Dar eu şi mama vrem să vă facem o altă propunere.

După ce trecu de Trafalgar Square şi traversă Haymarket, continuînd să meargă cu paşi mari, Beatrice se opri brusc la colţul străzii Jermyn şi o privi în faţă pe Evangeline.

— Vom găsi noi o soluţie.

— Da, ne vom gîndi la altceva.

Se opriseră în dreptul unui vînzător de ziare, pe a cărui placardă scria "Toţi minerii sînt în grevă".

— Ei bine, acest lucru nu ne va afecta prea tare, căci oricum nu avem bani de cărbuni.

— Oh, Bea, cum poţi spune aşa ceva.

— În vremurile grele, omul se înăspreşte, zise ea, făcînd haz de necaz.

Evie rîse uşurată, constatînd că Beatrice îşi recăpătase buna dispoziţie. Mergeau în josul străzii Jermyn. Beatrice îşi spuse că şi aici, tot bărbaţii erau stăpîni. La tot pasul întîlneai frizerii, magazine de încălţăminte, "Lobbs" şi confecţii bărbăteşti la "Hawes and Curtis".

— Hmm. Îmi place ăsta.

Evangeline se opri în faţa unei vitrine.

— Pentru tine?

Bea era amuzată.

— Da.

Evie se uita la un pulover bărbătesc.

— Am de gînd să-l încerc. Nu-l putem cumpăra — nu-ţi face griji, ştiu acest lucru, spuse ea şi păşi curajoasă în magazin.

În atmosfera calmă din interior plutea un miros dulceag de tutun. Toate piesele de mobilier erau din lemn de nuc bine lustruit, combinat cu sticlă. În spate, un vînzător în vîrstă ajuta un client să-şi aleagă o cravată, sarcină ce i se părea dificilă lui Bea, avînd în vedere diferenţele nesemnificative dintre cravate. Un vînzător mai tînăr se apropie de ele.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Da, spuse Evangeline, uşor afectată. Am vrea să vedem puloverul din vitrină.

Tînărul vînzător trase un sertar de la un scrin.

— Acesta, doamnă?

— Da, acela.

— O alegere foarte bună. A fost pus în vitrină cu ocazia meciului Eton — Harrom. Pentru fratele dumneavoastră?

— Nu.

— Pentru tatăl dumneavoastră?

— Nu, spuse Evangeline dăruindu-i unul dintre cele mai încîntătoare zîmbete.

— Pentru mine, aş vrea să-l încerc. Unde este cabina de probă?

Tînărul vînzător rămase perplex, copleşit atît de zîmbetul, cît şi de cererea ei.

— Înțeleg... ăă... minunat..., dar nu cred că... vreau să spun, nu știu...

— Nu știi unde este cabina de probă?

— Nu, dar nu știu dacă...

Vînzătorul mai în vîrstă se apropie.

— Este vreo problemă, domnule Jenkins?

— Absolut nici una, spuse Evangeline veselă. Îmi place acest pulover și aș vrea să-l probez.

Vînzătorul în vîrstă își strînse buzele și în acea clipă Beatrice se gîndi că gura lui seamănă perfect cu o prună uscată. Apoi le spuse pe un ton glacial:

— În acest magazin nu există articole de îmbrăcăminte pentru tinere doamne. Înclinîndu-și capul înspre Beatrice adăugă: și nici cabine de probă pentru doamne, indiferent de vîrstă.

Evangeline își îndreptă spatele și-și ridică semeață capul, spunînd disprețuitoare:

— În cazul acesta ai pierdut două cliente.

Se îndreptară spre ușă și domnul Jenkins le-o deschise. Beatrice își înclină grațioasă capul, și cele două surori ieșiră cu un aer demn din magazin.

Evangeline le privi pe cele două prostituate care stăteau la colțul străzii Curzon, în apropiere de Gunter's. Într-un fel erau foarte atrăgătoare, cu tenul lor palid, accentuat de rujul roșu, strident, însă purtau o îmbrăcăminte fistichie, de neconceput pentru o englezoaică respectabilă. Poate că veneau din

Franţa. Acest mod de viaţă era îmbrăţişat mai mult de franţuzoaice decît de englezoaice, sau cel puţin aşa citise ea în cărţi. Nu în cărţile din biblioteca medicală a tatălui ei. Din acele cărţi învăţase ce anume fac acestе femei. Ce ciudat, cu toate că li se spunea femei care fac trotuarul, ele nu se plimbau prea mult.

— Ia seama, Evie, ne vom rezuma la cîte o îngheţată pentru fiecare. Dacă s-ar fi dus în altă ceainărie ar fi putut comanda mai multe lucruri, dar Gunter's era cel mai monden şi, implicit, cel mai scump local. Stînd pe scaunele tari, incomode şi aurite, ele îşi roteau privirile prin încăpere. Văzură femei care se credeau îmbrăcate foarte elegant numai fiindcă erau în pas cu moda. Ele urmau orbeşte linia modei la fel cum îşi ascultaseră în copilărie dădacă. Toate erau îmbrăcate cam la fel. Mai văzură cîteva femei din provincie care nu prea ştiau dacă hainele lor puteau fi socotite la modă.

— Cînd am plecat de acolo, Bea, aveai aerul ducesei de Kent.

— Oricine altcineva ar fi crezut că intenţionam să ne dezbrăcăm şi să executăm Dansul celor şapte pulovăre.

— Dar am avut dreptate, nu-i aşa? Ar fi arătat de minune cu o fustă lungă şi strîmtă, din şifon.

Evangeline schiţă modelul pe spatele meniului.

— Două îngheţate de căpşuni, vă rog, îi comandă Beatrice ospătăriţei care, fiind singura

persoană îmbrăcată în negru din încăpere, arăta aproape la fel de elegantă ca şi cele două surori în hainele lor de doliu.

— Evie, te iubesc. Ai într-adevăr idei minunate.

— Oh, Doamne.

— Ce este?

— Tocmai a intrat o femeie — nu, nu te uita acum — care arată ca o pîine de ţară. Femeile plinuţe n-ar trebui să poarte haine strînse pe corp.

Evangeline reveni la lista meniului şi se apucă să deseneze rapid, aruncînd priviri piezişe femeii în cauză.

— Acum pot să mă uit?

— Da, vorbeşte cu o femeie care poartă o pălărie ca o oală de noapte, plină cu vîrf.

— N-are ce face, Evie, aşa este conformaţia ei.

Beatrice se întoarse discret ca să le privească pe cele două femei, dar îşi orientă rapid privirea în altă parte, abia stăpînindu-se să nu izbucnească în rîs. Descrierea surorii ei fusese exactă.

— Ar arăta mult mai bine dacă ar purta ceva de genul ăsta.

Evangeline ridică pagina din meniu, arătîndu-i lui Beatrice schiţa desenată.

— Da, ai dreptate.

— Aveţi dreptate, domnişoară, spuse ospătăriţa, răsucindu-şi gîtul ca să vadă mai bine desenul Evangelinei, în timp ce le servea îngheţatele.

Şi ea abia îşi stăpînea rîsul.

— Poate că ar fi mai bine să vă las meniul.

— Mă voi strădui să mănînc cît mai mult timp din această îngheţată.

— În cazul ăsta se va topi. Bea, crezi că acesta e genul de femei care frecventează zilnic ceainăria?

— Nu au nimic altceva de făcut, decît să cheltuiască banii soţilor. Aici mănîncă prăjituri cu cremă şi apoi se duc să slăbească la baia turcească, de la hotelul Dorchester.

— Poate că nu sînt toate foarte bogate, dar n-ai să întîlneşti nici o soţie de miner aici. Crezi că ne-am permite să luăm şi nişte pişcoturi cu îngheţată?

Evangeline se simţea foarte bine în acel mediu luxos.

— Doar dacă vrei să ne întoarcem pe jos acasă.

Cînd au plecat, prostituatele erau tot acolo. Evangeline se întrebă dacă avuseseră timp să cîştige vreun ban cît timp mîncase ea îngheţată şi, în clipa următoare gîndurile îi zburară la cîntăreaţa gravidă care visa să locuiască în săli de marmură.

Ce încăpăţînare şi ce necugetare din partea nepoatelor ei să refuze să primească oaspeţi cu

plată. Şi de ce insistau ele să-i numească chiriaşi? Aveau nevoie de acele trei lire pe săptămînă şi ea nu intenţiona să le dea vreun ban.

— Dragă Arthur, de ce insistă să le spună chiriaşi?

— Are vreo importanţă cum le spun? Oricum nici nu vor să audă de un asemenea aranjament.

Arthur dădu peste cap un pahar plin cu whisky.

— Bei prea mult, spuse Lydia automat.

Ce fete afurisite, se gîndi ea. Totul se potrivea atît de bine. Ea stătuse la familia Crawleys în Singapore şi acum era de datoria ei să le găsească un loc respectabil unde să se stabilească. Aveau nevoie de o locuinţă în Londra şi, atîta vreme cît orice altă variantă era exclusă, inclusiv aceea a hotelului, considera că planul ei ar fi împăcat pe toată lumea.

— Din ce au de gînd să trăiască? Mă refer la fetele Eliott.

— Îşi caută de lucru.

— Nu accept ca nepoatele mele să fie fete de prăvălie.

— Probabil că numai una din ele va fi vînzătoare. Evangeline cu siguranţă că se va mărita.

Arthur rîse prosteşte.

— E o fată tare drăgălaşă.

Nu era pentru prima oară cînd manifesta acest interes deosebit şi total nepotrivit faţă de

Evangeline, se gîndi Lydia. Dar nici nu se punea problema. Îşi privi cu severitate fiul. Din mai multe motive, n-ar fi fost indicat să-şi facă prea mari iluzii în privinţa fetei.

Capitolul 2

Ziarul "Lady", spuse Evangeline dispreţuitoare. Mai bine ar fi scos un ziar intitulat "Muncitoarea".

— Vorbeşti ca o bolşevică.

— N-ar fi exclus să devin aşa ceva, spuse Evangeline cu un aer semeţ. Oricum, noi nu sîntem nici doamne, nici muncitoare.

Beatrice îşi ridică privirea din ziarul "Sketch" şi începu să rîdă. Rubrica cu oferte de serviciu o dezamăgise. Deşi erau multe cereri de dădace şi guvernante, în toate cazurile se cerea în mod expres ca respectiva persoană să locuiască în casa copilului.

Beatrice refuzase în silă ofertele de bucătar şi grădinar, conştientă de faptul că abilitatea de a face tartine cu sardine şi de a tăia trandafiri nu reprezenta o calificare suficientă.

— Ce puţine oferte de serviciu sînt întotdeauna pentru bărbaţi. Mai ales acum.

— De ce "întotdeauna"?

Evangeline avea din nou un aer dispreţuitor.

— Evie, sînt două milioane de şomeri.

— Două milioane două sute. Şi femeile intră în această categorie. Acum, din cauza războiului, nu au nici de lucru şi au rămas şi fără bărbaţi.

— Asistent tehnic într-un laborator — domnişoara noastră Pilkington nu ne-a pregătit nici pe departe pentru aşa ceva.

— Nu, nici pe departe, îi întări spusele Evangeline.

— Nu am rămas decît cu vagi noţiuni de pictură, muzică şi broderie. O educaţie pentru tinere doamne. Pînă şi studiul limbii franceze îl găsea nepotrivit pentru educaţia noastră.

— Asta pentru că nu o vorbea corect. Şi în mod sigur că i s-ar fi părut nepotrivită slujba de manichiuristă într-o frizerie.

Evangeline studia din nou detestabilul ziar "Lady".

— Totuşi, mă întreb dacă . . . Bea, dă-mi mîinile tale, lasă-mă să încerc.

— Nu, pînă şi eu găsesc că este o slujbă nepotrivită pentru tine.

Beatrice îşi aducea aminte de dispreţul cu care vorbea tatăl lor de mătuşa Lydia care fusese odată manichiuristă. "Cu asemenea femei nu te însori, le dai doar mîinile. Nu le ceri mîna", obişnuia el să zică. Evie aruncă enervată ziarul "Lady" şi îşi apropie scaunul de cuptorul din bucătărie. Deşi era

cea mai călduroasă încăpere din casă, temperatura se menţinea destul de scăzută.

— "Academia de Dans Danielli angajează tinere doamne pe post de partenere de dans".

Beatrice îşi ridică privirea.

— Evie, tu ai putea să faci aşa ceva.

Evangeline sări în picioare entuziasmată.

— Da, dar nu mă duc singură.

— Da, dar eu nu am înălţimea cerută şi, în plus, aici scrie "tinere doamne".

Adesea, Bea se autopersifla din cauza vîrstei sale "înaintate".

— Poţi dans fox-trot. Încearcă!

O trase pe Beatrice în picioare şi începu să cînte "Marjie, visez mereu numai la tine, Marjie". Evangeline dansa în jurul camerei, conducînd-o pe Beatrice care nu avea nici un chef.

— Daţi vreo petrecere? Molly îşi băgă capul pe uşă.

— O învăţ pe domnişoara Bea cum să danseze fox-trot.

— Asta va dura o lună. La ce oră vreţi să servesc cina?

— Haide, Molly, hai să-i arătăm. Evangeline strălucea de entuziasm, trăind din plin această clipă rară de veselie.

— Bine, domnişoară Evie. Dar e mai bine să fiu eu bărbatul la dans.

Fata o apucă de mîini pe tînăra ei stăpînă şi, împreună, au executat un fox-trot perfect, pe podeaua gri a bucătăriei.

— Ca în vremurile bune din copilărie.

Signor Danielli era scund, îndesat şi foarte spilcuit, iar părul negru, pieptănat cu grijă, strălucea din cauza briantinei. Chiar şi atunci cînd se învîrtea în jurul camerei, ca acum, executînd un vals, cu toate că haina neagră îi flutura în timpul mişcării, firele de păr de pe cap îi rămîneau absolut nemişcate.

Arată ca un chelner, se gîndi Beatrice. Dar nu dansa la fel.

— Unu, doi, trei, pe vîrfuri, unu, doi, trei şi jos, capul sus, nu te uita la picioare, eşti o lebădă. Alunecă uşor, uşor.

— Sper că nu are de gînd să alunece toată după-amiaza cu ea. Am o întîlnire la Trocadero, la ora şase, îi spuse Beatrice fetei slabe şi palide de lîngă ea. Îi aruncă apoi o privire îngrijorată Evangelinei.

— E bună, spuse fata îmbujorată, cu amărăciune. Şi foarte drăguţă.

— De ce le-a respins Signor Danielli pe celelalte fete? întrebă Beatrice în timp ce o privea pe Evangeline executînd acei paşi destul de complicaţi, pe "Twinkle". Unele dintre ele erau foarte drăguţe.

— Nu aveau un accent corect. Danielli nu este prost. În anunţ a specificat în mod expres că doreşte tinere doamne. E mult mai bine pentru afaceri dacă angajează tinere educate, cu o pronunţie corectă.

— Mulţumesc, mulţumesc, eşti încîntătoare şi acum s-o vedem pe cealaltă domnişoară Eliott.

Signor Danielli se înclină în faţa Evangelinei şi făcu semn să se schimbe melodia cîntată la gramafon cu ritmurile "Avalon"-ului. El încercă s-o ia la dans pe Beatrice, într-un pas rapid, dar acest lucru se dovedi imposibil căci Beatrice nu ştia să danseze decît fox-trot, aşa cum învăţase acasă. Îşi compusese o mină serioasă şi nu acordă nici o atenţie muzicii sau lui Signor Danielli.

— Acum!

Se auzi un ţipăt de durere şi disperare cînd Beatrice îl calcă cu fermitate pe picior.

— Nu, nu, nu.

Din cauza durerii vorbi cu un accent schimbat. Beatrice se gîndi că poate, într-adevăr, avea strămoşi italieni dar probabil că fusese crescut în Clerkenwell.

— Dragă doamnă, cred că ar fi mai bine să luaţi nişte lecţii în prealabil.

— Sînt de acord, spuse Beatrice uşurată. Aveţi nevoie de lebede, nu de elefanţi.

— Dar mi-ar face o deosebită plăcere s-o angajez pe tînăra domnişoară Eliott. Vă rog să

exersaţi noile dansuri la modă, Jogtrot, Twinkle şi să purtaţi o rochie frumoasă de dans, da?

— Da, da, Signor Danielli, mulţumesc.

Signor Danielli se apropie de ultima solicitantă.

— Ăă, putem sta un pic de vorbă? Beatrice îl trase deoparte. Domnii care vin la şcoala dumneavoastră de dans, începu ea pe un ton insinuant, sînt . . .

— Gentlemeni, spuse el cu hotărîre.

Camera de culcare a lui Beatrice se deosebea radical de oricare altă cameră din casă. Pereţii şi tavanul erau albi şi pînă şi podeaua din lemn fusese înălbită şi acoperită cu mai multe covoraşe. Pe pereţi atîrnau, la întîmplare, propriile ei desene neînrămate, acuarele pictate de mîna lor şi colaje făcute de Evangeline din bucăţi de mătase şi stofă, din resturi de satin şi catifea. În cameră predomina combinaţia coloristică albastru cu galben, ce reflecta influenţa lui Monet, totul fiind scăldat în lumină. Într-un colţ se afla o masă din răchită împletită pe care Beatrice o vopsise îngrijit, în albastru şi alb ca să aducă cu un material din pînză vărgată. Dormitorul era sanctuarul ei, mai ales de cînd ştia că tatăl ei nu pusese niciodată piciorul acolo; nici măcar nu ştiuse de acel loc ascuns în pod.

— Nu te mai mişca, reuşi ea să spună cu gura plină de ace.

— Nu vorbi, îi replică Evangeline, cînd ai gura plină de ace. Se răsuci să se vadă în oglinda lungă.

Beatrice tăiase şi transformase în fustă una din perdelele ei albastre, de la fereastră şi acum prindea în ace o vastă crem, din mătase brodată.

— Bea, nu-i aşa că arăt minunat? Vreau să spun că ai făcut o treabă grozavă. Dar ce mă fac cu mînecile? Sînt mult prea lungi şi nu mai avem timp să le modificăm.

Beatrice se ridică în picioare şi luă două banderole din oţel extensibil, pentru braţe.

— Am găsit astea în camera lui tata.

— Oribil!

— Nu şi dacă le voi îmbrăca în nişte panglicuţe. Vei arăta ca un dansator Morris.

— N-am de gînd să învăţ dansul ăsta. Rîse. Voi fi o femeie care munceşte, Bea, care-şi va cîştiga existenţa.

— Nu vei cîştiga prea mult.

— Nu, nu suficient ca să îndepărtez lupul de la uşă.

— Nu suficient ca să ţinem la distanţă chiriaşii. Unde crezi că a purtat aceste lucruri? spuse Beatrice pe neaşteptate, ridicînd o cămaşă cu volan în faţă. La conferinţele lui medicale din Leamington Spa, bănuiesc, răspunse tot ea plină de ironie.

Se auzi sunetul clopoţelului de la intrare.

— Bea, sună cineva.

Evangeline îşi privi îngrijorată sora. Clopoţelul era scuturat cu insistenţă.

— Oh, da. Ei bine, va răspunde Molly.

Beatrice îşi privi sora, dar nu văzu decît hainele.

— Nu-i de mirare că nu aveam voie să rămîn în cameră cînd ele făceau bagajele, vorbi ea ca pentru sine.

— Ele?.

— Mama lui Molly şi apoi Molly.

"Luaţi copilul de aici".

De cîte ori prezenţa lui Beatrice era nedorită, fie că era în salon, în biroul de consultaţii sau în budoarul lui, tatăl ei pronunţa această frază. Şi acum şi-o aducea aminte şi auzea zgomotul cufărului ce se închidea, pe cînd Kathleen privea vinovată peste umăr la copilul care stătea în uşă. Beatrice nu se opunea niciodată, se răsucea pur şi simplu pe călcîie şi dispărea, muşcîndu-şi buza pînă la sînge. Dar cînd Kathleen se întorsese deja în Irlanda şi Molly îi luase locul, făcînd ea bagajele, Beatrice nu mai simţea nevoia să fie în prezenţa tatălui ei, preferînd singurătatea. Mai tîrziu, Evangeline crescuse şi pe zi ce trecea devenea o companie din ce în ce mai plăcută. Ea mai ştia că singura ei vină era faptul că se născuse fată şi nu băiat, atît de mult aşteptatul şi doritul fiu şi moştenitor... Evangeline aştepta o explicaţie care nu mai venea.

Se auzi zgomotul unor paşi fermi urcînd scările, o învălmăşeală surdă de cuvinte, şi Molly

rupse tăcerea ciudată din cameră, deschizînd uşa şi gîfîind din greu.

— Este domnişoara . . .

— Maddox, completă Penelope, intrînd. Cred că am veşti bune pentru voi. Dumnezeule! Se opri vrăjită. Extraordinar! O cameră foarte, foarte frumoasă — eu nu obişnuiesc să exagerez! Tu ai aranjat-o, singură?

Se uită întrebătoare la amîndouă.

— Da, spuse Beatrice, entuziasmată de reacţia ei.

— Tot ce este aici?

— Da, tot.

Penelope examină masa din răchită.

— "Miraj optic", foarte ingenios, spuse ea.

— Miraj optic, repetă Beatrice. Poţi pleca, îi spuse ea cu răceală lui Molly.

— Spuneai ceva de veşti bune? zîmbi Evangeline timidă.

— Oh, da, aşa sper. Am un frate, singurul băiat la părinţi. Este un fotograf la modă în înalta societate. Penelope se opri şi pufni batjocoritoare. Are o clientelă destul de mare, aşa că i-ar trebui un om bun la toate. Pînă acum l-am ajutat eu, dar în ultima vreme am lucruri mai importante de făcut. Le aruncă o privire rapidă, apoi îşi continuă expunerea telegrafică.

— Voia să angajeze un şomer, dar i-am spus că am o cunoştinţă fără slujbă care ar fi ideală pentru acest post. Tu, spuse ea arătînd spre Beatrice,

apoi întorcîndu-se spre Evangeline adăugă: tu n-ai fi potrivită. Eşti mult prea tînără şi prea drăguţă. Atunci ne-am înţeles, mîine dimineaţă. 177 Green Street, Mayfair. Acum trebuie să plec, sînt ocupată, am de depozitat nişte lucruri, pe care mai urmează să le şi aranjez. Se uită din nou în jurul camerei. "Minunată!" mai zise ea, apoi plecă.

Lydia citi din nou telegrama. Familia Crawleys, pisălogii de Crawleys, soseau marţi, un pic mai devreme decît se aşteptase ea, dar în felul acesta lui Beatrice nu-i mai rămînea prea mult timp de gîndire pentru a refuza. Acceptă un pahar de sherry de la Arthur, observînd cu neplăcere că-şi turnase şi mai mult whisky ca de obicei.

— Am o durere de cap sîcîitoare, spuse el, surprinzîndu-i privirea severă.

— Oh, şi ai găsit cel mai bun remediu.

— Am avut o zi proastă. Au scăzut preţurile pe piaţă.

— Mereu ai cîte o zi proastă şi crezi că dacă o să măreşti ziinic doza de Johnnie Walker, vei rezolva toate problemele.

Lydia era neobişnuit de severă cu fiul său.

Arthur îşi iubea mama — sau, mai exact, se lăsa iubit şi nu voia ca această dragoste specială să se schimbe sau să-i fie retrasă. Îşi dădu seama că era mult mai îngrijorată decît voia să pară în legătură cu vizita familiei Crawleys; nu se ştie din

ce motive, discuțiile cu Beatrice o enervau întotdeauna.

— Dacă ești chiar atît de îngrijorată, nu voi bea tot paharul.

Îi luă mîinile într-ale sale și se dădu înapoi s-o privească mai bine.

— Îmi place cum îți vine rochia asta — roșul este culoarea care te avantajează cel mai mult.

Îi cuprinse fața în mîini, într-un gest care nu era în întregime filial.

— Nu vei îmbătrîni niciodată? Devine de-a dreptul jenant să te prezint ca pe mama mea.

Lydia îi zîmbi îngăduitoare. Știa că arăta bine pentru vîrsta ei, dar era conștientă de limitele acestui "bine". Toate acestea reprezentau subterfugii de-ale lui ca să scape de cicăleala mamei. Recurgeau amîndoi, destul de des, la acest joc curtenitor, și ea știa foarte bine că nu peste mult timp, el se va duce la club unde va continua să bea.

— Mă bucur că-ți place. De fapt, chiar Beatrice mi-a făcut această toaletă. Voi avea astfel ocazia să-i dau niște bani.

Lydia îndepărtă mîna lui Arthur de pe fața ei și i-o strînse cu afecțiune.

O sumă foarte mică, se gîndi Arthur.

— Și vei încerca să-i explici legea?

— Nu, Arthur, nici vorbă de așa ceva. Voi încerca doar s-o conving că este în interesul ei.

Beatrice stătea în pragul uşii şi o privea pe Evangeline cum se îndepărtează. Avea o soră frumoasă şi elegantă. Dacă era nervoasă, reuşea să mascheze foarte bine această stare. Cînd Beatrice o avertizase să aibă grijă, Evangeline rîsese şi-i spusese "la ce să am grijă? De ce să-mi fie frică?" Şi, într-adevăr, ce motiv avea să-i fie frică? se gîndi Beatrice.

Fusese foarte greu s-o convingă pe Evangeline să renunţe la hotărîrea ei de a merge pe jos pînă în Tottenham Court Road ca să economisească costul biletului din Highgate. Numai explicîndu-i că va dura foarte mult mersul pe jos şi va ajunge epuizată la dans, reuşise să-i schimbe decizia. Cînd se întoarse în casă o zări pe Molly cărînd cărbuni în salon. Trebuia să pună capăt acestei situaţii.

Molly o văzu pe Beatrice şi se uită după uşă.

— Vă duceţi la fotograf, nu-i aşa? Arătaţi foarte bine.

— Sper ca şi domnul Maddox să fie de aceeaşi părere. Făcu o pauză. Molly, va trebui să facem economie la cărbuni.

— Păcat că pe aici nu există turbă. N-am auzit niciodată de vreo grevă în sectorul de exploatare a turbei.

Privi chipul îngrijorat al lui Beatrice şi se ridică în picioare.

— Nu este vorba numai de grevă, Molly, sau de cărbuni. Nu vom avea suficienţi bani nici pentru alte lucruri . . . se întrerupse stingherită.

— Dacă vă referiţi la salariul meu, nu aveţi de ce să vă faceţi griji. M-am născut în casa asta şi n-am să vă părăsesc tocmai acum, ca şobolanii de pe o corabie care se scufundă. Dacă bunul Dumnezeu crede de cuviinţă, voi merge şi la muncă cu dumneavoastră.

Beatrice rămase tăcută un moment, neştiind dacă trebuie să plîngă sau să rîdă.

— Mulţumesc, Molly. Mulţumesc. Dar nu ne vom scufunda, să ştii.

— Mai lucrezi undeva, dis-de-dimineaţă? o întrebă partenerul său.

Era un tînăr necopt, trase concluzia Evangeline. În sfîrşit descoperea ce înseamnă acest lucru în realitate. Citise adesea despre asemenea indivizi, dar niciodată nu înţelesese cu adevărat semnificaţia termenului "necopt".

— Nu. De ce?

— M-am gîndit că poate nu ai avut timp să te schimbi.

Ea se uită în jurul ei: celelalte fete de pe ringul de dans purtau rochii uşoare, în culori pastelate. Tînărul o conduse de-a lungul oglinzii, cu mişcări destul de îndrăzneţe, admirîndu-şi imaginea reflectată în oglindă. În clipa următoare o călcă cu putere pe picior.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze, spuse el graţios.

Evangelinei aproape că-i venea să ţipe, dar îşi aduse aminte de instrucţiunile domnului Danielli "Trebuie să zîmbeşti tot timpul şi de fiecare dată greşeala este a ta", aşa că zîmbi dulce şi se lăsă condusă mai departe, sau mai degrabă împinsă, antrenată într-o serie de paşi complicaţi, pînă cînd, în final, şi celălalt picior al ei a suferit acelaşi tratament. De data asta, zîmbetul ei nu a mai fost la fel de dulce. Cînd se opri muzica, ea speră din tot sufletul ca el să-şi aleagă pe altcineva, o fată care nu arăta ca şi cînd ar mai fi avut o slujbă în cursul dimineţii, dar, după ce le privi pe toate acele fete în muselină, el se întoarse tot spre ea. În aceeaşi clipă, un alt tînăr o răpi cu îndemînare la dans.

— Eşti absolut disperată? o întrebă el compătimitor, dar cu un zîmbet larg pe buze. Te-a călcat pe ambele picioare, nu-i aşa? Voi încerca să mă comport mai bine.

În timp ce valsau uşor în jurul camerei, Evangeline uită de picioarele ei rănite şi se relaxă în braţele partenerului. El o conducea uşor, dar cu mişcări sigure.

Asta este, se gîndi ea. Dansez cu un tînăr bărbat pentru prima oară în viaţa mea şi este cu adevărat un tînăr bărbat, nu un adolescent necopt. Are ochii gri, ca nişte pietricele calde şi un păr şaten, ondulat, chiar un pic ciufulit, nu uns cu briantină, ca al lui Arthur sau Signor Danielli.

— Ai o mină severă. La ce te gîndeşti?

— Ei bine, cred că nu prea ai nevoie de orele de dans ale domnului Danielli.

— Poate nu la vals, dar vreau să fiu la curent cu noile dansuri şi observ că ţie îţi place să fii în ton cu moda.

Îi admiră spontan îmbrăcămintea.

— Domnişoară Eliott, eşti de-a dreptul încîntătoare. Îi făcu acest compliment cu căldură, absolut sincer.

Evangeline zîmbi. Sînt fericită, se gîndi ea, ce ciudat, îmi dau seama că sînt fericită.

Toamna tîrzie, ce minunată perioadă a anului! se gîndi ea. Chiar şi-n Londra, se simţea în aer mirosul recoltelor şi al merelor parfumate. Beatrice mergea prin Camden Town, încîntată de vremea însorită şi răcoroasă. Făcea exact ceea ce-i interzisese Evangeline — mergea pe jos pînă în Mayfair. Oh, ce gîsculiţă sînt. Bineînţeles că se simte parfumul merelor, în apropiere se află o piaţă. Rîse şi-şi continuă cu grijă drumul pavat cu piatră de rîu, ocolind rămăşiţele aruncate de negustorii de la tarabe, care-şi expuneau prazul, morcovii şi varza.

— Nu vrei nişte castraveţi, scumpo? strigă un vînzător roşu în obraji.

— Nu, mulţumesc, spuse tînăra, privind cu atenţie totul înainte de a se hotărî. Am terminat cumpărăturile.

— Dar n-ai găsit nicăieri niște castraveți la fel de mari ca la mine, ripostă el.

— Pentru mine sînt suficient de mari.

Beatrice își continuă drumul, zîmbind. Oare trebuia să fie șocată? Nu era. Viața își va continua cursul. Dacă aveau amîndouă cîte o slujbă, se puteau descurca fără chiriașii mătușii Lydia. Oare de ce le spunea ea "oaspeți cu plată"? Era un termen mult prea pretențios. Oricum, nu avea importanță cum le spuneai, cert este că le-ar fi transformat casa într-o pensiune.

Casa din Green Street avea trei clopoței la ușa de la intrare, dar numai sub cel mai de jos scria "Publicații religioase la Gray". Beatrice se gîndi că, în mod normal, un studio ar trebui să fie amplasat la ultimul etaj.

Ea se uită prin fereastra de la parter. Un bărbat corpolent, de vîrstă mijlocie, stătea la un birou mare, acoperit cu manuscrise și fuma o pipă, visînd cu ochii deschiși. Beatrice îi făcu semn. El se întoarse și zîmbi întrebător. "Jack Maddox" zise ea. Bărbatul păru dezamăgit, dar îi arătă cu mîna spre tavan, zîmbindu-i complice. Deci avusese dreptate, era într-adevăr la ultimul etaj. Apoi bărbatul corpolent îi făcu semn să împingă ușa. Nu era închisă.

Beatrice urcă scările, simțind cum își pierde încrederea în sine. Oare ce-i spuse Penelope fratelui său? Foarte puține lucruri, bănuia ea, erau foarte puține de spus. Ei bine, iată că a ajuns la ultimul

etaj. Văzu o uşă, dar nici o tăbliţă cu numele locatarului. Bătu la uşă, dar şi aceasta era deschisă.

— Bună dimineaţa, spuse ea veselă intrînd într-un birou gol.

— Cine dracu este acolo? O uşă se dădu în lături şi apăru Jack Maddox.

Purta nişte haine de seară foarte mototolite ce se asortau cu părul ciufulit — şi parcă şi faţa îi era şifonată, se gîndi Beatrice.

— Oh, ăă, scuză-mă, spuse el. Am crezut că este altcineva, un bărbat, bineînţeles. După aceste scuze vagi izbucni:

— Ce vrei?

— Sînt Beatrice Eliott. Nu v-a spus sora dumneavoastră . . .

— Oh, persoana fără serviciu. I-am cerut să vii dimineaţa tîrziu.

— Domnule Maddox, este ora 12. Mai tîrziu decît atît nu cred că se poate.

El scoase un sunet ciudat, ceva între o pufnitură şi un chicotit şi deschise uşa studioului.

— Stai jos. Vrei un pahar cu şampanie?

— Nu, mulţumesc.

Se uită în jurul camerei, încercînd să găsească un loc liber unde să se aşeze. Peste tot erau împrăştiate tot felul de materiale, cărţi, reviste, singurul scaun fiind ocupat de o frapieră ce conţinea o sticlă de şampanie.

— Aici.

Luă o grămadă de negative de pe un șezlong care aproape că se rupsese la mijloc, din cauza greutății. Beatrice se așeză cu grijă pe el, dar asta n-o împiedică să se scufunde ușor în el pînă la podea. Să rămîn aici? se gîndi ea. Să rîd? N-ar trebui oare să-l pălmuiesc?

El o privi surprins.

— Ce faci acolo jos? N-am vrut să spun, aici, stai jos... vreau să spun aici, poftim, uită-te la asta. Îi întinse un negativ.

— Foarte drăguț, zise ea cu îndoială. Stătea în picioare studiind portretul unei femei de vîrstă mijlocie ce avea atîtea bărbii sub gît cîte șiraguri de perle.

— Va trebui să te străduiești mai mult, spuse el. Doamne Dumnezeule, auzi, "foarte drăguț" Știi să minți?

— Nu am cine știe ce experiență.

— Ce ai făcut pînă acum și ce știi să faci?

— L-am ajutat pe tatăl meu, îndeplinind atît treburile unei secretare, cît și sarcinile unui contabil.

— Deci ești în stare să faci niște programări, nu?

— Așa cred.

— Crezi sau poți? șuieră el.

— Pot.

— Știi să bați la mașină?

— Da, replică ea, gîndindu-se că putea să bată la mașină numai cu două degete. Dar fiindcă

în această slujbă i se cerea să mintă, se adaptă din mers.

— Steno ştii?

— Nu, şi cuprinsă brusc de remuşcări adăugă: iar la maşină bat numai cu două degete.

— Ştii ceva despre aparatele de fotografiat?

— Nu.

— Nu multă lume ştie, deci dacă recapitulăm, ştii să baţi la maşină cu două degete şi ai lucrat odată pentru "tăticul". Sublinie cu ironie cuvîntul "tăticul".

— Da, aprobă ea cu un efort. Şi acum mi-ar plăcea să lucrez pentru dumneavoastră.

El o privi amuzat, chipul lui cu trăsături puternice, ascuţite strîmbîndu-se într-un rînjet.

— *Parcă* ziceai că nu minţi.

Se duse în cameră şi se întoarse cu o fotografie mare.

— Poftim, vreau să spun uită-te la asta, nu te aşeza din nou pe podea.

Ea luă fotografia şi îşi dădu seama că semăna cu negativul, numai că acum, femeia părea cu mulţi ani mai tînără — bărbiile duble dispăruseră şi perlele străluceau în întreaga lor splendoare pe un gît alb, neted şi delicat.

— Aici intervine minciuna. Va trebui s-o convingi pe persoana în cauză că arată exact ca în fotografie şi să nu pomeneşti niciodată cuvîntul retuş. Dacă acest lucru îţi provoacă mustrări de conştiinţă, domnişoară, ăă . . .

— Eliott.

— . . . atunci îţi sugerez să-ţi cauţi de lucru în altă parte, deşi nu ştiu la ce plată se poate aştepta o persoană cu calificarea ta.

El ridică un pahar de pe podea.

— Sigur nu vrei un pahar cu şampanie?

— Foarte sigur, domnule Maddox şi sînt de asemenea foarte sigură că n-am mai întîlnit niciodată un bărbat mai arogant şi mai prost crescut ca dumneavoastră.

Dacă Jack Maddox ar fi cunoscut-o pe Beatrice Eliott de mai mult timp, şi-ar fi dat seama că cele două pete roşii din obrajii ei îl avertizau că se joacă cu focul, dar, necunoscînd-o bine, îi răspunse:

— Poate că aşa este, domnişoară Eliott, dar mă îndoiesc că ai cunoscut prea mulţi bărbaţi la viaţa ta, manieraţi sau nemanieraţi.

El îi observă mîna încleştată pe frapieră şi făcu rapid cîţiva paşi înapoi, în direcţia şezlongului. Imaginea lui, prins între cele două jumătăţi ale şezlongului şi cu apa şiroind pe el, i-a fost de ajuns lui Beatrice ca să-i răzbune demnitatea rănită.

Încă din copilărie, Beatrice reuşea s-o facă să nu se simtă prea bine în prezenţa ei: cu chipul ei ca de vulpiţă se uita fix la ea sau prin ea, şi Lydia bănuia că ştie ceva. Bineînţeles că nu avea cum să ştie, dar privirea ei rece îi dădea de înţeles că poate fi la fel de crudă ca şi tatăl ei. Acum se uita

din nou fix la ea, ascunzîndu-şi foarte prost dispreţul pentru coafura ei. Lydia îşi aranjă părul. Ştia că era o coafură perfectă, căci i-o făcuse Monsieur Alexandre. El se pricepuse de minune să-i ascundă firele albe şi porţiunile în care i se rărise părul, astfel încît părea la fel de bogat şi şaten-roşcat ca întotdeauna.

— Beatrice, o să-ţi facă multă plăcere compania familiei Crawley. Au dus o viaţă foarte interesantă, au călătorit mult şi . . . Draga mea, ai fost atît de ruptă de lume, încît îţi va prinde foarte bine să-ţi faci noi cunoştinţe.

Beatrice nu se uitase, pînă atunci, la părul ei, ci văzuse în faţa ochilor scena petrecută între ea şi Jack Maddox. Rîse. Lydia, simţindu-se acum absolut tulburată, se privi în oglindă.

— Vor fi ca nişte chiriaşi, spuse Beatrice cu severitate şi examină jacheta lungă din mătase pe care o ţinea mătuşa ei în mînă.

— Dacă vrei să-ţi fac aceeaşi jachetă din catifea panne, te previn că nu o să cadă la fel de frumos.

Renunţînd să se mai admire în oglindă, Lydia zîmbi înţelegătoare.

— Ei sînt prietenii mei şi vor fi oaspeţii tăi, cu plată, iar jacheta am văzut-o prezentată în colecţie în dublu exemplar — în mătase şi în catifea panne.

— Atunci îţi sugerez să faci comandă la Monsieur Worth care, deşi lucrează scump, cu siguranţă că ţi-o va croi perfect.

Beatrice îşi dădea seama că tonul ei era mult prea răstit, dar ideea de a accepta chiriaşi în casă îi îndepărtase şi bruma de bună-dispoziţie ce-i mai rămăsese după întîlnirea cu Jack Maddox.

Lydia apelă la argumentul decisiv.

— Trebuie să te gîndeşti atît la tine, cît şi la Evangeline. Ea este o fată foarte drăguţă şi cu siguranţă că se va mărita în curînd. Cînd se va întîmpla acest lucru, e de presupus că ai prefera să stai pe picioarele tale, nu să fii o povară pentru sora ta.

Planul ei de atac reuşi de minune. Beatrice, roşie la faţă, se ridică şi puse cu grijă jacheta pe scaun.

— Nu voi sta la ceai, mătuşă Lydia şi te asigur că mă voi gîndi la propunerea ta în privinţa "chiriaşilor".

Accentuă cuvîntul "chiriaşi", la fel cum Jack Maddox pronunţase apăsat cuvîntul "tăticul". Ce minuni ar fi făcut oare cu aparatul de fotografiat în cazul mătuşii ei? se gîndi Beatrice, privind-o cu atenţie. Acele rotunjimi curajoase din jurul gurii, ce o făceau să semene cu un purceluş, ar fi dispărut şi, de asemenea, o bună parte din şoldurile voluptuoase. Rîse din nou.

— La revedere, mătuşă Lydia, o să afli cît de curînd ce-am hotărît.

Evangeline își scoase nasul de sub pătura caldă și moale cu care o acoperise Edward. Se întoarse spre el să-l privească, dar curentul ce pătrundea în mașină îi împrăștie părul pe față. Continuă așadar să privească șoseaua. În mașină mirosea plăcut a piele și a cremă; era foarte bine întreținută. Ea fusese încîntată cînd Edward îi declarase, cu un aer infantil, că pentru el însemna mai mult decît orice pe lume. Și oricine, spera ea. El era tare drăguț, nu, era mai mult decît drăguț. La școala de dans se purtase cu mult tact și inteligență: nevrînd să-l supere pe Signor Danielli și să-i pericliteze slujba, dansase numai de cîteva ori cu ea, iar în pauzele dintre dansuri o alesese pe cea mai insignifiantă fată din încăpere. La sfîrșitul acelei lungi după-amieze ea crezuse că el plecase fără să-și ia la revedere și, privind în jurul încăperii goale, se simți ca o amfitrioană tristă, cu picioarele obosite în pofida încălțămintei ușoare. Reușise să treacă cu bine de acea zi numai datorită lui. Cînd ieșise din clădirea școlii o luase la stînga, sperînd că-l va găsi așteptînd-o, dar Tottenham Court Road era plină de oameni obișnuiți, bărbați și femei ce plecau din magazine și birouri, și Edward nu se vedea nicăieri.

Se îndreptă fără chef spre stația de autobuz, simțind c-o părăsește entuziasmul. Era doar o femeie muncitoare ca și celelalte de pe stradă, iar poveștile de dragoste și prietenia nu pigmentau asemenea existențe cenușii.

— Ce-ar fi să te înveseleşti, domnişoară Eliott? El era acolo, într-o maşină, chiar în apropierea ei. Aş fi absolut încîntat să te conduc acasă — cred că eşti extenuată.

El îi dădu mîna, ajutînd-o cu multă grijă să se urce în maşină, apoi o acoperi cu pătura. Evangeline observă privirea invidioasă a unei femei care aştepta în staţie. Era slabă, palidă şi îmbrăcată mult prea subţire pentru acea toamnă rece.

Oh, ce norocoasă sînt! se gîndi ea. Am o slujbă şi un nou prieten. Îi zîmbi tinerei femei încercînd să o încurajeze, vrînd parcă să-i spună că într-o zi i se va întîmpla şi ei acelaşi lucru.

Edward încetini la stăvilarul de la Jack Straw's Castle pentru a lăsa să traverseze strada un grup solemn de copii şi se uită la Evangeline. Vîntul o ciupise de faţă, înroşindu-i obrajii, iar ochii îi erau luminoşi şi strălucitori.

— Ar trebui să fii istovită, spuse el, dar arăţi de parcă ai fi în stare să dansezi toată noaptea.

Ea îl privi simulînd groaza.

— Oh, nu, domnule Banks, orice, numai asta nu.

— Ei bine, spuse el ezitînd, sper să nu mă înţelegi greşit, dar mă simt de parcă te-aş cunoaşte de mult timp, nu numai de o după-amiază, eu . . .

— Da, spuse ea surprinsă, la fel şi eu.

— Mă întrebam . . .

Din şirul lung de copii, unul dintre ei, mai puţin solemn ca ceilalţi, alergă la maşină şi le făcu

prin geam ,nişte semne pentru a-şi manifesta admiraţia.

Amîndoi pufniră în rîs şi Edward, traducînd, spuse:

— Da, este un De Deon Boutton 21 şi mulţumesc, amice, şi eu cred că este straşnică.

Băiatul arboră un zîmbet larg şi alergă să se alăture celorlalţi copii. Edward merse mai departe de-a lungul şirului de copaci ce mărginea şoseaua interceptată de Heath în drum spre barieră şi spre Spaniards Inn. Oare ce-a vrut să spună? se gîndi Evie.

— Ştii, zise el, unii dintre prietenii mei se duc la film în această seară, la "Acei ani glorioşi", şi ar fi absolut minunat dacă ai putea veni cu noi.

Evangeline părea încîntată.

— Oh, mi-ar plăcea tare mult, începu ea, dar treptat îşi pierdu din entuziasm, aducîndu-şi aminte de Beatrice.

— Nu, nu pot, mă aşteaptă sora mea.

— N-am putea să vorbim cu ea, s-o întrebăm?

— N-ar fi cinstit faţă de Beatrice, acesta este primul meu serviciu, prima mea zi de lucru şi ea nu-mi este doar soră — vezi, ea a avut întotdeauna grijă de mine.

Edward acceptă cu multă graţie refuzul.

— Cred că începe să-mi placă Beatrice. Atunci, poate altă dată.

În acea clipă, fără să știe de sentimentele pe care le trezise fără voie, Beatrice înfigea energic acul în vesta albă pe care o broda; faptul că aparținuse tatălui ei o făcea să împungă și mai vîrtos cu acul.

— S-o ia naiba pe mătușa Lydia, spuse ea cu glas tare. Și să-l ia naiba și pe vărul Arthur și pe Crawleys și de două ori pe Jack Maddox.

Auzi zgomotul unei mașini și se uită afară, pe geamul de la mansardă; o văzu pe Evangeline, îmbujorată și bine dispusă, cum este ajutată să coboare din mașină, de un tînăr atrăgător, înalt și cu părul ciufulit. Cei doi își întinseră mîna, făcură o scurtă pauză, stînd aproape unul de altul, apoi Evangeline o zbughi în sus pe trepte și se opri brusc, simțind privirile admirative ale tînărului. Evangeline îi făcu semn cu mîna, și el se desprinse cu greu de imaginea ei, urcîndu-se în mașină și pornind mai departe.

— Bea, Bea, oh, vino la mine, cînta Evangeline pe cînd urca scările.

— Este în camera ei, domnișoară Evie, îi strigă Molly din ușa de la bucătărie.

Lui Beatrice i se păru că atmosfera din casă se înseninase pe neașteptate și puse lucrul deoparte cînd sora ei dădu buzna în cameră.

— Ai văzut mașina? Nu-i așa că-i grozavă? E o marcă ce se cheamă Dian Button, sau așa ceva, și Edward spune că este foarte specială.

— Cine este Edward? întrebă Beatrice neliniştită.

— Numele lui este Edward Banks, a dansat cu mine aproape tot timpul, oh, bietele mele picioare, nu el — vreau să spun, nu e vina lui că mă dor picioarele, el este un dansator minunat. Vrea să mă ducă la film.

Evangeline vorbea repede şi fără pauză în timp ce-şi scotea haina şi se aşeza pe scaun descălţîndu-se.

— Împreună cu alţii, adăugă ea.

— Cu alţi ce? întrebă Beatrice.

— Cu alte persoane, la film. Mă laşi să mă duc, nu-i aşa? Mă simt atît de obosită, unii dintre bărbaţi sînt aşa de . . . oh, Bea, iartă-mă. Se opri şi se uită la Beatrice, simţindu-se vinovată.

— Cum a mers întîlnirea cu domnul Maddox?

— N-a mers.

Răspunsul lui Beatrice veni scurt şi aspru şi Evie îşi dădu seama că nu avea nici un rost să insiste.

— Oh, scumpa mea Bea. Şi cu mătuşa Lydia?

Beatrice se ridică şi se uită pe geam. Sfîrşitul zilei era la fel de frumos ca şi începutul; frunze galben-roşcate zăceau împrăştiate pe pajişti şi de la focul aprins în vecini se ridica o coloană albastră de fum înţepător. Se întoarse din nou spre sora ei, cu melancolia toamnei zgrăvită pe chip.

— Îmi pare rău, Evie, dar se pare că nu sînt potrivită pentru acel post, aşa că va trebui să-i primim pe aşa-zişii oaspeţi cu plată.

— O să le spun paraziţi cu plată, declară Evie.

Bănuiesc că pot spune că am şi eu o slujbă, se gîndi Beatrice, pe cînd îşi îndepărta o şuviţă de păr umed de pe faţa roşie şi strălucitoare: spălătoreasă şefă. Bucătăria era plină de aburi de la oala în care fierbeau lucrurile şi grinzi de lemn atîrnau din tavan, fiind încărcate cu hainele puse la ucat. Se uită la Molly, care trecea cearşafurile grele de apă prin sulul de nêtezit rufe. Şi ea se înroşise la faţă — munca fizică îi făcea pe toţi egali. Chiar şi Evangeline era, într-un fel, tot o muncitoare: trebuia să se ducă la slujbă îmbrăcată în haine drăguţe şi cu părul frumos aranjat, dar după patru ore de dans, probabil că era transpirată şi înfierbîntată, iar părul i se lipea de faţă — deşi, în mod sigur că nu dansa purtînd un şorţ din stambă. Beatrice zîmbi la acest gînd şi stropi fierul de călcat, care nu sfîrîi. Niciodată nu-i plăcuse acest gest, dar acum ştia că înseamnă economie de timp: dacă nu sfîrîia nu era suficient de fierbinte.

— Celălalt fier este gata, Molly?

— Da, domnişoară Bea. Oh, îţi trebuie cap pentru o asemenea idee — doamnei Gaskin nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să folosească două

fiare de călcat alternativ. Ea obişnuia să-şi bea ceaiul în timp ce se încălzea fierul.

— Am crezut că o să-mi vină foarte greu să fac această treabă, cînd am concediat-o, spuse Beatrice. Dar acum mă simt tare mulţumită, cînd văd toate lucrurile astea spălate, călcate şi frumos împăturite.

— Am făcut o treabă grozavă, spuse Molly. Dar parcă ţi-e şi milă să te atingi de ele.

Se auzi clopoţelul de la intrare, sunînd într-un fel neobişnuit. Molly şi Beatrice se uitară una la alta. Nici una din ele nu era potrivit îmbrăcată pentru a primi musafiri.

— Aşteptaţi pe cineva, domnişoară Bea?

— Nu şi nici nu vreau să mă vadă cineva în halul ăsta.

Beatrice avea rochia udă în faţă, de la cearşafurile pe care le scosese din cazanul de aramă.

— Totuşi, cred că ar fi mai bine să deschid eu.

Ieşi din bucătărie, aruncă o privire în oglinda din hol, îşi aranjă un pic părul, îşi îndreptă cordonul şi apoi deschise uşa de la intrare.

— Domnişoara Eliott?

Femeia părea un pic nervoasă.

— Da, răspunse Beatrice. Cu ce vă pot ajuta?

— Sînt doamna Hernshaw.

Bea avea un aer nedumerit. Femeia își închipuia că ar fi trebuit să-i cunoască numele.

— Îmi pare rău, dar . . .

— Am fost prietena tatălui vostru. Beatrice o privi cu răceală. Știu că nu ne-am întîlnit niciodată, dar aș vrea să-ți vorbesc.

— Despre ce?

Beatrice nu intenționase să fie nepoliticoasă dar tonul ei aspru părea s-o avertizeze pe doamna Hernshaw în privința resurselor sale.

— Mi-ar fi mai ușor dacă . . . pot să intru?

Beatrice se dădu înapoi, fără prea mult chef și-i ținu ușa deschisă.

— Cum doriți.

Bea o cercetă cu privirea pe acea femeie atrăgătoare, în jur de 40 de ani, foarte bine îmbrăcată, dar nu într-un mod ostentativ. Cîteva clipe rămaseră nemișcate în mijlocul salonului neîncălzit.

— Despre ce vreți să-mi vorbiți, doamnă Hernshaw?

— Ei bine, despre tatăl vostru.

— Da, mi-ați mai spus.

Din nou Beatrice i se adresa pe un ton repezit și aspru.

— Voiam să vă spun cît de rău îmi pare și...

— Mulțumesc, i-o reteză Beatrice și se uită cu atenție la doamna Hernshaw.

— Ați fost o pacientă de-a lui?

— Nu.

— Nu, bineînțeles că nu. Mi-aș fi adus aminte de dumneavoastră.

Doamna Hernshaw se ridică în picioare și traversă camera frecîndu-și mîinile.

— Eu și cu tatăl vostru am fost prieteni, prieteni intimi. Mi-a vorbit despre tine și Evangeline.

Beatrice clipi cu dispreț.

— Sînteți cumva o prietenă din Leamington Spa? întrebă ea brusc.

— Ah! Doamna Hernshaw oftă ușurată. Deci v-a vorbit despre mine...

— Nu.

— Oh, Dumnezeule.

Doamna Hernshaw zîmbi mîhnită.

— Va fi mai penibil decît m-am așteptat.

Beatrice îi studie chipul cu trăsături fine, frumoase; era într-adevăr atrăgătoare, cu nasul ei micuț, ochii mari, gri și părul castaniu deschis. Nu semăna deloc cu mama lor — se pare că acesta era genul tatălui lor, își spuse Beatrice cu amărăciune.

— Vă simțiți jenată. Dumneavoastră vă simțiți jenată! Oh, îmi cer scuze.

Fără să ia în seamă tonul ei ironic, doamna Hernshaw îi explică:

— Eu am ținut la el și îi sînt recunoscătoare. Acum, aș vrea să vă ajut.

— Să ne ajutați? În ce fel?

Molly bătu la ușă și intră.

— Ați sunat pentru ceai, domnișoară Bea?

— Nu, i-o trînti scurt Beatrice.

— Ați dori un ceai, domnișoară Beatrice? spuse Molly pe un ton neobișnuit de protocolar.

— Nu, nu doresc.

Molly rămase acolo, uitîndu-se curioasă la femeia aceea străină. Mă întreb, se gîndi ea, dacă vor mai apărea și alte asemenea femei în pragul ușii.

— Mulțumesc, Molly, poți pleca.

Doamna Hernshaw se întoarse spre Beatrice.

— De la vărul vostru Arthur am înțeles că sînteți într-o situație foarte grea.

— Vărul Arthur? spuse Beatrice furioasă. Vărul Arthur a spus asta? Este vărul Arthur un alt "prieten" din Leamington Spa?

— Sîntem prieteni, spuse doamna Hernshaw cu oarecare demnitate. Tatăl tău și cu mine luam adeseă cina cu el și nu întotdeauna în Leamington Spa. Făcu o pauză, apoi spuse cu blîndețe: Domnișoară Eliott, am venit aici fiindcă mă îngrijorează starea voastră materială. Îmi dau seama că treceți printr-o situație dificilă; nici pentru mine nu este mai ușor, dar am venit aici din dorința de a vă da o mînă de ajutor. Trase adînc aer în piept și continuă: eu mă descurc destul de bine, așa că aș putea să vă dau...

— Niște bani, spuse repede Beatrice.

— Da, răspunse doamna Hernshaw.

Beatrice se ridică.

— Nu putem accepta oferta dumneavoastră. Eu şi cu sora mea ne putem purta singure de grijă.

Doamna Hernshaw îşi luă mănuşile şi poşeta. Pălise înfrozitor. Beatrice reuşise s-o facă să se simtă deplasată.

— Bineînţeles că vă puteţi descurca singure. Îmi cer scuze. A fost o greşeală.

După ce o conduse pe acea femeie afară, Beatrice se întoarse încet în bucătărie. Oare cîţi ani o fi avut cînd a întîlnit-o tata? Era de vîrsta mea sau poate mai tînără? 20? Nu, asta ar însemna că mama... Nu, mai bine să nu se gîndească la aşa ceva. Nu trebuie să plîng, n-am voie să plîng. Furia este mai bună decît... şi Evie se va întoarce în curînd acasă. O să-i spun că se poate duce la film cu tînărul acela, e bine pentru ea să-şi facă prieteni. Ce ciudat, se gîndi ea, dacă nu-ţi iubeşti tatăl, te simţi foarte singur.

Flaşnetarul cu faţa brăzdată de cicatrice cînta vechi şlagăre din timpul războiului. Lydia îşi întoarse capul dezgustată. Staţia Victoria îi provoca de fiecare dată aceleaşi resentimente. Ce bine ar fi să merg la Paris, nu la Highgate, se gîndi ea. Dar cu cine să mă duc? Stephen era însurat — ei bine, şi mai înainte fusese, dar acum lucrurile se complicaseră din cauza celor trei copii şi a nevestei bolnave. Atunci, cu cine altcineva? Henry era mort, ca şi Richard. Se simţi vinovată faţă de soţul ei.

Aburii locomotivei se împrăştiară un pic, şi atunci Lydia îi văzu pe membrii familiei Crawley. Un hamal le croia drum prin mulţime, împingînd un cărucior plin de bagaje.

— Vera, ce drăguţă eşti, şi tu, Chips! Ce bine-mi pare că vă văd. Îi sărută pe amîndoi, observînd că Vera era încă foarte subţire, mult prea subţire pentru o femeie de vîrsta ei.

— V-am făcut rost de un taxi care aşteaptă afară. Cred că vor intra toate bagajele, spuse ea privind la cufărul mare, la cele patru valize, trei cutii cu pălării, echipamentul de golf, o cutie pentru armă şi rachetele de tenis şi badminton.

— Nu, nu, omule, trebuie să-ţi foloseşti capul, strigă Chips Crawley. Aici este nevoie de un pic de logică... mai întîi trebuie să pui cufărul şi apoi valizele mari.

— Dragule, spune-i omului să aibă grijă de cutiile mele cu pălării, nu vreau să mi le strice, spuse Vera îngrijorată.

Are aceeaşi voce de fetiţă abandonată, deşi se apropie de 50 de ani, se gîndi Lydia.

— Vera, nu-ţi face griji în legătură cu pălăriile tale, mă îndoiesc că vor fi potrivite în Londra.

— Lydia, draga mea, pot să te asigur că pălăriile mele vor fi mai mult decît potrivite în Londra. În fond, ştii foarte bine că mi le-am cumpărat la Paris.

Dar Lydia, amabilă, se abţinu s-o întrebe cînd anume şi le cumpărase.

— Haideţi, doamnelor, lăsaţi vorba, haideţi înainte cu maiorul Crawley.

Se urcară cu toţii în taxi, Lydia se aşeză în spate cu Chips, dar plăcerea poziţiei avantajoase i-a fost stricată imediat de remarca Verei:

— Voi doi, grăsuneilor, puteţi sta în spate, eu fiind mai subţirică, o să ocup locul din faţă.

— Ce păcat că-n apartamentul din Kensington Square nu există şi camere pentru oaspeţi. Dar desigur că pentru noi, Stanton House este cea mai potrivită casă din Londra, se află la mică distanţă de Hertfordshire şi, datorită lui Arthur...

— Cînd ai de gînd să scapi de matahala aia de fiu? Eu mă gîndeam că l-ai însurat deja.

Vera se aplecă înainte plină de compasiune. Soarele nu-i făcuse prea bine la ten, observă Lydia. Toate acele vase de sînge sparte şi culoarea de un galben murdar a pielii făceau ca tenul ei să semene cu pielea şamoa.

— Arthur e în stare să-şi aleagă singur nevasta, spuse ea pe un ton repezit.

Maiorul Crawley rîse.

— Nici o fată nu-i destul de bună pentru Arthur al tău, nu-i aşa?

O bătu uşor pe genunchi pe Lydia. Văzînd chipul îngheţat al Verei, îşi întoarse privirea. Ce femeie proastă, îşi îndrepta atacul într-o direcţie greşită. Nu-şi cunoştea îndeajuns de bine soţul.

Lydia își dădea seama că ea era prea în vîrstă pentru el.

— Acum, traficul în Londra este îngrozitor, spuse ea. O să fie incomparabil mai bine cînd vor dispărea toate atelajele cu cai, de pe străzi. O să vedeți că Highgate este mult mai liniștită și mai confortabilă; seamănă cu o cabană de vînătoare. Nepoatele mele sînt niște fete fermecătoare.

— Nici nu poți avea decît niște nepoate fermecătoare, spuse Chips excesiv de galant.

— Pe mine mă interesează casa și confortul ei, îl repezi Vera. Farmecul este trecător.

Ea se gîndi că, dacă soțul ei n-ar fi fost atît de zgîrcit — în pofida banilor ei — ar fi stat cu toții într-un apartament din Curzon Street, în apropiere de croitoreasa ei și la distanță de nepoatele Lydiei.

Clocotind de furie, Beatrice îl privea pe Arthur din cealaltă parte a salonului. El făcu un pas înapoi. Ce laș dezgustător, se gîndi ea disprețuitoare.

— Vin încoace?

— Ei, hai, Beatrice, mama mi-a spus că ai fost de acord.

— Într-o oarecare măsură. Se simțea încurcată. Dar mi-a dat de înțeles că asta se va întîmpla peste o săptămînă-două. Am sperat că pînă atunci voi găsi altceva, spuse ea pe un ton neconvingător.

— Ca de exemplu? Arthur se simțea exasperat. Este o soluție foarte bună de a cîștiga decent niște bani; ar trebui să-i fii recunoscătoare mamei.

— Dar cît de decent a fost tata cînd a pierdut toți banii?

— Ei, hai, Beatrice, calmează-te. Noi nu vrem decît să te ajutăm, pe tine și pe Evangeline.

— Se pare că toată lumea vrea să ne ajute, azi, replică ea pe un ton coborît. Știi ce, Arthur, aș prefera să fii scorțos decît conciliant.

Despre ce naiba vorbea femeia asta? Discuția decursese mult mai prost decît își imaginase — el acceptase să-i aducă personal vestea, numai în speranța că o va vedea pe Evangeline.

— Unde este ea? întrebă brusc Arthur.

— La cine te referi?

— La Evangeline. Speram s-o găsesc acasă.

— A trebuit să se ducă în vizită la niște persoane, răspunse vag Beatrice.

— Ce persoane?

— Niște persoane pe care tu nu le cunoști.

Zgomotul unei mașini care se oprise în fața casei puse capăt acestor întrebări.

— Ah, trebuie să fie taxiul familiei Crawley.

Arthur se îndreptă spre fereastră și se uită afară.

— Dumnezeule, tocmai cu Eddie Banks s-a găsit să se încurce proasta asta, strigă el în direcția Beatricei, care rămăsese năucită. În clipa următoare, Arthur ieși rapid din cameră.

Evangeline își ridică surprinsă privirea, în timp ce închidea ușa de la intrare.

— Ce este Arthur? Ce s-a întîmplat?

El o apucă strîns de braț și o trase spre salon.

— De cît timp îl cunoști? Unde l-ai întîlnit prima oară? șuieră el.

Molly urcă în fugă scările de la subsol strigînd:

— Ce se întîmplă acolo?

— Nu este treaba ta, fato. Treci înapoi în bucătărie, țipă Arthur și, trăgînd-o pe Evangeline în salon, închise ușa cu zgomot.

— Mă doare, se plînse Evangeline.

Și, de asemenea, îmi provoci silă, se gîndi ea. O apucase de sus, sub braț și-i presa sînul cu mîna.

— Las-o în pace, spuse Beatrice cu fermitate. L-a cunoscut la o școală de dans foarte respectabilă.

— Nu există așa ceva, spuse Arthur eliberînd-o pe Evangeline, care plîngea și-și freca brațul.

— Ba este, respectabilă — eu lucrez acolo — sînt parteneră de dans.

— Cu un partener de dans ca Eddie Banks nu poate fi respectabilă.

— Edward s-a purtat cu mine foarte corect pînă acum, spuse Evangeline privindu-l scîrbită. Fără îndoială, ea ghicise că atingerea lui Arthur fusese intenționată.

— Dă-mi voie să-ţi spun eu, prostuţo, cine este Eddie Banks, zise el pe un ton mai blînd. E un afemeiat renumit, profită de fete inocente ca tine, Evangeline, după care le părăseşte.

— Ce interesant, spuse Beatrice. Şi cum se face că tu ştii aşa de multe lucruri despre el?

— Cum de ştiu? Dar asta e realitatea şi pe deasupra se mai şi laudă. Ar fi trebuit să se căsătorească cu fata familiei Markhom, dar nu a făcut-o, şi-a bătut joc de ea. De aceea au şi trimis-o în Australia, unde presupun că va da naştere unui vlăstar de-al lui Banks.

Evangeline se strînse ghem în fotoliul mare şi începu să plîngă încet. Arthur o privi ca un îndrăgostit: era adorabilă. Observîndu-i privirea, ea se ridică dreaptă în fotoliu şi-l înfruntă furioasă, aducîndu-şi aminte de gestul lui dezgustător. Dar cum furia de-abia dacă-i altera dulceaţa chipului, continuînd să fie la fel de adorabilă aşa cum stătea dreaptă în fotoliu cu picioarele abia atingînd podeaua, Arthur îi zîmbea la fel de afectat. Doar expresia de dezgust zugrăvită pe chipul ei îl trezi la realitate, astfel încît îşi îndreptă atenţia spre sora ştearsă şi cu trăsături ascuţite.

— Zău, Beatrice, numai tu eşti de vină. Cum de ai putut fi atît de iresponsabilă? Ce fel de căsătorie crezi că va încheia Evangeline dacă este văzută în compania unui tip de teapa lui Eddie Banks? Nu-i de mirare că unchiul Henry m-a desemnat pe

mine tutorele ei şi nu a avut încredere să ţi-o lase ţie în grijă.

— Fiindcă veni vorba despre încredere, spuse Beatrice liniştită, nu mai folosi acest cuvînt în ceea ce-l priveşte pe tata. Oare este corect, ia spune-mi, să umbli după femei în Leamington Spa şi să-i faci cunoştinţă nepotului cu amanta ta? Şi, apropo, cum de ai îndrăznit să vorbeşti despre problemele noastre personale cu ea? Asta dovedeşte o totală lipsă de bun-simţ.

Arthur amuţi. Cum de ştia despre Leamington Spa? Oare îi spusese Jane Simmis? Nu, n-o mai văzuse în ultima vreme. Sau poate Lily Henshaw?

— Asta nu are nici o legătură cu problema noastră. Nu înţelegi, femeie? Lui i se spune Eddie vînătorul de fete.

— Poftim? Evangeline se ridică în picioare. Ce vrei să spui?

Slavă Domnului, îşi spuse Arthur în gînd, cînd auzi clopoţelul de la intrare. Au sosit mama şi cei doi Crawley. Cum de mi-a scăpat din vedere lucrul ăsta? Nu trebuie s-o las pe Beatrice să bată toba mai departe.

— Oh, familia Crawley.

Uşurarea lui era evidentă.

— Spune-mi, Arthur, îl întrebă Beatrice plină de amărăciune. Perlele prieteniei tale, doamna Henshaw, sînt adevărate? Şi este acesta unul din

motivele pentru care sîntem obligate să luăm în gazdă "oaspeţi"?

Din hol se auzea vocea surprinsă a lui Molly.

— Sigur, şi mie nu mi-a suflat nimeni o vorbă despre oaspeţi. Doamnă, domnule.

Cînd era luată prin surprindere, Molly vorbea cu un pronunţat accent irlandez.

— Ascultă, Beatrice, eu nu eram la curent cu toate aranjamentele personale ale tatălui vostru.

Arthur se îndreptă spre uşă, dar se opri din drum la auzul vocii calme a lui Beatrice.

— Nu, bineînţeles că nu, căci probabil că a avut foarte multe. Ne-a lăsat drept moştenire viaţa lui plină de distracţii, în care şi-a cheltuit toţi banii lui şi pe ai mamei noastre, slujind cu fidelitate femeia, după cum spune şi Byron.

Oh, Doamne, despre ce naiba vorbeşte femeia asta?

— Ei bine, n-are nici un rost să răscolim trecutul, strigă el ameninţător.

— Ai dreptate, Arthur, îi replică Beatrice cu răceală. Trebuie să ne gîndim la viitor şi de acum încolo n-o să te mai las să ne guvernezi tu viaţile, nici tu, nici mătuşa Lydia. Ne-aţi obligat să-i acceptăm pe cei doi Crawley, foarte bine, n-am avut încotro, dar să nu-ţi faci iluzii, Arthur, nu vor sta prea mult timp aici. Vom găsi o cale să ne descurcăm singure, fără ajutorul vostru. Sînt absolut convinsă că vom deveni stăpîne pe propriile

noastre vieţi, Evie, o luă de braţ cu blîndeţe, n-are rost să mai plîngi, trebuie să ne întîmpinăm oaspeţii.

În vreme ce surorile părăseau salonul, Arthur îşi puse mîinile în cap. Cîteva clipe mai tîrziu, le auzi cum îşi salută cu graţie oaspeţii şi pe mama lui.

— Bună ziua, doamnă Crawley. Bună ziua, maiorule Crawley. Bună ziua, mătuşă Lydia. Molly, vrei să iei cufărul şi să-l duci în dormitorul tatălui şi să aranjezi restul lucrurilor în camera de toaletă?

Evangeline deschise ochii; era clar că nu putea dormi. Îşi punea întrebarea dacă nu cumva ştiuse tot timpul adevărul despre Edward, fără să-şi dea seama. Poate.

Ea ghicise încă de la început că el nu venea acolo pentru orele de dans şi acum îşi explica de ce Signor Danielli era atît de grijuliu cu ea, chiar plin de bunătate, încercînd s-o răpească de lîngă Edward, ori de cîte ori avea ocazia. Şi-şi explica acum şi avertismentele lui discrete, mult prea discrete pentru ea, dar, bineînţeles că ea refuzase să le ia în serios. Ar fi dorit ca Edward s-o placă în acelaşi fel în care îl plăcea ea. Se gîndi la apropierea dintre ei, în timp ce dansau, la felul în care el îi conducea paşii pe ringul de dans, la modul cum îi ţinea mîna şi la atingere lui din maşină cînd o acoperea cu pătura. Nu voia să sfîrşească şi ea în Australia cu un bebeluş Banks, dar, ţinînd seama de

situația lor financiară, avea toate șansele să ajungă în Esher. Și în mod sigur că nu și-l dorea de bărbat; era atrăgător, dar nu cu adevărat interesant. Nu părea să-i pese de pictură, de Irlanda sau de criza de cărbuni — nici măcar nu știuse că minerii au făcut grevă. Ea nu voia să se mărite, deși toată lumea nu-i prevedea decît acest viitor.

Ideea măritișului îi readuse în memorie imaginea celor doi Crawley. Ce pereche nepotrivită! Ea era mult prea nervoasă și rigidă în toaletele ei bleu-pal și roz, cu pielea ridată și galbenă, cu trupul vlăguit. Se îmbrăca mult prea subțire pentru vremea rece de acolo, în haine prea strîmte pentru a fi confortabile și nepotrivite pentru o femeie de vîrsta ei. Iar el, grăsuț, cu o față transpirată și roșie, cu mustața pătată de nicotină și cu dinții galbeni — rîse, dinții lui se armonizau cu tenul ei palid.

Oare și Edward va arăta așa peste 20—30 de ani? Nu avea rost să se gîndească la așa ceva și nici la Edward; totul se terminase și, oricum, nu se va mai întoarce la școala de dans a domnului Danielli. În această privință, Bea fusese nevoită să cedeze în fața lui Arthur. Ce va face ea mîine? Uitîndu-se la ceasul de lîngă pat își dădu seama că era aproape dimineață.

Capitolul 3

Beatrice îi urmări pe cei doi Crawley cu
dădeau colțul: Vera mergea legănat, îmbrăca
într-o fustă strîmtă ce o împiedica la mers, iar în p
cioare purta niște pantofi foarte subțiri pentru ac
vreme. Nu mai ploua, dar asfaltul era încă umed
alunecos din cauza frunzelor căzute.

Beatrice se întoarse în casă și trînti ușa
urma sa. De la sosirea familiei Crawley era tot ti
pul indispusă — nu, mai bine zis, de cînd descop
rise ce viață de lux dusese tatăl lor și ce rezulta
catastrofale avusese acest fel de viață asupra lo
de atunci își pierduse buna dispoziție. Cum de a
îndrăznit? se gîndi ea. Cum de le-a trecut prin ca
s-o trimită pe ea în Highgate ca să le găsească u
taxi? Asta ar fi compensat, îi spuseseră ei, faptul
în casa familiei Eliott nu exista telefon.

— Dacă aveți nevoie de telefon și de un h
mai, vă sugerez să vă luați camere în Mayfair unc

puteți obține asemenea servicii pentru 12 guinee pe săptămînă, fără pensiune completă.

— Au plecat? strigă Evie din capul scărilor.

Molly se făcu ecoul întrebării ei, apărînd din bucătărie.

— Au plecat belelele? Au mîncat fiecare cîte trei ouă și o jumătate de livră de șuncă.

— Și au folosit oala de noapte, continuă Evie. Nu pot suporta așa ceva. De ce nu se duc la baie?

— Probabil că acolo, în jungla de unde vin ei, nu sînt obișnuiți cu așa ceva și dacă continuă să mănînce fiecare cîte trei ouă pe zi, nu vor mai avea deloc nevoie de baie.

Terminînd de spus aceste cuvinte, Molly începu să coboare scările spre bucătărie dar se întoarse imediat, adăugînd:

— Îmi pare rău, domnișoară Bea și Evie, dar simt că-mi clocotește sîngele în vine. Și dacă vor să le speli și rufele, nu veți mai vedea nici un rest de la cele trei lire.

Acestea fiind zise, coborî în bucătărie. Cele două surori se uitară una la alta și izbucniră în rîs, dar în aceeași clipă se auzi clopoțelul de la ușa de la intrare, astfel că deveniră brusc serioase. Molly reapăru, roșie la față și gîfîind.

— E-n regulă, Molly, răspundem noi. Beatrice oftă. Nu-mi vine să cred, speram să fi scăpat de ei pentru tot restul zilei.

Deschise ușa cu un aer deprimat.

— Bună, nu prea am mult timp la dispoziţie, am venit după restul lucrurilor.

Era Penelope Maddox care gîfîia în haina sa lungă din piele şi cu o cască pe cap, ambele accesorii fiind mult mai potrivite pentru un bărbat de două ori cît ea. Severitatea privirii şi maxilarul alungit ar fi trebuit s-o facă neatrăgătoare, dar imaginea chipului ei era îndulcită de buzele surprinzător de pline.

— Cînd poţi începe? se răsti la Beatrice. Ai vrea să dai o mînă de ajutor în Stepney, astăzi? o întrebă pe Evangeline. Pot să intru?

— Da, da, desigur. Te rog, intră.

— Trebuie să fac un efort de concentrare, spuse Penelope în fugă. Sînt cu maşina, aşa că o să iau restul hainelor, da? I-ai făcut o impresie deosebită fratelui meu Jack, domnişoară Eliott. Cînd poţi începe lucrul? Astăzi? Şi tu? Se răsuci spre Evangeline. Mă duc în vizită la o familie cu o mamă bolnavă, în East End. Vrei să vii cu mine — să-mi dai o mînă de ajutor?

— Nu înţeleg, spuse Beatrice. Domnul Maddox, fratele tău, îmi oferă slujba?

— Da, te-a plăcut foarte mult. Mi-a spus că eşti foarte aprigă şi ai mult curaj. Sau invers? Nu mai ştiu sigur, dar oricum curajul şi dîrzenia ţi-au adus această slujbă. Ce zici?

Evangeline o privi uimită pe Beatrice.

— După ce i-ai azvîrlit în cap apă din frapieră?

— Așa ai făcut? întrebă Penelope. Foarte bine. În după-amiaza asta îți convine?

— Este perfect, răspunse Beatrice accentuînd cuvintele.

Evangeline, încă uluită, se bîlbîi încercînd să-i spună ceva lui Beatrice:

— Dar Bea, dar Bea...

— Pentru început îți convine salariul de două lire pe săptămînă și bilete de autobuz?

— Da, îmi convine de minune.

— Dar, Bea, spuse Evangeline, nu poți să-l suferi — oh — scuză-mă Penelope.

Beatrice zîmbi.

— Ei, nici chiar așa. Ce minunat, se gîndi ea, o să am ocazia să ies din casă, să scap de Crawley și să cîștig și eu niște bani. Nu, nu că nu-l pot suferi, pur și simplu m-a scos din sărite, probabil că o va mai face, dar altfel este un bărbat interesant. Dacă am fost în stare să colaborez cu un om ca tata, voi reuși și cu el.

— În regulă, spuse Penelope. Te conduc pînă la studioul fratelui meu și apoi vom merge mai departe, în Stepney.

După ce s-au îmbrăcat în grabă și au strîns lucrurile tatălui, i-au strigat din mers lui Molly:

— Nu, nu mai urca, ne întoarcem mai tîrziu.

Cele trei femei din mașină atrăgeau privirile tuturor trecătorilor de pe bulevardul Archway, nu din cauza modului cum conducea Penelope, reușind să se strecoare între un atelaj cu cai și un automobil

strălucitor ce venea din față, ci din simplul motiv că mergeau cu mașina.

Beatrice, care stătea în spate, se gîndea la schimbările bruște din viața ei — munca istovitoare din seara precedentă, urmată de o dimineață mohorîtă și acum, deplina libertate! Își rearanjă eșarfa Paisley din cașmir pe care și-o pusese în jurul capului precum o țărancă rusoaică. Ce bine că descoperiseră hainele tatălui lor! Datorită lor reușiseră să facă cunoștință cu Penelope Maddox și, în același timp, își împrospătaseră toaletele. Și Evie purta ceva din fosta garderobă a tatălui lor, un pulover gri-închis, larg în talie, ce avea cusut în partea de jos două cravate, ca niște eșarfe. Oare ce-ar fi zis el de acest lucru? Era foarte interesant cum Evie reușea să dea acestor haine bărbătești o alură plină de feminitate.

Pe la Marble Arch au fost nevoite să se oprească din cauza unei mulțimi ce demonstra în liniște. Erau aproximativ 200 de bărbați și femei, înconjurați de polițiști călare, care mărșăluiau încet spre Speakers' Corner.

Beatrice se aplecă înainte.

— Ce se întîmplă? Îi sprijină pe mineri?

— Nu, spuse Penelope. Unul dintre irlandezii care făceau greva foamei a murit azi-noapte.

— Oh, nu, ce groaznic, exclamă Evangeline. Cine anume?

— Michael Fitzgerald.

— Ştii, spuse Evangeline, Molly, fata noastră în casă, este irlandeză şi şi-a pierdut un văr în timpul acestei tulburări. Eu nu m-am lămurit deloc în această problemă; nu ştiu cine are dreptate şi cine greşeşte.

— Nimeni nu ştie cu precizie, spuse Penelope pe un ton convingător, dar plin de tristeţe. Nu mă pot implica în cauza Irlandei fiindcă nu pot fi cu toată inima alături de una din părţi. Ştiu doar anumite lucruri — minerii trebuie să obţină un salariu decent. Locul doamnei Pankhurst nu este la închisoare, iar cărţile Mariei Stopes ar fi bine să constituie o lectură obligatorie pentru tinerele femei care se pregătesc să devină mame. Dar Irlanda... Pînă şi părinţii mei, ale căror opinii sînt de obicei categorice, oscilează în această problemă.

— Părinţii tăi?

Beatrice era dornică să afle mai multe lucruri despre părinţii acestei femei neobişnuite şi ai fratelui său.

— Locuiţi împreună?

— Nu chiar, momentan se află în Borneo — mereu sînt plecaţi, foarte rar stau pe-aici...

Beatrice nu mai auzi nimic, căci veni un poliţist înalt care le făcu semn să circule pe Park Lane unde felinarele se aprinseseră deja, aruncînd o lumină palidă asupra acelei după-amieze cenuşii de noiembrie. Şoseaua era plină de automobile ce scoteau fum, în strigătele şoferilor adresate celor care conduceau atelajele cu cai, pentru că acestea lăsau

în urmă ceva mult mai natural decît fumul. Penelope coti la stînga din Park Lane, intrînd pe liniştita Green Street şi se opri în faţa studioului lui Jack.

— Nu mai urc. Ar însemna să opresc motorul şi durează foarte mult pînă se încălzeşte — bine?

Beatrice se dădu jos din maşină cît mai graţios posibil, sărind peste un morman de haine, o mulţime de broşuri şi o husă pliată.

— Chiar nu vrei să urci? întrebă ea uşor întristată.

— Nu, dar îţi urez mult succes! îi strigă Penelope şi porni mai departe.

— Sora ta arăta de parcă se pregătea să intre în cuşca leului, remarcă ea.

Evangeline rîse.

— Ei bine, el a fost cam dur la prima întrevedere.

— Da, îl cred în stare, spuse Penelope gînditoare. De cînd s-a întors din război e mereu bîntuit de nelinişti şi, în plus, îşi disprețuieşte munca.

— Dar eu am auzit că se bucură de succes, nu-i aşa? întrebă Evangeline.

— Dacă a cîştiga bani de pe urma fotografierii unor ramoliţi pe care îi faci să pară... ăă... ca nişte...

— Tinerei? sugeră Evangeline cu un zîmbet insinuant.

Beatrice urmări mașina care se depărta. Apoi își luă inima în dinți și sună la ultimul etaj. Se gîndi că era mai mult un semnal de avertizare, căci știa de data trecută că el nu va coborî s-o întîmpine. Împinse ușa, care și de astă dată era deschisă, și încercă să-și mențină calmul în timp ce urca cu hotărîre și iuțeală scările. La etajul al doilea se ciocni de cineva care cobora la fel de repede precum urca ea.

— Ai întîrziat, îi spuse Jack Maddox prinzînd-o să nu cadă. Nu e un început prea bun.

— Am întîrziat? Am început prost? Beatrice nu-și putea stăpîni furia. Data trecută cînd am venit la ora 12 era prea devreme, acum, la ora 13 e prea tîrziu — și de ce te grăbeai așa tare pe scări? Ultima oară mi-am găsit singură drumul.

— Am vrut să fac impresie bună, spuse el ținînd-o în continuare de braț.

— Ce anume?

Beatrice era mută de uimire.

Jack se gîndi că semăna cu o vulpe furioasă. Îl atrăgeau ochii ei înguști și oblici — i-ar fi plăcut s-o fotografieze. Brusc, Beatrice izbucni în rîs și, pierzîndu-și echilibrul, se așeză pe scări. Jack îi urmă exemplul.

— Mă bucur că nu mai ai la îndemînă niște apă cu gheață, domnișoară Eliott.

— Spune-mi, întrebă ea, încă rîzînd, ce faci cînd nu vrei să faci o impresie bună, domnule Maddox?

— Știu că uneori pot fi foarte nesuferit sau cel puțin așa zice Penny.

— Este clar că sora ta vorbește din experiență.

Jack trecu peste remarca ei.

— Hai să revenim la oile noastre. Vrei această slujbă? Îți convin condițiile?

Se ridicară și Beatrice îl urmă pe scări.

— Da, vreau această slujbă și îmi convin condițiile. Deocamdată, adăugă ea plină de importanță.

Ajunseră în biroul de primiri unde domnea o dezordine și mai mare față de data trecută. Fiecare colțișor era acoperit de reviste, tăieturi din ziare, fotografii, negative, bucăți de lemn și sticlă care, asamblate, ar fi alcătuit un aparat de fotografiat, presupuse Beatrice. Telefonul suna, dar ea nu-și dădea seama de unde.

Jack arătă destul de vag spre birou.

— Vrei să răspunzi tu?

Beatrice își puse geanta jos și descoperi telefonul sub un pulover mare, mîncat de molii. Ridică receptorul și răspunse.

— Bună ziua.

Între timp, Jack dispăru în atelier. O voce pițigăiată spuse:

— L-am sunat pe domnul Maddox pentru că vrem să ne fotografieze în familie, acasă, adică la conacul de la țară.

— Da, doamnă.

Începu să caute după o agendă a programărilor.

— Sînt ducesa de Southchester.

Beatrice se corectă.

— Da, ducesă. Cînd anume aţi dori?

— El este acolo? De fapt, vreau neapărat să vorbesc cu el.

— Un moment, doamnă ducesă, spuse Beatrice ducîndu-se cu telefonul în studio. Rămase lîngă uşă, atît cît îi permitea lungimea firului de telefon.

— Este ducesa de Southchester, îi şopti ea, vrea să-i fotografiezi toată familia, la ţară, şi are să-ţi spună ceva confidenţial. Jack clătină din cap în semn de refuz. Trebuie, îi şopti ea din nou, apoi vorbi la telefon.

— Imediat, doamnă ducesă, şi îi înmînă cu un gest ferm telefonul lui Jack.

— Lavinia, ce plăcere, spuse el aruncîndu-i o privire veninoasă lui Beatrice, care ridică din umeri şi se întoarse în camera de primiri.

În timp ce făcea ordine îi asculta convorbirea. Se părea că Jack Maddox fusese invitat acolo, în weekend. Oare îşi va mai primi banii? Ce ciudat, se gîndi ea, să fii nevoit să amesteci plăcerea cu afacerile.

După ce separă fotografiile de negative, puse tăieturile din ziare în ordine şi descoperi agenda cu programări. Întoarse pagina la ziua respectivă. Citind însemnările de pe pagină văzu că

avea o întîlnire la prînz, la 12.30, cu D şi cu Lady Bonner la ora 14.

El îi aduse telefonul.

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva.

— N-o să mai fac cînd voi şti cu cine vorbesc şi care este problema. Am găsit o agendă cu programări. Ai întîrziat la prînzul cu D., şi Lady Bonner va fi aici la ora 2. Dar este aproape două.

— Oh, da, spuse el absent, ciufulindu-şi părul care oricum era zburlit.

— Se pare că voi renunţa la prînzul cu Daphne. Ce ai de gînd să faci cu toate astea? întrebă apoi, privind în jurul camerei.

— Le voi pune în ordine, într-un fişier, cu excepţia aparatului de filmat, spuse ea, arătînd spre bucăţile de lemn. Bănuiesc că toate acestea puse la un loc formează aparatul de filmat, nu?

Înseninat, Jack dădu afirmativ din cap.

— Într-un fişier? Absolut splendid. Te pricepi la aşa ceva?

— Desigur, spuse ea.

— Atunci înseamnă că nu te plătesc cît trebuie! Se auzi clopoţelul. La naiba, a venit mai devreme. Se îndreptă spre fereastră, o deschise şi privi afară.

— Ultimul etaj, strigă el, uşa e deschisă. Împinge, prostule. Beatrice îl privi înmărmurită. Jack rîse. Este băiatul de la Madame Rochelle cu rochia ei. Se răsuci să închidă fereastra.

— Oh, iat-o şi pe Elizabeth Bonner.

— Bine, spuse Beatrice, pentru moment am reuşit să fac ceva ordine aici. Care e situaţia în atelier?

Acolo era o dezordine mult mai acceptabilă, o dezordine artistică, peste tot fiind împrăştiate baloturi mari de catifea şi brocart, echipamentul de luminat, pahare murdare şi o tavă plină cu cesti de cafea rece, pe jumătate golite. Ridică tava strigînd:

— Domnule Maddox, aveţi cumva o bucătărie?

Se îndreptă apoi spre camera de primire, dar domnul Maddox nu se vedea nicăieri. Se gîndi că, în mod evident, a coborît s-o întîmpine pe Lady Bonner. Puse tava pe birou.

Pe palier apăru un tînăr flăcău, îmbrăcat foarte frumos pentru un curier, purtînd o cutie enormă pe care scria "Casa de modă — Madame Rochelle"

— Oh, pune-o pe canapea!

Se duse din nou în studio şi, dînd la o parte nişte perdele din catifea neagră ce atîrnau de o vergea din alamă, descoperi o chiuvetă plină cu pahare de vin murdare şi alte cesti de cafea.

— Chiar că nu sînt plătită suficient, îşi spuse ea pe cînd se întorcea după tavă.

— Ce aţi spus, domnişoară? întrebă băiatul.

— Oh, nimic. Mulţumesc, poţi pleca.

— De obicei, domnul îmi dă şi mie ceva, domnişoară.

— Oh, chiar aşa? întrebă Beatrice suspicioasă. Cît?

— Trei penny.

— Cît? repetă ea ameninţătoare.

— Un penny.

— Jumătate de penny mi se pare de-ajuns.

Luă moneda din geanta ei şi i-o dădu. El zîmbi larg.

— Oh, mulţumesc, domnişoară.

Ea îl privi cu răceală.

— Am impresia că, după cum ai reacţionat, de obicei nu primeşti decît un farthing.

— Nuuu, răspunse el şi o luă la fugă pe scări.

Ea luă tava exact în clipa în care Jack apăru cu Lady Bonner.

— Oh, ai făcut cafea, domnişoară Eliott? Splendid.

Beatrice şi Evangeline stăteau ghemuite în jurul focului din cămin, cu tăciunii pe jumătate stinşi, în dormitorul lui Beatrice. Aprinseseră o lampă cu ulei şi două lumînări. În lumina lor, profilul Evangelinei se vedea mărit pe perete. Avea o gură frumoasă şi un năsuc drept şi fin. Judecînd după felul cum gesticula agitată din mîini, părea o marionetă mînuită de un păpuşar nevăzut.

— Nu este o idee bună? spuse ea împingînd o rămurea în foc cu vătraiul.

— Mă voi duce în fiecare zi la Heath ca să adun lemne, ca Cenuşăreasa.

— Dar, Evie, tu nu ai maşina lui Penelope. Cum ai să te descurci?

Lui Beatrice îi părea rău să stăvilească entuziasmul lui Evie. Penelope avusese o idee bună să culeagă lemne, nu numai pentru faptul că nu mai aveau bani, dar şi din cauza grevei minerilor de la minele de cărbuni.

— Ei bine, poate că n-o să mă duc în fiecare zi, Bea. Dar acest exerciţiu fizic îmi va prinde bine. Ştii, este o femeie extraordinară, felul cum îi ajută pe oameni, nu ca ceilalţi, îmbrăcaţi frumos şi servind oamenilor supă şi predici. I-a dus femeii bolnave ceva pentru bronşita ei, un medicament preparat chiar de ea din diferite ierburi şi i-a mai dat şi lucruri, iar fetei mai mari tot Penelope i-a găsit de lucru. Evangeline oftă. Imaginează-ţi şi tu, are doar 14 ani şi întreţine toată familia.

— Şi cît cîştigă? întrebă Beatrice neîncrezătoare.

— Şase şilingi şi şase penny pe săptămînă şi pentru ea nu-şi opreşte decît nouă penny. Desigur, şi ea locuieşte acolo, aşa că nu are ce face, dar în acelaşi timp... Evangeline sări în picioare. Este îngrozitor, absolut îngrozitor, spuse ea.

Umbra ei înălţată pe peretele din spate sugera o vrăjitoare, şi Beatrice rîse.

— Ce anume este absolut îngrozitor? Oh, îmi pare rău că am rîs, dar ţi-am observat umbra pe

perete. Cînd stăteai jos, parcă erai Punch şi Judy. Iar acum semeni cu un personaj din poveştile fraţilor Grimm.

Evangeline se răsuci şi rîse.

— Oh, da, înţeleg, dar să ştii că vorbeam serios. Este cu adevărat groaznic. Fata a venit în timp ce ne aflam acolo. Proprietăreasa de la cîrciuma unde lucrează îi dăduse o bucată de plăcintă şi patru ouă ca să le ducă acasă şi au fost nevoiţi să le ascundă căci venea omul de la asistenţa socială. Se pare că nu le e permis să ţină nici măcar bucăţelele acelea de mîncare şi nu au dreptul nici la asistenţă socială.

Se aşeză din nou, încălzindu-şi mîinile la foc şi mormăind.

— Nu au nici căldură, nici apă caldă.

— Acesta este singurul lucru pentru care îl apreciez pe tata, spuse Beatrice. Zîmbesc cu plăcere de cîte ori mă uit la boilerul nostru din aramă. Şi-a ispăşit astfel greşeala de a nu fi făcut instalaţia de energie electrică, deşi nu ştiu în ce măsură era conştient de lucrul acesta.

Amîndouă rămaseseră cu privirile aţintite asupra focului ce-se stingea. Una din lumînări pîlpîi şi apoi muri. Deşi camera era slab luminată, nu părea niciodată cu adevărat întunecoasă: pereţii albi şi duşumeaua strălucitoare dădeau în permanenţă o senzaţie de luminozitate.

— Mă întreb dacă s-ar putea face o fotografie în această lumină? Femeia de astăzi, de la studio...

— Oh, Bea, îmi pare rău că te întrerup. De ce vrea să-i facem noi un taior? Nu înțeleg.

— Fiindcă i-au plăcut hainele mele.

Evangeline se uită la jacheta lungă din cașmir, a surorii ei, ce fusese croită din pardesiul tatălui lor. În jurul butonierelor ea cususe mici nasturi din perle, astfel încît înconjurau nasturii mari și negri, iar bluza cu guler înalt era făcută din eșarfele lui de mătase; arăta foarte șic și originală.

— Nu mă mir că i-au plăcut hainele tale, arăți absolut... fantastic!

— Și tocmai de aceea, adăugă Beatrice, o ajut și eu pe ea.

Lady Bonner stătea în camera de toaletă, examinîndu-se cu atenție în oglinda mare. Purta o rochie lungă, dreaptă, dintr-un satin de culoare crem, brodat cu fir auriu și cu mărgele de culoarea chihlimbarului. Arăta bine — decolteul drept îi scotea în evidență colierul din topaz galben, iar părul strîns la ceafă îi accentua linia frumoasă a gîtului. Dar ceva nu mergea. Oare ce anume? O privi în oglindă pe Beatrice care stătea în spatele ei.

— Ce părere ai? întrebă ea.

Beatrice reflectă o clipă, încruntîndu-se un pic cam mult, dar spuse în cele din urmă:

— Fermecător, minunat, Lady Bonner.

Elizabeth Bonner își dădu seama că nu era sinceră.

Jack le invită în studio unde aranjase lumi nile astfel încît să cadă pe scaunul în formă de tron din centrul camerei.

Oh, Doamne, se gîndi Beatrice, n-ar trebu să stea jos acolo, dar Jack se înclină respectuos, ș Lady Bonner se așeză. Imediat se văzu ce nu era în regulă cu rochia; creturile se umflau ca o armonică în jurul șoldurilor și al stomacului, făcînd-o să arate grasă și vulgară.

— Oh, privește Jack, arăt îngrozitor. Mă poț ajuta, domnișoară Bea?

Beatrice ridică rochia mai sus de talie ș încercă s-o plieze, dar cădea la fel de prost.

— Poate că ar fi mai bine să stau în pi cioare. Se ridică netezindu-și rochia. Nu, este ma rău — trebuie presată. Arăt groaznic. Părea foarte supărată.

Jack păși înainte și îi luă mîinile într-ale sale.

— Elizabeth, ești o femeie frumoasă. Ea zîmbi grațios. Lasă-mă să-ți fac portretul, s-o ia naiba de rochie.

— Nu, Jack, mulțumesc, sînt mult prea bă trînă. Am creturi atît pe față cît și pe rochie.

— Pot să vă ajut? întrebă Beatrice liniștită Aș putea îndrepta creturile rochiei la aburi și dacă-mi permiteți, aș desface cusătura din spate, astfel încît, atunci cînd vă veți așeza pe scaun

materialul rochiei va cădea în formă de A, ceea ce vă avantajează de minune.

Lui Jack îi venea s-o îmbrăţişeze.

— Eşti un geniu.

Cînd Elizabeth se aşează din nou pe scaun, arătînd atrăgătoare şi sigură de sine, Beatrice se întoarse în camera de primiri şi-şi continuă munca de organizare. Telefonul suna foarte des: domnul Maddox primea multe invitaţii la prînz, la cină şi în weekenduri; pentru portrete erau necesare decoruri fotografice şi atît "Tatler", cît şi "Sketch" îl solicitau tot timpul, iar Daphne voia să-l omoare.

— Acest D. este cumva de la Daphne? întrebă Beatrice.

— De la ce altceva să fie? Şi cine eşti tu?

— Domnişoara Eliott, secretara.

— Ei bine, transmite-i acest mesaj, domnişoară Eliott.

— Aşa voi face, spuse Beatrice, dar îşi dădu seama că vorbea singură. D. închisese deja.

Sună clopoţelul şi Beatrice, urmîndu-l pe Jack, deschise geamul şi privi în jos. Afară aştepta o maşină mare. Şoferul în uniformă îi făcu semn cu mîna.

— Am să-i spun Lady-ei Bonner că ai sosit, strigă ea şi închise rapid geamul. Era frig şi bătea vîntul.

Îşi băgă capul pe uşa de la studio.

— V-a sosit maşina, Lady Bonner.

— Ei bine, am terminat. Ai fost minunată, Elizabeth, spuse Jack, în timp ce Beatrice o înconjura cu atenţii.

— Vă sugerez să vă puneţi această bucată de catifea în jurul dumneavoastră.

Cele două femei părăsiră studioul, şi Beatrice o ajută pe Elizabeth să se schimbe, în camera de toaletă.

— Îţi mulţumesc din nou, domnişoară Eliott, ai transformat un coşmar într-un vis. Acum, ce să fac cu asta?

Ridică în sus rochia care-i provocase atîta supărare.

— Aţi putea să-i spuneţi doamnei Rochelle să insereze două fîşii înguste de material de fiecare parte a rochiei, şi atunci vă veţi simţi mult mai bine. Chiar dacă nu staţi pe scaun.

Amîndouă izbucniră în rîs.

— Îţi croieşti singură hainele, domnişoară Eliott?

— Da, eu şi cu sora mea ne facem singure toate lucrurile.

— Atunci, domnişoară Eliott, am o propunere. Să-mi inserezi dumneata acele fîşii de material. Sinceră să fiu, mi-ar plăcea grozav dacă mi-ai croi şi mie o toaletă exact ca aceasta pe care o porţi acum.

Cînd Lady Bonner plecă, Jack ieşi din studio.

— Ştii, munca de croitorie la care te-ai angajat, va trebui s-o faci în timpul liber.

— Normal, domnule Maddox, am de gînd să muncesc pentru banii pe care-i primesc de la dumneavoastră.

El rînji.

— Eşti înspăimîntător de uşor de tachinat.

Beatrice se îmbujoră puţin şi ochii i se îngustară, semn pe care Jack îl cunoştea acum foarte bine. O luă cu blîndeţe după umeri.

— Scuză-mă, nu te supăra, ai fost absolut minunată!

Ea se întoarse încercînd să-şi tempereze emoţia violentă care o cuprinsese.

— Aici sînt ultimele mesaje telefonice, domnule Maddox. Beatrice îi înmînă o listă. Iar Daphne a sunat de trei ori, şi de fiecare dată v-a transmis cam acelaşi lucru.

El o privi temător.

— Ce anume?

— I-ar face mare plăcere să vă omoare.

— Asta-i tot? Păru uşurat. De obicei mă ameninţă că vrea să mă tortureze.

Evangeline îşi îmbrăţişă sora şi rîse cu poftă. Beatrice avea întotdeauna haz cînd îi povestea cîte ceva.

— Ce grozav, Bea. Crezi că o să ne şi plătească?

— Sînt sigură. Nici un sfanţ dacă n-o să-i placă şi şapte guinee dacă va fi mulţumită. O să ne întîlnim cu ea joi, la ora 6.

Evangeline se duse în liniște în dormitorul ei, atentă să nu-i deranjeze pe cei doi Crawley. Viața fără tatăl lor era foarte interesantă. Ele își făcuseră noi cunoștințe; o tînără femeie întreprinzătoare, un tînăr aventurier sau romantic, depinde cum priveai lucrurile — nu chiar romantic, căci de cînd îi trimisese Arthur acea scrisoare usturătoare nu mai încercase s-o vadă — un fotograf excentric și doi bătrîni ciudați. Cînd trecu prin dreptul ușii celor doi oaspeți în vîrstă se strîmbă. Beatrice nu-i spusese cum arată Jack, dar dacă avea trăsăturile puternic conturate ca ale Penelopei, trebuia să fie un bărbat atrăgător. Deschise ușa camerei ei, simțindu-se mult mai bine în dormitorul său luminos, după ce străbătuse holul întunecat al casei.

De ce era atît de bine dispusă? Mîine trebuia să dea din nou ochii cu cei doi Crawley, și Beatrice nu mai era lîngă ea. Dar oricum, își spuse ea, viața e plină de surprize.

Casa era încă învăluită în întuneric în clipa cînd se trezi Molly. Înfrigurată, își trase păturile pînă sub bărbie și-și mai acordă cinci minute de stat în pat. Era suficient să tragă cu urechea la zgomotele străzii ca să afle cît e ceasul. Sunetele potcoavelor de cai de la căruțele ce aduceau laptele îi spuneau că este aproape șapte dimineața. Următorul zgomot a fost provocat de sticlele de lapte lăsate în fața ușii de la bucătărie, apoi, de scrîșnetul frînelor de la

bicicleta băiatului ce aducea ziarul, fluierînd o melodie aiurea; el fluiera tot timpul şi niciodată nu puteai recunoaşte vreo melodie anume. Prefera să coboare din pat şi să alerge să-l întîmpine la intrarea în casă căci altfel, va trînti uşiţa de la cutia de scrisori cu un zgomot înfiorător care va trezi toată casa.

— Nu vreau să se întîmple aşa ceva, am nevoie de timp ca să le pregătesc micul dejun pînă se trezesc, la ora 8. De asemenea, trebuie să scot jăraticul din maşina de gătit de la bucătărie, să aranjez cărbunii şi să mă pregătesc şi eu. Oh, Doamne! Oare nu uitase ceva? Lăsase nespălate vasele de aseară, de cînd cinaseră domnişoara Bea şi Evie. Îşi puse rochia din lînă, pe care o purtase şi cu o zi înainte, peste indispensabilii ei lungi şi peste cămăşuţă şi urcă în picioarele goale scările ce duceau în hol.

Se auzi uşiţa de la cutia de scrisori zăngănind cu putere după introducerea ziarului de dimineaţă. Trebuia să fi ajuns doar cu cîteva secunde mai devreme. Luă ziarul, aruncă o privire rapidă în jur, apoi îl puse pe măsuţa din hol. Plăcerea şi uşurarea resimţite la gîndul că greva minerilor avea să se încheie curînd erau diminuate de vestea că Armata Republicană Irlandeză omorîse patru soldaţi şi un poliţist. Nu că ar fi fost surprinsă — un asemenea incident devenise un lucru obişnuit ce se întîmpla săptămînal, uneori chiar şi zilnic — dar ea nu se putea deprinde cu aşa ceva. Molly îşi

"divizase loialitatea", ar fi spus domnişoara Evie. Deşi îşi petrecuse aproape toată viaţa în Anglia, înfăţişarea, accentul şi inima ei erau irlandeze şi gîndul că familia sa iubită şi numeroasă se afla în pericol nu-i dădea pace.

— Bună dimineaţa, Molly. Nu ţi-au îngheţat picioruşele?

Maiorul Crawley coborîse scările în papuci atît de încet, încît ea nici nu-l auzise.

— Da, domnule, mi-au îngheţat, domnule, poftiţi ziarul dumneavoastră, domnule.

Fata îi dădu ziarul, retrăgîndu-şi rapid mîna cînd el încercă să o mîngîie.

— Micul dumneavoastră dejun va fi gata la ora 8, domnule. Ea îi zîmbi. Mîncare din orez, ouă şi ceapă, domnule, exact aşa cum aţi spus că vă place.

Era un ţap bătrîn şi îngrozitor, se gîndi ea, dar nu strica să-i satisfacă gusturile — nu-i dăduse un florin chiar ieri?

— De-abia aştept, scumpa mea Molly. Sînt foarte încîntat, da, foarte încîntat că te-ai gîndit la mine.

Molly se simţi un pic vinovată; el aproape că se înroşise de plăcere, ceea ce era destul de greu de observat, avînd în vedere faptul că el în mod normal avea faţa roşie. Împinse uşa din postav verde şi coborî rapid în bucătărie. Prepara din cînd în cînd această mîncare pentru simplul motiv că nu costa atît de mult ca ouăle şi şunca.

Aţiţă focul din soba de la bucătărie, cu vătraiul — se aprindea cu uşurinţă şi ăsta era un lucru foarte bun. Deşi în bucătărie era cald, îi îngheţau picioarele pe duşumeaua din piatră, aşa că, după ce luă rapid mîncarea din cămară şi o puse în soba joasă, se aşeză pe marginea patului şi-şi trase ciorapii de lînă. Pe cînd şi-i rula în sus pe picior, prinzîndu-i cu un elastic, se opri să-şi admire forma gambelor şi gleznele subţiri. Ştia că şi acel ţap bătrîn i le admira — îi surprinsese privirea cînd stătea aplecată asupra focului şi cînd alerga pe scări ţinîndu-şi ridicată rochia. Nu se simţea bine cu un asemenea bărbat în casă; îl prefera pe stăpînul ei — deşi nu se purtase prea frumos cu soţia lui, cel puţin nu avea slăbiciuni pentru tinerele fete sau pentru servitoare.

"Molly Murphy, spuse ea cu glas tare, în timp ce tu stai şi visezi, nu-ţi va face nimeni treaba." Luă o lenjerie de flanelă, un prosop şi un săpun, umplu chiuveta de la bucătărie, îşi scoase rochia şi cămăşuţa şi se începu să se spele. După ce se şterse viguros cu prosopul, îşi frecă dinţii cu un amestec de sare şi funingine.

Se mai auzi încă un zăngănit sus, cînd poştaşul puse corespondenţa în cutie.

— Este 7.25 şi eu nu m-am pieptănat, n-am făcut ceaiul şi n-o să termin treaba la timp. Voi face cîte o ceaşcă de ceai pentru mine şi domnişoara Evie şi poate c-o să mă ajute să duc tăvile sus. În timp ce fierbea ceaiul, ea reuşi să aranjeze tăvile

grele din mahon, într-un timp record, punînd tot ce trebuie, de la şervet, pînă la tacîmuri şi farfurii. Apoi, luînd o înghiţitură bună dintr-o cană de ceai foarte dulce, porni în sus pe scări cu o altă cană.

— Oh, v-aţi şi trezit, domnişoară Evie?

— Da, Molly, spuse Evangeline căscînd somnoroasă. Am fost nevoită să mă scol devreme căci trebuie să termin rochia Lady-ei Bonner.

— Poftiţi ceaiul! N-aţi vrea să mă ajutaţi şi pe mine cu micul dejun peste un minut sau două, căci mai am şi cărbunii de aranjat dacă ei rămîn acasă. Să aprind focul din salon? Mai trebuie să sortez şi rufele care trebuie date la curăţat şi să calc o parte, altfel nu vom avea cu ce schimba paturile. Oare vor dori să mănînce la prînz aici? Se pare că greva minerilor va lua sfîrşit în curînd.

Evangeline o privi neajutorată.

— Oh, Molly, îmi pare rău, ai prea multe treburi pe cap. Cîte tăvi sînt?

— Trei, domnişoară Evie.

— Tu du-te jos şi pregăteşte-le şi eu o s-o rog pe Bea să ne ajute.

Beatrice îşi alegea o toaletă potrivită pentru ziua aceea. Arăta plină de viaţă şi fericită.

— Oh, Evie, te-ai şi trezit? Foarte bine. Crezi că este prea frig pentru gabardina mea albastră?

— Zău că nu ştiu, Bea, spuse Evangeline cu o oarecare asprime, dar e nevoie de noi amîndouă jos. Molly nu se poate descurca cu toate pregătirile

pentru micul dejun, cu maşina de gătit, cu rufele de spălat, cărbunele...

Beatrice îşi întoarse privirile spre ea.

— Evie, nu pot să vă ajut. Am o programare la 10.30 astăzi. Nici măcar n-am timp să-mi iau micul dejun.

— Foarte bine, i-o trînti Evangeline, căci nu va fi nici unul.

Beatrice păru surprinsă.

— Nu uita să fii la studio în jurul orei 5. Lady Bonner ne aşteaptă la ora 6.

Oh, de ce am spus aşa ceva? se gîndi Evangeline, pe cînd cobora scările. Nu este vina ei. Cred că sînt geloasă pe ea, că se îmbracă frumos şi pleacă în Mayfair, în timp ce eu rămîn închisă în casă, muncind ca o slujnică. Dar, îşi aduse ea aminte, cînd Bea îşi petrecea tot timpul în casă, iar ea mergea la şcoala de dans a domnului Danielli, sora ei nu manifestase nici un pic de gelozie..., dar atunci nu-i avea pe cei doi Crawley pe cap.

Capitolul 4

Beatrice stătea în faţa uşii din Green Street şi încercă din nou s-o deschidă. Nu avea nici un rost. Era încuiată. Asta însemna că Jack nu sosise încă? Se făcuse deja 10.10, şi nu-i mai rămînea prea mult timp să aranjeze studioul. Se uită înăuntru prin fereasta de jos: nici urmă de domnul Reed-Smith, editorul.

— Bună dimineaţa, domnişoară Eliott. Văd că aţi venit devreme, iar eu am întîrziat.

Harry Reed-Smith îşi plăti taxiul, îşi scoase pălăria şi deschise uşa.

— Da, răspunse ea, am venit mai devreme ca de obicei; se pare că mult prea devreme pentru domnul Maddox.

— Eu o să-mi fac o cafea. Nu vreţi şi dumneavoastră una?

— Altădată, strigă Beatrice în timp ce urca scările. Oricum, mulţumesc.

Cel puțin ușa de la camera de primire era deschisă și putea să facă ordine în studio. Cînd pătrunse înăuntru, o izbi mirosul de tutun și în lumina obscură văzu o siluetă mișcîndu-se.

— Oh, scuzați-mă, spuse ea repede, n-am știut că...

Jack, pe jumătate adormit, întins pe canapea și învelit cu o perdea din catifea, se ridică într-un cot, trăgînd perdeauna în jurul lui.

— Cît e ceasul?

— 10.10, răspunse prompt Beatrice.

— Ești cumva Sfînta Beatrice? se auzi o voce răgușită ce venea din direcția unei siluete feminine ce încerca să se descurce dintr-o altă perdea de catifea. Dumnezeule, nu mă mai privi cu aerul ăsta consternat.

O față mică și albă apăru de după perdea, apoi i se iviră umerii albi și trupul gol pînă la brîu.

— Eu sînt Daphne. Fă-ne cîte o cafea, vrei? I se stricase machiajul și arăta mai degrabă ca un clovn frumos. Rujul i se întinsese pînă la nas, rimelul îi cursese pînă în bărbie, iar părul ei blond-platinat era înfiorător de ciufulit.

— Da, desigur că am să vă fac cîte o cafea, dar, Jack, se întoarse Bea spre el, familia Gregson va fi aici la 10.30.

Își prinse capul în mîini și gemu.

— Oh, am uitat de cei doi teribili gemeni Gregson care chicotesc tot timpul. Daphne, va tre-

bui să renunţi la cafea, scumpo. Te rog să te îmbraci şi să pleci chiar acum.

Daphne se ridică şi Beatrice respiră uşurată să vadă că în partea de jos era pe jumătate acoperită; într-un fel, goliciunea părţii de sus a trupului nu conta, căci avea sînii foarte mici.

— Şi dacă refuz, iubitule?

Jack sări brusc în picioare, dintr-o dată treaz şi serios.

— Pleacă odată, Daphne, şi, pentru Dumnezeu, pune ceva pe tine.

Ea părea revoltată, dar luă haina de blană gri pe care i-o întinsese Jack şi o puse pe ea.

— Jack Maddox, nu te porţi ca un domn, i-o trînti ea şi-şi luă de pe jos bluza ruptă şi mototolită.

— Nu, într-adevăr, îi spuse el, şi tocmai de aceea mă şi placi. Uite-ţi geanta, pantofii. Vei găsi foarte uşor un taxi, în Grosvenor Square.

Îşi puse pantofii şi se îndreptă foarte încet spre ieşirea din studio.

— Ba să ştii că nu mă duc să iau un taxi. O să mă duc la Worth's. Ei îmi vor da o cafea, îmi vor împrumuta ceva de îmbrăcat...

— Nu cînd vor vedea ce ai făcut cu asta, mormăi el.

— ...şi-mi vor chema un taxi. La revedere.

Îi făcu semn cu mîna, şi Beatrice o urmări cum coboară scările clătinîndu-se.

— Se descurcă singură, Jack?

— Da.

El își trăsese o bluză mai groasă peste cămașa de seară, iar acum făcea cafeaua.

— Nu mă mai privi atît de dezaprobator, Beatrice, căci nu e cazul. Daphne Haycock se folosește de mine la fel de mult cît mă folosesc eu de ea. Ajută-mă să fac puțină ordine, vrei?

— Desigur.

Ea adună scrumierele pline, țigările și o sticlă de șampanie goală.

— Oricum, spuse ea, încercînd să nu pară afectată, nu este treaba mea.

— Ba da, este, spuse el arborînd una din minele lui surprinzătoare. Dacă eu te expun unei asemenea scene, e și treaba ta. Nu cred că ai văzut prea multe prostituate de lux, goale, nu-i așa, Beatrice? El rînji cînd îi dădu o ceașcă de cafea dar chipul lui exprima o tristețe ciudată. O să pun un disc să ne mai înveselim puțin.

Ea împături perdelele așteptîndu-se să audă un ritm de dans, ceva rapid, un foxtrot, poate, dar nu mică îi fu surpriza cînd se simți învăluită de dulcea melancolie a lui Bach. Se întoarse și-l văzu privind-o cu seriozitate. Nici unul dintre ei nu a mai scos nici un cuvînt pînă cînd nu s-a auzit sunetul clopoțelului.

— Salvați de clopoțel, spuse el cu blîndețe.

Doamna Ashleigh zîmbi sfioasă, un zîmbet grotesc pe chipul unei persoane atît de bătrîne și,

luînd lăbuţa lui Frou-Frou, o flutură în semn de bun-rămas.

— Spune-i la revedere domnului Maddox care a fost atît de drăguţ cu tine, băiat rău ce eşti. Se întoarse apoi spre Beatrice.

— Mulţumesc, domnişoară Eliott, te-ai purtat minunat cu Frou-Frou. În mod sigur te simţi atrasă în mod special de terrierii cu păr lung.

Plecă continuînd să bolborosească pe acelaşi ton de fetiţă.

— Neastîmpăratule, băiat rău ce eşti, nu-i mînca mamei mănuşile.

Jack oftă zgomotos.

— Ce zi! — o femeie care chicoteşte tot timpul şi un cîine incontinent. Nu ştiu ce să spun despre tine, Beatrice, dar costumul tău cu siguranţă reprezintă o atracţie deosebită pentru terrierii cu păr lung.

— Ştiu, sînt plină toată de fire de păr gri, dar tot e bine că nu m-a luat drept stîlp de felinar.

— Nu, rîse el, în acest scop a folosit umbrela ei. Se uită pe geam. Şoferul ei tocmai a luat acel mic monstru şi se poartă cu el de parcă ar fi din porţelan... Dumnezeule!

— Ce este? Ce-a mai făcut?

Beatrice fugi la fereastră.

— Nu, nu este vorba de cîine. Priveşte! Arătă în jos, pe stradă. Uite! N-am văzut în viaţa mea o fată mai frumoasă.

Ea se uită.

— Aceea, dragul meu Jack, este sora mea.

Evangeline privi cele două chipuri aplecate peste pervazul ferestrei. Deci acela era Jack. Arăta mult mai bine decît îşi închipuise ea. Avea un chip cu trăsături puternice, la fel ca şi sora lui, Penelope, dar ochii erau mult mai mari, căprui, se pare, iar părul şaten bogat flutura liber în bătaia vîntului. O auzea pe Bea strigîndu-i ceva. Oare ce spunea? Să urce? Nu, să nu urce. Zău aşa, Bea se pricepea de minune să strice plăcerea cuiva. Acum voia să-l ţină pe Jack numai pentru ea. Dar, pe neaşteptate, uşa se deschise şi apărură atît Jack, cît şi Beatrice.

— Jack, ea este sora mea Evangeline, Evie, acesta este Jack.

Evangeline îi întinse mîna spunîndu-i:

— Bună ziua.

Jack nu-i luă în seamă gestul şi se aplecă înainte de parcă ar fi vrut s-o sărute, dar în loc de asta, îi luă pălăria de pe cap şi rămase privind-o cu atenţie ca şi cum ar fi evaluat-o. Apoi, punîndu-i la loc pălăria, spuse impresionat:

— Chiar că eşti foarte frumoasă, cu adevărat frumoasă.

Evangeline se simţi un pic stingherită, vorbele lui puteau fi interpretate ca un compliment, dar ea ştia că nu era decît o constatare, ca şi cînd i-ar fi spus că are două picioare. Observă o umbră de tristeţe alunecînd pe chipul lui Beatrice cînd ea îi întări vorbele:

— Așa și este. Dă-mi-și mie unul din bagaje, Evie, trebuie să luăm autobuzul, altfel vom întîrzia.

— Nu, spuse Jack pe un ton autoritar, nu se poate așa ceva, vă duc eu pînă în Chester Square și mă întorc mai tîrziu să vă iau. Cît timp veți sta acolo? O oră? Fără să mai aștepte vreun răspuns, opri un taxi, îi dădu instrucțiunile necesare șoferului și le ajută să se urce. Apoi le spuse:

— Deci, dacă mă întorc pe la ora 8, să zicem, am putea ajunge la Blue Bear pe la ora 8.30. O să-l aduc și pe Piggy Trenton cu mine. Se uită spre Beatrice. Ai nevoie de un pic de distracție după ziua asta înfiorătoare, în regulă?

— Nu, Jack, nu este în regulă.

— E perfect, interveni Evangeline radioasă

Beatrice continuă să vorbească, fără s-o bage în seamă:

— Faptul că tu consideri o distracție cina luată cu tine și cu prietenul tău gras, dovedește încă o dată cît de uluitor de îngîmfat ești și ce concepții greșite ai... Oricum, Molly-ne așteaptă acasă cu...

— Cu resturile de la cina celor doi Crawley, precizâ Evangeline amărîtă.

— Bineînțeles că e vorba de o distracție, răspunse rapid Jack. La Blue Bear se mănîncă foarte bine. Iar Piggy o fi el gras, dar e un tip foarte drăguț, iar eu o să fiu fermecător și atent, așa cum sînt de obicei. Strigă peste umăr:

— Am ajuns șofer, oprește la casa din colț!

— Dar cum rămîne cu hainele noastre? întrebă Evangeline. Nu sîntem îmbrăcate...

— Hainele voastre? Jack păru surprins. Beatrice este cea mai şic, cea mai elegantă şi cea mai originală femeie care a intrat vreodată în studioul meu!

Apoi el anulă farmecul acestui compliment în momentul în care adăugă:

— Şi oricum, nimeni nu se formalizează la Blue Bear. Gata, plecaţi! Să nu staţi mai mult de o oră.

Coborîră grăbite din taxi, şi acesta porni mai departe în mare viteză

Apariţia majordomului la uşa casei crem, acoperită cu stuc, întrerupse discuţia dintre surori şi, ca răspuns la zîmbetul rugător al Evangelinei, Beatrice îşi dădu încuviinţarea.

Dormitorul Lady-ei Bonner, la fel ca şi restul casei, nu fusese modernizat; era mobilat cu piese din lemn de nuc ce radiau căldură în lumina lămpii cu gaz. Numai cuvertura de pe pat şi perdelele aminteau de secolul 20, fiind croite dintr-un material bogat colorat în nuanţe aurii şi ruginii. Modelul fusese copiat de Liberty după desenele lui Dérain create pentru Baletul Rusesc.

Elizabeth se uita în oglinda mare, rabatabilă, examinîndu-şi cu atenţie rochia crem din satin, cu cele două fişii de material adăugate în ambele părţi. Îşi dădea seama că acum îi venea mult mai

mult mai bine, dar cu toate acestea împinse nemulţumită partea de sus a oglinzii.

— Arăt mult mai bine dacă nu mă uit în oglindă.

— Ai dreptate, arăţi mai bine, mama, dar nu acesta este adevărul.

Fiica ei, o replică exactă a mamei, dar avînd jumătate din vîrsta şi greutatea acesteia, se dovedea neîndurătoare. Sări din pat şi rearanjă oglinda.

— Este vina onorabilului Fred.

Beatrice şi Evangeline rîseră.

— A cui?

— A fratelui meu — lucrul acela, zise ea arătînd spre un bebeluş ce dormea liniştit într-un leagăn.

— Oh, draga mea, nu-i mai spune "lucrul acela". Frederick este fratele tău şi cu toţii aţi contribuit la îngrăşarea mea. Îi zîmbi Sybilei.

— Da, mamă. Dar dacă eu aş fi fost băiat, n-ai mai fi fost nevoită să mai faci alţi copii. Aşa însă a trebuit să mai naşti de cinci ori pînă s-o nimereşti

Surorile Eliott îşi ridicară privirea de pe rochia căreia îi însăilau tivul.

— Nu trebuie să fii consternată, domnişoară Eliott. Sybil încearcă din răsputeri să fie un "lucru tînăr plin de deşteptăciune" dar eşuează în mod lamentabil. Nu-i place să fumeze, urăşte pudra şi rujul, dar, de fapt, este o fiică minunată pe care o

iubesc din toată inima. O îmbrăţişă cu căldură. Îmi iubesc toate fetele.

— Este adevărat, ne iubeşte pe toate patru, dar mai puţin decît pe Fred.

Elizabeth ridică din umeri.

— Sînt foarte încîntată de rochie şi de costum şi aş vrea să vă mai comand ceva, dacă aveţi timp.

— Da, avem timp, Lady Bonner. La ce v-aţi gîndit?

Elizabeth arătă spre bluza pe care o purta Evangeline.

— La aceasta, spuse ea. Aş vrea să-mi faceţi una la fel pentru Sybil.

— Oh, mamă, mulţumesc. Sybil se întoarse spre Evangeline. Te-ar deranja dacă mi-ai face şi mie una la fel? Îmi place la nebunie! Gulerul acela înalt din dantelă, cum de stă aşa ridicat?

Evangeline îi arătă.

— Vezi, eu nu pot suporta scrobeala, îmi provoacă mîncărime aşa că am folosit rigiditatea cămăşilor bărbăteşti — de fapt am transformat o veche cămaşă bărbătească.

— Hmm, înţeleg, spuse Sybil examinînd-o. Mi-ar plăcea să fie croită dintr-o mătase albă sau poate din bumbac galben, foarte fin. Ce părere ai?

Mama ei zîmbi cu indulgenţă.

— Dacă-mi promiţi că nu-i vei mai spune lui Frederick "lucrul acela", le poţi avea pe amîndouă.

— Minunat! exclamară în cor cele trei surori, dar entuziasmul lor fu stăvilit de fata care-l anunţa pe domnul Maddox.

— Sper că nu te întorci la lucru, spuse Elizabeth, înmînîndu-i discret un plic lui Beatrice şi adăugă cu blîndeţe:

— Şapte guinee, aşa cum ne-am înţeles. Şi mii de mulţumiri.

— Domnul Maddox ne duce la Blue Bear. Cunoşti acest local? o întrebă Evangeline pe Sybil care părea nespus de invidioasă.

— Am auzit de el, e foarte boem, îl frecventează mai ales artiştii, dar este un local respectabil pentru oameni ca noi, vreau să spun, oameni ca voi — nu, ce prostii îmi trec prin minte! De fapt, eu încă nu am voie să ies... abia la anul mi se va permite. Se învîrti în jurul camerei cuprinsă de entuziasm. Atunci voi avea voie să mă duc acolo.

Sybil le conduse pe Beatrice şi Evangeline, într-o stare de euforie, dar se înnegură cînd o văzu pe mama ei ridicînd bebeluşul din leagăn.

Majordomul deschise uşa de la intrare, şi Beatrice ieşi, îndreptîndu-se spre taxi. Evangeline îi mai făcu încă o dată cu mîna Sybilei, care rămăsese în capătul scărilor, apoi, răzgîndindu-se, urcă în fugă scările şi-i spuse grăbită, pe un ton coborît:

— Înţeleg sentimentele tale faţă de fratele tău. Mama mea a tot încercat să mai aibă un copil după naşterea lui Beatrice, deşi ştia că este foarte

periculos pentru ea, numai fiindcă tata voia un băiat. Ea a murit la naşterea mea şi întotdeauna am avut un sentiment de...

Majordomul tuşi dezaprobator, căci încă mai ţinea uşa deschisă, iar aerul rece al nopţii pătrunsese în hol.

Ochii Sybilei erau plini de lacrimi.

— Eu cel puţin nu mi-am pierdut mama. Mulţumesc că mi-ai spus toate astea... sînt o egoistă oribilă.

Jack apăru în uşă strigînd:

— La revedere, micuţă Syb. Evangeline, vii?

— Da.

Evangeline coborî în goană scările.

— Să-mi povesteşti despre "Blue Bear" cînd o să-mi faci proba, strigă Sybie cînd se închise uşa.

În realitate, "Blue Bear" era un local nepretenţios, cu duşumele simple din lemn şi cu mese, scaune şi bănci din lemn de brad, care nu se armonizau deloc între ele. Era luminat cu lumînări susţinute de tot felul de suporturi — sticle, farfurioare, cutii, vaze, borcane, orice lucru care aducea cît de cît cu un suport, totul în afară de sfeşnice. Neobişnuite cu clientela de acolo, surorile Eliott nu recunoscură nici un artist în local. Jack comandase şampanie, două sticle de Bollinger şi "cina". Cînd Beatrice îl întrebase din ce va consta cina, el îi răspunsese că nu aveai prea mult de ales. Chelnerul încercase să le explice, dar întrucît nu ştia o iotă englezeşte, se rezumase la gesturi. Evangeline înţe-

lesese că este vorba de "ceva fiert", Beatrice se gîndise la un sufleu, Piggy îşi imaginase o friptură şi budincă de rinichi (deşi acestea exprimau mai mult dorinţele lor), iar Jack crezuse că e vorba de peşte.

— Cînd gesticula cu braţele părea că înoată, spuse el.

— De ce au angajat un chelner care nu vorbeşte engleza? întrebă Evangeline.

— Este un rus "alb" care a reuşit să scape din revoluţie — vorbeşte franceza, bineînţeles.

— Da, dar de ce...?

— Este plătit mai prost, răspunse Jack. Nu comand vinul pînă nu ne aduce mîncarea. Acum, Evie, vreau să aud povestea vieţii tale. Jack îşi concentră toată atenţia asupra ei, ignorîndu-i pe ceilalţi.

Beatrice era supărată pe sine fiindcă se simţea jignită şi pentru prima oară în viaţa ei, o împunse viermele geloziei. Se uită la Piggy şi zîmbi.

— Nu înţeleg, de ce ţi se spune Piggy?

Tom "Piggy" Trenton îi zîmbi şi el.

— Aceasta, domnişoară Eliott, înseamnă dragoste la prima vedere.

Motivul pentru care i se spunea Piggy era foarte evident: avea un trup rotund, cu o faţă rotundă şi un nas rotund, uşor rozaliu.

Jack o privi surprins — cu el nu flirtase niciodată, nici nu-şi etalase farmecele feminine.

— I se spune Piggy pentru că arată şi se poartă ca un purceluş, la fel cum ţie ar trebui să ţi se spună "Vulpiţa" (Foxy).

— Vulpile sînt viclene, spuse Beatrice.

— Da, aşa e. De asemenea, au un păr roşcat minunat, ochi înguşti şi oblici şi un maxilar de care ar fi mîndru orice cazac.

Chelnerul apăru încărcat cu o tavă imensă pe care aşezase farfurii, cuţite, şervete şi un mare platou, al cărui conţinut necunoscut era acoperit cu un aluat de plăcintă. Lăsă tava grea pe masă şi dispăru.

— Pînă şi Molly a noastră ne serveşte mai bine, spuse Evangeline rîzînd.

— Da, dar ea este irlandeză, nu rusoaică.

Piggy luă două linguri şi examină conţinutul platoului.

— Plăcintă de peşte, anunţă el radios.

Evangeline şi Beatrice se furişară pe scările ce duceau la bucătărie. Molly le lăsase un bilet pe masă, în dreptul platoului cu mîncare.

"V-am pregătit pui rece, aşa că nu se va întîmpla nimic dacă mai întîrziaţi. Sper că doamna v-a dat îndeajuns ca să faceţi faţă greutăţilor. Ei au cerut să li se pregătească cina, mîine seară. Eu sînt liberă mîine seară. O să le las o tocană. Vă rog, am nevoie de ajutor mîine dimineaţă. MOLLY"

Ele se furişară din bucătărie şi o luară pe scări în sus. După cîteva trepte, Beatrice se opri şi se uită la Evangeline.

— Evie, draga mea, să nu-l iei prea în serios pe Jack, el este...

— Da?

— Este foarte neserios. Are... oh, Doamne, Beatrice părea tare stînjenită.

— Vrei să spui că umblă cu mai multe femei? La fel ca Eddie Banks?

— Oh, nu, nu chiar aşa.

Beatrice, care la început îl atacase pe Jack, acum simţea nevoia să-l apere.

— Nu, aşa m-am gîndit şi eu. Evangeline urcă mai departe scările. Ştiam, mi-a spus Penelope. Face şi el parte din noua generaţie, ca şi mine.

Beatrice gemu îndurerată. Oare Evie fusese crudă cu bună ştiinţă?

Era rîndul lui Molly să golească oala de noapte, în acea dimineaţă. Cel puţin bine că făceau acest lucru cu rîndul, se gîndi ea. Puţini stăpîni ar accepta să dea o mînă de ajutor într-o asemenea situaţie, dar nici nu găseai prea mulţi care să plătească un salariu atît de mic pentru o muncă aşa de împovărătoare. Molly remarcase cît de nestingherite se simţeau una în prezenţa celeilalte — poate că respirau uşurate fiindcă obţinuseră mai

multe comenzi. Chiar şi cu slujba domnişoarei Bea şi cu banii obţinuţi de la "ei", de-abia se puteau descurca. Transportă cu grijă oala de noapte în baie. Poate că dacă ar fi avut un W.C. cum trebuie, l-ar fi folosit. Se auzi clopoţelul de la intrare. Strigă în josul scărilor:

— Răspundeţi dumneavoastră, domnişoară Evie? Eu am mîinile ocupate.

Mai trebuie să deretic în dormitorul lor şi în camera de zi, să fac focul, să termin tocana, să şterg scările, slavă Domnului că am aspiratorul, minunată invenţie. Pînă la urmă, stăpînul nu fusese chiar aşa de rău, iar dacă domnişoara Evie mă ajută să şterg praful...

— Molly, pot să vorbesc cu tine? Evangeline urca scările ţopăind sprinţară. Te superi dacă ies un pic? Văzînd disperarea de pe chipul lui Molly îşi pierdu entuziasmul.

— Bineînţeles că dacă ai nevoie de mine, n-o să mai plec, dar mă gîndeam că pot şterge după amiază praful şi să te ajut la ce-o mai fi...

— Doar dacă vă întoarceţi pînă la ora 5, domnişoară Evie. Trebuie să mă întîlnesc cu verişoara mea ca să luăm ceaiul împreună, apoi avem de gînd să mergem la film.

— Da, da, Molly, promit. Şi de astă dată mă duc s-o ajut pe domnişoara Maddox. Este vorba de o familie din Shoreditch, Gunpowder Alley.

— Distracţie plăcută, domnişoară.

Evangeline o privi consternată.

— Nu mă duc să mă distrez, Molly.

Daphne Haycock îşi strînse sub ea picioarele lungi şi subţiri. Cum stătea aşa, ghemuită în colţul canapelei, părea o pisică gata de atac, se gîndi Beatrice. Cu un oftat, se apucă să mai scrie o scrisoare prin care soma clientela să-şi achite nota de plată. Încerca să adopte un stil menit să impresioneze inima datornicilor, dar fără să sune prea umil...

— Soţul ei este conte şi mai au trei importante proprietăţi. Cu toate acestea, nu şi-a plătit datoria de cinci luni, spuse ea pe neaşteptate, simţindu-se profund enervată.

— Aroganţa aristocraţilor, draga mea. Sfîntă Bea, cu cît sînt mai bogaţi, cu atîta îşi plătesc mai greu datoriile.

— Aşa se pare, spuse Beatrice revenind la scrisoare.

— Ei bine, dacă tu ai de gînd să munceşti, eu o să mă culc.

Daphne se întoarse cu faţa la perete, acoperindu-se cu blana ei de vulpe argintie. Era clar că o mai folosise şi cu alte ocazii, în acest scop: se vedea o dîră de machiaj în porţiunea pe care de obicei şi-o trăgea peste faţă. Beatrice se uită cu simpatie la silueta culcată; Jack îi spusese cîte ceva despre viaţa lui Daphne. Fiică favorită a tatălui ei, Sir Peter Haycock, Daphne petrecuse o copilărie

minunată la reşedinţa lor imensă din Dorset pînă la începerea războiului, cînd toţi cei trei fraţi ai ei fuseseră ucişi la Passchendaele şi Ypres. După acest tragic eveniment, tatăl ei devenise foarte retras, închizîndu-se în casa lui preferată, de la Dorset. Neputînd fi înstrăinată, locuinţa avea să treacă, după moartea lui, în stăpînirea unui văr nesuferit şi îndepărtat. Atitudinea lui faţă de Daphne se schimbase şi acum o trata cu indiferenţă, acordîndu-i în mod constant o sumă de bani care ar fi fost poate suficientă pentru a-şi duce traiul la ţară, dar nu la Londra, mai ales dacă ţineai seama de gusturile excentrice, de stimulentele pe care obişnuia să le folosească Daphne. Cînd îi pomenise de stimulente, Beatrice se gîndise că se referă la şampanie, dar Jack rîsese şi-i spusese: "Nu şampanie, cocaină". Mama ei, o alcoolică discretă care, de cînd se scula şi pînă cînd adormea, sorbea din sherry, pretinzînd că-i face bine, "calmîndu-i nervii", de-abia dacă-şi mai amintea de existenţa fiicei sale. Pentru moment, Daphne rămăsese fără casă, căci îşi părăsise apartamentul în urmă cu două săptămîni, şi dormea pe la prieteni sau pe la diferite cunoştinţe dispuse s-o găzduiască.

Copiii familiei Gordon urmau să vină dintr-o clipă în alta. Oare s-o trezească? Beatrice bătu la uşa camerei obscure şi auzi nişte înjurături înfundate.

Jack deschise uşa.

— La dracu, Beatrice, ce naiba vrei? Oh, scuză-mă, n-ar fi trebuit să înjur în halul ăsta.

Ea îl privi zîmbind. Acest "la dracu" i se părea total inofensiv după înjurăturile pe care le auzise din camera obscură.

El păru ruşinat.

— Oh, m-ai auzit ce-am spus?

— Nu contează, zise ea cu un aer inocent, fiindcă habar n-am ce înseamnă. Uite ce este, Jack, nu ştiu ce să fac cu Daphne. Copiii familiei Gordon trebuie să sosească şi...

— O s-o trimit jos, la Harry Reed-Smith, spuse el îndreptîndu-se spre studio.

— Daffie, o strigă el zgîlţîind-o, Daffie, trebuie să pleci, am treabă aici, trebuie să-i pozez pe copiii familiei Gordon.

Daphne se întinse şi se ridică somnoroasă.

— Îi aduce guvernanta familiei Gordon? A fost şi guvernanta mea, Nanny Haycock. Mi-a spus că am fost copilul ei preferat, voi rămîne s-o salut. Jack şi Beatrice păreau înspăimîntaţi. Poate îmi împrumută nişte bani, mormăi Daphne, încercînd să-şi aprindă o ţigară.

Jack îi luă ţigara din gură, i-o aprinse şi i-o puse la loc în gură.

— Nu, Daffie. Împreună cu copiii vor veni atît guvernanta, cît şi mama lor, improviză el, aşa că ar fi mai bine să cobori la Harry Reed-Smith.

— S-ar putea să fac ce spui tu, nu de alta, dar ei o să-mi dea o cafea.

Coborî încet scările, ducîndu-şi pantofii în mînă şi tîrînd după ea haina de vulpe murdară, pe care apăruseră acum noi semne făcute de scrumul ţigării.

— Din ce trăieşte fata asta, Jack?

Beatrice uită de neplăcerea cu care-l urmărise pe Jack în timp ce-i aprindea ţigara lui Daphne, cu un gest atît de firesc şi intim.

— Cum se descurcă?

El o privi serios, o sărută uşor pe obraz şi îi răspunse:

— Nu ţi-ar plăcea să ştii, Beatrice, zău că nu ţi-ar plăcea.

Lui Beatrice îi era foame şi frig. Ba nu, se corectă ea. Îi era foame, frig şi se simţea obosită. Fusese o zi lungă şi obositoare, şi Evie se purtase foarte rece cu ea în acea dimineaţă şi apoi, toată acea întîmplare cu Daphne o dăduse peste cap. De-abia aştepta să mănînce carnea de vacă înăbuşită pe care avea s-o pregătească Molly. Carne de vacă înăbuşită suna mult mai bine decît tocană, dar chiar şi aceea era mai bună decît celelalte fierturi ale lui Molly, din carne de vacă sau pui.

Intră în casă şi se îndreptă spre bucătărie. Văzuse lumină la subsol şi se gîndi că Evie trebuie să fie acolo.

— Îmi pare rău că am întîrziat, strigă ea coborînd scările. Nici unul din autobuze n-a venit la

timp. Mmm! Simţea mirosul de carne de vacă. Dumnezeule!

Se opri în capătul scărilor, cînd auzi pe cineva cîntînd mai degrabă fals, cu un accent de neconfundat, irlandez.

— Molly, ce faci aici? Unde este Evie?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu, domnişoară Bea, mă aflu aici pentru că domnişoara Evie nu a sosit.

Molly scoase un platou mare din cuptorul cald şi îl trînti furioasă pe tejgheaua din lemn.

— Nu s-a mai întors de unde a plecat cu acea domnişoară Maddox şi eu îi promisesem verişoarei mele că vom lua ceaiul împreună şi că vom merge la film după aceea, iar domnişoara Evie mi-a dat toate asigurările că se va întoarce la ora 16.

Trînti la întîmplare nişte carne şi cartofi pe o farfurie.

— Poftiţi mîncarea dumneavoastră. Ei au fost deja serviţi şi n-au mai vrut nimic, iar eu am terminat.

Molly puse farfuria plină pe masă.

— Oh, Molly, îmi pare rău. E groaznic. Foarte urît din partea ei. Şi era seara ta liberă. Mă voi ocupa eu de vase, în timp ce tu o să le duci budinca. Mîine ai liber.

Oftînd, îşi scoase haina şi o atîrnă, împreună cu geanta, de spătarul scaunului.

— Nu, domnişoară Bea, mai întîi trebuie să mîncaţi. Ei au fost serviţi deja şi dumneavoastră

arătați foarte obosită. Ea se așeză și o privi pe Beatrice în timp ce-și potolea foamea. Eu am mîncat în timp ce găteam, după metoda denumită de mama "gustare și testare". Am fost nevoită să-l trimit pe micuțul Davey de alături, cu un bilet, la verișoara mea și n-a vrut să se ducă pînă nu i-am dat o monedă de 6 pence. Vă place mîncarea?

— E grozavă, Molly, delicioasă, și să nu-ți faci griji că-ți voi da înapoi moneda.

Termină rapid de mîncat, sub privirile nemulțumite ale lui Molly.

— A spus cumva Evie unde se duce? Dă-mi plăcinta de mere și crema de ouă și voi așeza totul pe farfurii calde.

Molly puse tava mare deasupra grămezii de vase și deschise ușa.

— Mi-a spus, dar nu-mi mai aduc aminte. Pe o alee, undeva în oraș, ca să-i ajute pe săraci.

Obosită și enervată, Beatrice urcă anevoie scările. Da, să-i ajute pe săraci. Dar și ele erau sărace. Avea nevoie de ajutorul ei aici. Poate că ar fi bine să vorbească cu Jack. Sora lui avea o influență nefastă asupra lui Evie.

— El ar vrea niște brînză la plăcinta de mere.

— Dar i-am întrebat dacă vor brînză și mi-au spus că nu.

— Dă-mi-o mie, spuse Beatrice cu o voce obosită, o duc eu.

În ciuda protestelor lui Molly, ea se gîndi că era mai înţelept aşa. Cei doi Crawley îşi exprimaseră foarte clar dezaprobarea în legătură cu manierele lui Molly, acuzînd-o că le trînteşte mîncarea pe masă şi refuză să-i servească cînd o solicită. Îi spuseseră că preferă să fie serviţi de Evangeline şi întrebaseră de ea. Beatrice le răspunsese că Evangeline se pregătea să devină misionară şi că fusese solicitată să îngrijească un copil bolnav de scarlatină. Simţi o oarecare satisfacţie cînd le văzu chipurile înspăimîntate.

Suflecîndu-şi mînecile şi punîndu-şi un şorţ lung peste costum, ea cufundă toate vasele în apă fierbinte cu săpun şi adăugă o mînă de sodă ca să îndepărteze grăsimea. Frecă farfuriile cu o cîrpă, le limpezi în apă rece şi le aşeză în suportul de lemn. Se auzi un ciocănit uşor la uşa din spate.

— Bea, sînt eu.

Beatrice deschise uşa.

— Te-am văzut la chiuvetă aşa că am venit aici ca să evit...

Evangeline se opri. Nu încăpea nici o îndoială că Beatrice era foc de supărată. O spuneau cu certitudine petele roşii din obraji. Iar ochii ei înguşti păreau mai verzi ca oricînd.

— Îmi pare rău, lasă-mă să-ţi explic, spuse ea cu o voce slabă în timp ce se strecură în bucătărie.

— Singura explicaţie rezonabilă era că ai avut un accident, ceea ce evident nu s-a întîmplat.

— Te rog, Bea, a fost groaznic, n-ai idee cum pot trăi oamenii săraci.

— N-am idee, Evie, cum o să trăim noi, mai departe. Şi cu Molly cum rămîne? Era seara ei liberă. Nu numai că i-ai stricat-o, dar am fost nevoită s-o ajut eu să servească cina celor doi Crawley şi să spăl vasele, iar tu ar fi trebuit să lucrezi la bluzele lui Sybil Bonner.

Evie îşi privi sora furioasă. Nu, n-ar înţelege. N-avea nici un rost să încerce să-i explice.

— Dacă nu ai de gînd să mă asculţi, eu mă duc să mă culc, sînt obosită.

Asta a fost picătura care a umplut paharul. Furia lui Beatrice atingea mai multe niveluri: în acea seară ajunse relativ repede la apogeu.

— Eşti obosită?!

O împinse pe Evangeline spre chiuvetă şi-i aruncă spălătorul în faţă.

— Termină de spălat vasele, şterge-le, cere-ţi scuze faţă de Molly şi adu nişte cărbuni.

Dar Beatrice uitase că şi Evangeline avea un temperament la fel de năvalnic. Ea înşfăcă o farfurie udă de la chiuvetă şi o aruncă spre sora ei.

— Nu eşti nici mama, nici tutorele meu.

Farfuria nu nimeri ţinta, în schimb lovi ceasul mare, rotund, al cărui ticăit molcom se auzise neîntrerupt de cînd se născuse Beatrice, adică de 30 de ani. Geamul se sparse şi ceasul se opri.

— Nu, nu sînt mama ta şi nici tutorele tău. Ai prefera să locuieşti cu Arthur? Beatrice i se

adresa pe un ton calm, dar vorbele ei conţineau o reală ameninţare.

Evangeline tresări speriată.

— Sînt lucruri mult mai importante decît croitul unor bluze, întreţinerea unor chiriaşi şi o seară liberă. Acolo de unde am venit eu, oamenii suferă de frig şi de foame.

Beatrice îşi privi cu dispreţ sora.

— Eşti o fetiţă prostuţă şi foarte fudulă. Nu-i poţi ajuta cu nimic pe oamenii aceia. Tu nu eşti infirmieră sau Lady Bountiful. Te atrage acest joc fiindcă în Penelope Maddox îl vezi pe fratele ei, de care te-ai îndrăgostit nebuneşte.

Următoarea farfurie îşi atinse ţinta, dar Evangeline părăsi încăperea înainte de a vedea ce efect produsese.

Molly aşteptă pînă cînd în bucătărie se aşternu liniştea şi se stinse lumina, apoi se dădu jos din pat şi, în ciorapi, se strecură în bucătărie. Domnişoara Bea făcuse treabă bună. Toate vasele erau spălate, uscate şi aşezate la locul lor, farfuria şi geamul spart măturate şi puse în coşul de gunoi. Singurul semn al furtunii care tocmai trecuse era ceasul amuţit. Poate că erau ele doamne educate, dar cearta pe care tocmai o auzise nu se deosebea cu nimic de scena petrecută în bucătăria verişoarei ei, într-o seară de sîmbătă. Şi nu exagera cîtuşi de puţin.

Trase perdelele la o parte şi privi cerul. Se vedeau luna de o strălucire bolnăvicioasă şi lucea-

fărul de seară. Ea îşi puse o dorinţă, una destul de complicată, în care intrau atît mama ei cît şi surorile Eliott, banii şi Rudolph Valentino.

Beatrice termină de scris biletul şi ridică lampa cu ulei. Fumega din cauza fitilului prea lung, dar lumina împrăştiată era suficientă ca să vadă pe unde merge. Se furişă la următorul nivel unde strecură biletul pe sub uşa lui Evie. Întorcîndu-se în camera ei, stinse lampa şi trase perdelele. Ca şi Molly, îşi puse şi ea o dorinţă la luceafărul de seară, dar aceasta se referea la o singură persoană.

Evangeline aşteptă pînă cînd fu sigură că Beatrice se întorsese în camera ei, apoi, uşor, trase biletul care apăruse sub uşa ei.

Îmi pare rău. Sper că şi ţie.

Mă voi scula devreme ca să dau o mînă de ajutor la treburile casei.

Cu dragoste, Bea.

Da, şi ei îi părea rău, dar gîndurile îi zburau mai degrabă în Gunpowder Alley. Îi veni în minte mama bolnavă de bronşită care-şi ascunsese în grabă bebeluşul la piept, de abia fiind în stare să se ţină pe picioare. Tatăl se simţea ruşinat că nu este capabil să-şi întreţină familia de cînd îşi fracturase şoldul într-un accident de muncă. Soţia lui îi explicase cu mîndrie că era un pictor talentat, care pictase domul de la teatrul Dominion şi că, în ciuda durerilor ce-l chinuiau se ducea în fiecare dimi-

neață, devreme, să stea la coadă, alături de mulți alți șomeri, sperînd să găsească de lucru. Apoi mai era fetița din colț care cosea și care avea picioarele în O, semn sigur al rahitismului provocat de malnutriție. Evangeline văzuse cît de frumos broda micile mărgele asemănătoare unor cristale pe o jachetă din catifea. După cum subliniase Penelope, prețul obținut pentru acea jachetă ar fi trebuit să ajungă familiei Allen pentru un an de zile, dar Tilly, fata micuță, care se dovedise a avea de fapt 18 ani, îi explicase foarte clar că ea era mulțumită că găsise de lucru, întrucît prea puțină lume o solicita să-i brodeze piese de îmbrăcăminte disparate.

După ce le dăduse alimente, lemn și cărbuni pentru foc, Penelope își notase toate detaliile accidentului suferit de domnul Allen și-i promisese că-l va ajuta să facă demersurile necesare pentru a obține despăgubiri. Au plecat, simțindu-se amîndouă stînjenite de mulțumirile călduroase ale domnului Allen pentru ceaiul și șunca aduse, de parcă ar fi primit șampanie și icre negre.

Ele au încercat să treacă și pe la ceilalți oameni din josul străzii, dar femeia slabă, murdară și cu ochii înroșiți refuzase să le deschidă. Auzind vocea bărbatului său care înjura, femeia scuturase neliniștită din cap și trîntise ușa. Penelope sperase că nu-l va găsi acasă. Un vecin îl reclamase pe acel bărbat pentru că-și bătea soția și copiii și, aproape în mod normal, urmase și incestul. Penelope nu fusese surprinsă, căci dormeau toți în aceeași ca-

meră — îi explicase ea — şapte persoane în două paturi. Vecinul nu-l reclamase decît pentru faptul că făcea gălăgie.

Evangeline se uită pe geam: aici în Highgate nu se auzea nici un zgomot. Privi de-a lungul grădinii spre spatele caselor mari Victoriene. Acolo nu dormeau cîte patru într-un pat şi nici nu aveau copii rahitici. Privirea îi rătăci mai departe pînă cînd se fixă asupra cerului şi văzu luna şi luceafărul de seară, acum în tovărăşia altor stele; Orion şi Carul Mare se vedeau foarte clar. Asta înseamnă noroc, se gîndi ea; o să-mi pun o dorinţă. Năzuinţele Evangelinei erau legate de locuitorii din Gunpowder Alley, apoi se extindeau asupra tuturor săracilor Londrei, pentru ca în final să cuprindă toată populaţia asuprită a globului. Extenuată, adormi în cele din urmă cu gîndul la justiţie.

Molly plecase la verişoara ei, dis-de-dimineaţă, dar nu înainte de a porni ceasul.

— Cum ai reuşit, Molly? o întrebă Beatrice încîntată.

— L-am zgîlţîit un pic, asta-i tot. Din cauza şocului s-a oprit. I-am aplicat acelaşi tratament şi a pornit.

— Eşti minunată. Îţi urez distracţie plăcută. Beatrice îi dădu lui Molly o monedă. Asta este pentru ieri — ei bine, de fapt, pentru fiecare zi.

Molly examină moneda.

— Oh, domnişoară Bea, dar este jumătate de guinee, nu şase pence.

Rîse şi i-o dădu înapoi.

— Ştiu, spuse Beatrice returnîndu-i-o. Nu-ţi face probleme, domnul Maddox mi-a mărit salariul pentru muncă suplimentară şi eu ţi-l măresc pe al tău din aceleaşi motive.

Molly se înseninâ la faţă.

— Hai, du-te, adăugă Beatrice, altfel te pun să goleşti oala de noapte.

Molly urcă în fugă scările de la subsol şi ieşi în stradă, strîngîndu-şi fularul în jurul gîtului ca să se protezeje împotriva aerului rece.

Beatrice se întoarse la bucătărie şi spălă iute farfuriile de la micul dejun luat de cei doi Crawley după ce puse ultimul cărbune în boiler. Nu o trezise pe Evie, gîndindu-se că era mai bine să discute în absenţa lui Molly. Poate că ar trebui să-i ducă sus o ceaşcă de ceai şi să vorbească în timp ce ea se îmbrăca pentru a pleca la lucru. Avea o mică zgîrietură pe umăr, acolo unde o atinsese farfuria aruncată de Evie. Ce vulpoaică! Şi Jack care îi spusese vulpiţă. "Oh!" Îşi ridică privirea surprinsă cînd Evangeline intră în bucătărie, îmbrăcată în grabă şi cu părul strîns legat la spate.

— De ce nu m-ai trezit? întrebă ea supărată. Haide să pregătim micul dejun pentru ei. Molly a plecat?

— E-n regulă, liniştește-te! Cei doi Crawley au fost hrăniţi şi li s-a dat şi de băut. Eu am spălat vasele şi Molly a plecat.

Evangeline o privi furioasă.

— Deci, încă o dată mi-ai dovedit că tu eşti sora cea bună.

— Oh, Evie, nu începe cu chestii de-astea. M-am trezit devreme căci am vrut să mă asigur că Molly va avea toată ziua liberă şi oricum, ţi-a rămas destulă treabă de făcut.

— Ce anume?

Evie nu avea de gînd să se calmeze.

— Oh, treburile obişnuite. Trebuie adus cărbune de afară, de făcut paturile lor, de aprins focul în sufragerie, de şters praful... doar ştii şi tu.

— Da, ştiu. Da, ştiu foarte bine pentru că atunci cînd nu sînt plecată cu Penelope, şi nu mă port ca o fetiţă prostuţă şi răsfăţată, asta fac în fiecare zi, în timp ce tu lucrezi în Mayfair pentru... Se uită la ceas. Ai să întîrzii. Mai bine ai pleca. Şi ridicînd lada grea, din metal, pentru cărbuni ieşi, îndreptîndu-se spre subsol. Beatrice îşi dădu seama să greşise fiindcă nu o trezise. O pusese pe Evangeline într-o situaţie dezavantajoasă. Ei bine, acum nu mai era nimic de făcut. Poate în acea seară, la cină, vor reuşi să stea de vorbă. Sus, îşi prinse pălăria neagră din astrahan pe care şi-o croise dintr-un guler de la una din hainele de iarnă ale tatălui său. În privinţa temperamentului, Evie semăna leit cu tatăl lor. Îşi ţinea mult timp înăbuşite

sentimentele înainte de a le da frîu liber, pe cînd ea se aprindea foarte repede, dar îi trecea la fel de repede. În drum spre ieşire strigă din hol spre bucătărie: "Evie, la revedere. N-o să întîrzii". Din josul scărilor, auzi doar un mormăit în loc de răspuns; simţindu-se tristă şi un pic vinovată că-şi lăsa sora să se descurce singură cu toată treaba din casă şi cu chiriaşii, Beatrice ieşi pe uşă.

Auzind uşa de la intrare închizîndu-se, Evie se aşeză la masa din bucătărie. De ce, de ce, de ce era atît de rea cu Bea? În adîncul sufletului ei simţea cu totul altceva. Ar fi vrut s-o îmbrăţişeze şi să-i spună cît de rău îi părea. Era ca un copil plîngăcios căruia cu cît îi spui mai mult să tacă, cu atît plînge mai tare. Ce zi o aştepta! Dar dacă se apuca de acum şi muncea din greu şi dacă cei doi Crawley ieşeau, îi va rămîne timp să lucreze şi la hainele comandate de Lady Bonner, iar apoi îi va pregăti ceva bun lui Bea, pentru cină. Dădu la o parte uşiţa de la boiler, cu ajutorul vătraiului, şi ridicînd lada grea, turnă cărbunii înăuntru. Sună unul din clopoţeii pentru servitori, distrăgîndu-i atenţia, şi o parte din praful de la cărbuni se împrăştie la picioarele ei. "Şobolanii", mormăi ea. "Ce-or mai vrea acum?"

— Scumpă Evangeline, mai vrem nişte ceai, căci Beatrice a fost atît de grăbită încît ne-a luat ceaiul din faţă înainte de a avea timp s-o oprim. Rîsul subţire al Verei Crawley se potrivea de minune cu înfăţişarea ei. În acea dimineaţă era îm-

brăcată într-un halat de un bleu copilăresc, tivit cu pene ce stăteau ridicate, ascunzîndu-i o parte din bărbie. Evangeline se gîndi că niciodată nu arăta cum trebuie. Hainele ei n-ar fi potrivite nici pentru mine, darămite pentru o femeie de vîrsta ei. Ce patetic arăta cu sînii căzuți și cu fața scobită. Faptul că se menținea slabă nu însemna că-și păstra și tinerețea.

— Vă aduc imediat.

Se întoarse să plece.

— Evangeline, mă simt obligată să-ți atrag atenția că ți s-a desfăcut părul, ai funingine pe rochie și mîinile îți sînt murdare.

Evangeline nu se întoarse, dar o repezi în timp ce ieșea din cameră.

— N-avea cum să mi se desfacă părul din moment ce n-a fost legat, iar atunci cînd umbli cu cărbuni și cocs și-i cari dintr-o ladă plină de praf negru pentru a-i pune în boiler este inevitabil ca mîinile și hainele să ți se murdărească.

— Ce impertinentă este această domnișorică. Să apară în halul ăsta în fața mea. N-are pic de respect.

Dar soțul ei nu o asculta. Imaginea Evangelinei cu părul ei negru și bogat, răzvrătit în jurul ovalului perfect al feței, cu tenul său perfect pe care apăruse acea pată drăguță îi făcuse o impresie deosebită. Mititica, se gîndi el, ce drăgălașă era.

— S-o ajut, Vera? E o tavă cam grea pentru un copil ca ea.

Ea îi observă zîmbetul tîmp care îi rămase întipărit pe figură mult timp după plecarea fetei. Fără să-i răspundă, traversă camera de zi şi se examină prost dispusă în oglinda mare fixată în dulapul greu din lemn de mahon. Ea era mai tînără decît Chips, îşi păstrase silueta, venitul ei întrecea cu mult pensia lui de militar şi cu toate acestea...

— Ce ai spus, scumpo?

— S-o ajuţi? întrebă sec Vera. Nu, Chips, nu cred că este cazul.

Evangeline îşi examină petele negre de pe fustă, pantofii murdari, dîrele de apă de pe bluza ei unde se udase în timp ce spălase holul. Arăt ca o servitoare, se gîndi ea, şi dacă e să privim lucrurile realist, asta şi sînt.

Gîndurile legate de cei din Gunpowder Alley o părăseau pe măsură ce se îneca în autocompătimire, cînd îşi compara propria ei viaţă cu cea a surorii sale. Dădu cu piciorul, plină de dezgust, în găleata cu gunoi ce se răsturnă, împrăştiind pe podea întreg conţinutul. Nu, nu trebuie să te văicăreşti, se dojeni ea, nu renunţa, curăţă mizeria, du gunoiul afară, spală-te, schimbă-te, fă-ţi patul şi apucă-te de lucru la bluzele Lady-ei Bonner.

Ridicînd capacul coşului de gunoi, ea aruncă cu un gest neglijent murdăria pe care o împinse cu un ziar. Ţipînd, îşi retrase rapid mîna. Sîngera. Desigur resturile disputei din seara precedentă — geamul spart şi farfuriile. Din nou îşi

regreta purtarea şi lipsa de consideraţie. Ar fi putut s-o rănească pe Bea. Nu se purtase deloc drept, ştia acest lucru şi, la urma urmei, ea avea toată viaţa înainte, spre deosebire de Bea care se apropia de vîrsta a doua.

Trecînd mai departe cu lada de cărbuni, văzu găleata pentru cărbuni din salon ce aştepta să fie umplută. Uitase de ea. O umplu şi duse cu grijă restul cărbunilor în bucătărie. Apoi, după ce-şi vîrî mîna sub apă rece, în dreptul tăieturii de la încheietură, îşi puse iod pe rană şi se bandajă cu o fîşie de cîrpă curată. Oftînd, luă găleata grea de cărbuni şi urcă din nou scările spre hol.

Duşumeaua nu se uscase încă şi, alunecînd pe o porţiune udă, Evangeline scăpă găleata, cărbunii şi praful împrăştiindu-se pe suprafaţa curată. "Nu, nu, nu", strigă ea. "Nu pot să suport aşa ceva". Se apucă să strîngă în grabă cărbunii de pe duşumea şi să-i arunce în găleată.

— Oh, micuţa mea, sărmana fetiţă. Chips Crawley coborî scările. Stai, lasă-mă să te ajut. El o apucă de mijloc ca s-o ridice, dar Evangeline înhăţase deja găleata cu cărbuni pe care o aşeză între ei.

— Mă descurc şi singură, spuse ea, răsuflînd din greu.

— Oh, fetiţo, fetiţo, spuse el cu blîndeţe şi-şi strecură mîna în jurul şoldurilor ei, mîngîindu-i liniile delicate. Sărmana mea fetiţă.

— Nu mă atinge! țipă ea, împingîndu-l și scăpă încă o dată găleata pe jos, ce bufni cu zgomot, și cărbunele se împrăștie din nou pe dușumea.

— Lasă-mă în pace — ești dezgustător! spuse ea sùspinînd.

Vera Crawley urmărea scena din capul scărilor.

— Soțul meu încerca să te ajute. Făcu o pauză. Sînt nevoită să vorbesc cu mătușa ta despre purtarea ta și felul neîngrijit în care ai apărut. În plus, nu s-a ocupat nimeni de oala noastră de noapte.

Evangeline se uită cu scîrbă la cei doi Crawley și, incapabilă să vorbească, deschise cu violență ușa de la intrare și fugi din casă.

Chips Crawley își ridică încet privirea spre soția lui, care încă mai purta halatul bleu decorat cu pene.

— Iartă-mă, iubito, spuse el pe un ton răgușit.

Cînd dădu colțul și ieși din raza vizuală a celor din casă, Evangeline încetini pasul. De-abia mai respira și încă mai plîngea. Dîndu-și seama că oamenii se uitau curios la ea, își netezi părul, privindu-se în vitrina unui magazin. În vitrină se reflectau două taxiuri ce staționau dincolo de drum. Ea se răsuci pe călcîie și traversă în fugă strada.

Şoferul lăsă precaut geamul în jos, Evangeline nu prea arăta a clientă serioasă, în acea rochie murdară şi cu părul ciufulit, iar lipsa hainei şi a poşetei nu-i sporeau deloc încrederea în ea.

— Green Street, Mayfair, spuse ea arogantă, sperînd că manierele ei vor compensa înfăţişarea neglijentă.

— În regulă, domnişoară, spuse el cam fără chef. Urcaţi-vă.

Odată urcată în maşină, îndrăzneala îi dispăru. Se sperie la gîndul că nu-i va găsi acolo. Şi ce va spune Beatrice? Încercă să-şi alunge din minte imaginea oribilă a maiorului, cu faţa lui slabă şi roz, cu gura uşor deschisă şi ochii albaştri şi spălăciţi ieşiţi din orbite în timp ce o mîngîiase, şi parcă-i simţea degetele moi pipăindu-i trupul.

— Nu, spuse ea pe neaşteptate.

— Ce-aţi spus, domnişoară? strigă şoferul.

El tocmai făcea o manevră în jurul unei căruţe trase de patru cai, ce transporta bere.

Evangeline se dezmetici cînd îşi dădu seama că se afla aproape de destinaţie.

— O să te rog să mai aştepţi cînd ajungem acolo, şofer. Sora mea va coborî şi-ţi va plăti cursa.

Acum intrau pe Green Street.

— Acolo, da, acolo este. Chiar lîngă casa aceea cu uşa albastră.

Taxiul se opri şi şoferul se dădu jos foarte repede din maşină, deschizîndu-i uşa; o privi neîncrezător.

— Trei şilingi, domnişoară, spuse el.

Evangeline apăsă cu putere pe butonul de sus, continuînd să sune cît timp numără pînă la 17, cifra ei norocoasă. Dîndu-se brusc înapoi ca să privească în sus, la ferestrele de la ultimul etaj, se ciocni de şofer, care stătea neliniştit chiar în spatele ei.

— Mă scuzaţi, domnişoară, spuse el, sărind într-o parte ca o pisică opărită.

E ceva în neregulă cu ea; poate că se drogheză, se gîndi omul, căci observase cum tremurase în spatele maşinii. Acesta era unul din semne.

Fereastra de la ultimul etaj se deschise şi apăru capul lui Jack.

— Cine dracu este acolo? ţipă el.

Şoferul păru consternat.

— Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, nu este un limbaj potrivit în prezenţa unei doamne, spuse el solemn.

Jack îşi retrase capul. Evangeline nu ştia dacă o văzuse sau dacă o recunoscuse şi, încercînd să-şi stăpînească suspinele ce o înăbuşeau, îşi puse mîna la gură şi se duse să sune din nou, cînd în dreptul uşii apărură atît Jack, cît şi Beatrice.

— Ce s-a întîmplat?

— Ce este?

— Ce cauţi aici?

Întrebările lor se ciocneau, şi Evangeline, care acum plîngea fără reţinere, incapabilă să se

mai oprească, întinse mîinile spre Beatrice care o luă cu blîndeţe în braţe.

— Şş, şş, iubita mea, încearcă să-mi spui ce s-a întîmplat.

Se uită peste umărul Evangelinei, aruncîndu-i o privire întrebătoare şoferului de taxi.

— Nu ştiu, domnişoară, am văzut-o doar cum traversează în fugă strada, fără haină şi fără geantă. Se vedea clar că era supărată şi mi-a spus s-o aduc aici. Şi drumul face trei şilingi, domnişoară, domnule. Se uită la Jack, el părîndu-i-se cel mai în măsură să-i dea banii.

— De fapt, pînă acum s-au adunat 3 şilingi şi 6 pence.

Jack scoase nişte mărunt din buzunar.

— Poftim o coroană, păstrează restul.

Şoferul băgă banii în buzunar, se sui în maşină şi porni rapid înainte ca domnul să aibă timp să se răzgîndească.

— Haide s-o ducem sus şi să-i dăm nişte ceai sau brandy. Bea dădu afirmativ din cap şi o ajută pe Evangeline, care plîngea în continuare, să urce spre studio. Cînd au ajuns în capătul scărilor, suspinele Evangelinei se transformaseră în sughiţuri.

— Te rog, Evie. Beatrice îşi examină sora. Nu părea rănită, dar de ce era plină de funingine? Te rog, încearcă să-mi spui ce s-a întîmplat. Acasă s-a întîmplat?

Evie dădu din cap, zguduită de sughiţuri.

Jack îi vorbi cu asprime.

— Vino aici. Desfă-ţi braţele.

Ea le deschise ascultătoare. Jack îşi des făcu şi el braţele şi o strînse brusc la piept, c multă forţă. Apoi îi dădu drumul.

— Oh, ia te uită, spuse ea uimită, au dis părut.

— Desigur. Acum o să aduc pentru fiecar cîte un brandy.

Evangeline privi în jurul studioului. Era acolo farfurii cu somon afumat, doar pe jumătat mîncat, felii de pîine cu unt, tăiate foarte subţire ş lămîie, toate aşezate pe o veche măsuţă de cafea şubredă.

— Eraţi cumva la picnic? întrebă ea cu in vidie în glas.

— Oarecum. Poftim, spuse Beatrice, luîn paharul de brandy de la Jack, bea şi apoi spune-n ce s-a întîmplat.

— Mm, e bun, spuse Evangeline, dînd paha rul peste cap, şi arde, nu glumă.

Jack rîse.

— Să bem pentru manierele înnăscute. Vre să vă las singure?

Îşi făcu un sandviş cu somon afumat ş muşcînd din el, se duse în camera obscură. Pute auzi tonalitatea diferită a vocii lui Evie, punctată d vocea joasă a lui Beatrice. Părea furioasă. Rîse î sinea lui. Cel care o adusese pe Evie în stare

aceea își va blestema zilele cînd va avea de-a face cu Beatrice.

El luă negativul din soluția de developat și-l puse la uscat. La naiba, își zise, l-am expus prea mult. Ei bine, n-ar fi pentru prima oară cînd Kitty Ashleigh ar fi supraexpusă.

— Jack, pot să vorbesc cu tine?

Beatrice bătea ușor la ușă. El deschise imediat.

— Te-ai putea descurca fără mine în această după-amiază? Se vedea clar că Beatrice era supărată. Trebuie să mă duc acasă cu Evie.

Evangeline sări de pe canapea.

— Bea, ești minunată. Nu merit să fiu sora ta. Se întoarse rușinată spre Jack. Ieri am aruncat cu o farfurie în ea.

— Oh, femeile Eliott! Mai demult sora ta a aruncat cu frapiera în mine. Stai jos, vreau să stăm puțin de vorbă.

Le privi cum se așază pe canapeaua joasă. Amîndouă erau atît de atrăgătoare, interesante și inocente. Jack se ghemui în fața lor.

— Nu vreau să vă țin predici, dar este vorba de chiriași sau chiriaș, nu-i așa?

Evangeline dădu din cap cu un aer absent. Jack se ridică și-și mai făcu un sandviș cu pește.

— Ei reprezintă o pierdere de timp, o pierdere de energie, spuse el brusc. Pentru două femei deștepte și talentate ca voi, v-ați purtat mai mult

decît prosteşte pînă acum. Nu v-aţi dat seama ce trebuie să faceţi cu viaţa voastră.

— Stai un pic, Jack. Beatrice se ridică furioasă.

— Stai jos. Ascultă-mă. Ai două bunuri pe care nu le valorifici. Casa şi talentul vostru. Vindeţi casa, închiriaţi un apartament şi deschideţi un atelier de croitorie. N-am văzut niciodată femei mai cu bun-gust îmbrăcate decît voi, şi cînd spun acest lucru mă refer şi la moda din Paris, lansată de Chanel.

Ochii mari ai Evangelinei se deschiseră şi mai mult.

— Chiar crezi că am reuşi? întrebă ea rar, cu chipul înseninat. Oh, Bea, crezi că am reuşi?

— Bineînţeles.

Jack se ridică nerăbdător în picioare şi începu să se plimbe prin cameră.

— Doamnele din familia Bonner vă admiră munca şi fiecare femeie care a trecut prin acest studio a fost impresionată de toaletele lui Beatrice. Va veni şi mama lui Piggy la voi. Şi sora lui. Va avea el grijă de acest lucru. Şi nu veţi avea nevoie de personal ca să începeţi această afacere. Amîndouă ştiţi tot ce trebuie făcut... nasturi... tivuri... şi tot restul.

Beatrice îi zîmbi cu tristeţe.

— Şi cum rămîne cu vărul Arthur? Nu ne va lăsa niciodată să facem aşa ceva. El este tutorele lui Evie, îi explică ea.

— Evie, du-te şi te spală pe faţă şi aranjează-ţi părul. Camera de toaletă este acolo.

Cînd ea plecă, Jack îi apucă mîinile lui Beatrice, ţinîndu-le într-ale sale.

— Ascultă şi nu pune întrebări. Dacă vărul vostru Arthur Eliott se opune vînzării casei, pomeneşte numele lui Janey din Cadogan Mews. Beatrice vru să riposteze. Nu, nu spune nimic. Îţi garantez că nu este ceea ce-ţi închipui tu. E mult mai neplăcut.

Beatrice era uluită.

— De unde ştii? reuşi ea să întrebe, în cele din urmă.

Jack îşi întoarse capul, roşu la faţă.

— Ştiu şi-atîta tot.

Beatrice îi plăti şoferului de taxi şi în timp ce-şi lua cheia din geantă, se apropia de intrarea casei de la numărul 125 Temple Gardens, Highgate, căminul ei timp de 30 de ani, dar care probabil că nu va mai fi pentru multă vreme. Faţada casei, o imitaţie în stil gotic, cu crenelurile ei pretenţioase, o umpluse de oroare dintotdeauna.

— Haide, Evie, hai să terminăm odată cu totul.

Evangeline se uita la maşina parcată în faţa casei.

— Bea, gemu ea, nu este aceasta maşina lui Arthur?

Beatrice se uită şi ea. Da, aşa era. Dar se gîndi că nu mai avea nici o importanţă, trebuia să rezolve totul acum, cît mai era încă furioasă şi plină de entuziasmul pe care i-l insuflase Jack. Deschise uşa, o luă pe Evangeline de mînă şi spuse: "Aceasta este casa noastră şi ei sînt nişte vizitatori nedoriţi".

Lada de cărbuni era încă acolo, unde o scăpase Evangeline, iar cărbunii rămăseseră împrăştiaţi pe duşumeaua din hol. În hol era frig şi mizerie: din cauza tavanului înalt, încăperea nu se încălzise niciodată cum trebuie.

Uşa de la salon era deschisă. Se uită după cei doi Crawley, dar îl văzu pe Arthur.

— Bună, Arthur. Cum ai intrat? Astăzi este ziua liberă a lui Molly.

Beatrice vorbi cu calm, încercînd să-şi stăpînească furia.

— Am intrat singur, Beatrice, folosind cheile familiei Crawley.

— Ah, desigur, cheia majorului şi a doamnei Crawley. Atunci, îmi închipui că nu se mai întorc. Fii bun şi înapoiază-mi cheile.

Întinse mîna cu autoritate. El îşi vîrî mîna în buzunar, scoase cheile şi i le dădu.

— Acum, ascultaţi-mă amîndouă.

Arthur era neliniştit de atitudinea lui Beatrice. Părea mult prea sigură pe ea. Aproape obraznică. Se uită la Evangeline şi uită ceea ce voia să le spună. Cu părul negru, bogat, strîns cu modestie la

ceafă, lăsîndu-şi descoperit gîtul lung, delicat, şi cu faţa pe care se vedeau urmele unor lacrimi recente, ea părea mai neajutorată şi mai tînără ca oricînd.

Beatrice tuşi.

— Da, Arthur? Ce voiai să spui?

— Cred că ar fi mai bine să luăm loc mai întîi.

— Desigur.

Beatrice îl invită cu graţie în salon. Evangeline îl urmă.

— Mătuşă Lydia! Ce surpriză! Oricum, ziua de azi a fost plină de surprize şi nu toate foarte plăcute.

Arthur rămase în picioare, în faţa focului stins.

— Ar fi mai bine să renunţi la această atitudine arogantă, Beatrice, spuse el. Familia Crawley, singura voastră sursă de venituri, a plecat şi cred că ştii de ce. Fără să aştepte un răspuns, el continuă să le judece. Atitudinea tuturor celor din casă a întrecut orice limită — mese servite cu întîrziere, o purtare necorespunzătoare din partea slujnicei voastre şi, în această dimineaţă, un acces de furie din partea Evangelinei, pe care n-ar fi trebuit s-o laşi niciodată să se ocupe singură de toate treburile casei.

Spera că în acest fel îi va diminua vina scumpei Evie.

— Cred că îţi dai seama, Beatrice, că pentru noi a fost o situaţie foarte neplăcută. Sînt bună prietenă cu soţii Crawley de mulţi ani.

— Înţeleg, mătuşă Lydia, şi din cîte mi-ai spus, bănuiesc că erai conştientă de apucăturile Maiorului Crawley, iar tu, Arthur, "bărbatul de lume", vorbi Beatrice pe un ton muşcător, tu care cunoşteai micile aventuri ale tatălui nostru şi ţi-ai dat seama imediat ce fel de om era Eddie Banks, în mod sigur că ai recunoscut un caracter similar în firea maiorului.

Evangeline îşi privi sora cu admiraţie; nimic nu o putea opri pe Beatrice cînd se dezlănţuia.

Arthur îşi privi nehotărît mama, care-şi feri chipul. Ce laşi, se gîndi dispreţuitoare Beatrice.

— Chips Crawley, draga mea Beatrice, după cîte ştiu eu, nu a avut niciodată reputaţia unui bărbat care umbă după femei.

Lydia se juca cu mănuşile, evitînd privirea nepoatei sale. Beatrice îşi coborî vocea şi vorbind rar, spuse:

— Deci purtarea lipsită de respect şi nedemnă de un gentlemen a maiorului Crawley în această dimineaţă a fost doar o rătăcire provocată de frumuseţea irezistibilă a surorii mele şi de atmosfera erotică de la Highgate?

Evangeline pufni dispreţuitoare. Beatrice o privi cu reproş, dar, dincolo de aparenţe, Evie sesiză aerul ei complice.

— Nu are rost să mai prelungim această discuție, mătușă Lydia. Fără îndoială că intenția ta a fost bună, dar te-ai făcut vinovată de o apreciere greșită, ca să nu spunem mai mult.

Lydia își coborî privirea. Tare mi-ar plăcea s-o plesnesc pe încrezuta asta, se gîndi ea. I-aș putea spune mai multe povești care ar lăsa-o fără răsuflare. Ușa aceea din colț duce în biroul de consultații al lui Henry, întotdeauna închis, bineînțeles... de frică să nu dea buzna copilul acolo sau mama copilului. Lydia zîmbi cu răutate.

— Stai jos, Arthur. Evangeline și cu mine vrem să discutăm cu voi, lucruri mult mai importante.

Beatrice îi indică fotoliul din fața ei.

— Oh, da?

Se așeză pe spătarul canapelei mari: faptul că stătea mai sus față de ele îi dădea un anume ascendent, îl făcea să se simtă mult mai stăpîn pe situație.

Beatrice ezită, dar, amintindu-și de sfatul lui Jack, spuse:

— Ne-am decis, Evangeline și cu mine...

Își privi sora căutînd un sprijin moral.

Evangeline dădu din cap.

— Exact așa este, ne-am hotărît.

Amîndouă păreau foarte sigure pe ele. Lydia rîse ușurată la gîndul că renunțaseră să mai discute despre cei doi Crawley.

— Dragele mele, amîndouă păreţi foarte hotărîte, dar în legătură cu ce, dacă-mi este permis să aflu?

Atitudinea ei condescendentă o stimulă pe Beatrice care se ridică şi începu să vorbească pe tonul ei normal şi foarte repede, uitînd de poza adoptată mai devreme.

— Pînă la urmă ne-am decis să vindem casa, Arthur. El deschise gura să vorbească, dar ea îl întrerupse. Te rog, lasă-mă să termin. Avem de gînd să închiriem un apartament şi să ne facem un atelier de croitorie. Pentru început, ceva mai modest, normal, dar deja avem o clientelă.

Arthur zîmbi şi-şi ridică sprîncenele uitîndu-se la mama lui.

— Ţi-am mai spus şi înainte, Beatrice, spuse el ofiticisit, nu-ţi dau voie să faci aşa ceva. Ca tutore al Evangelinei...

— Ca tutore al Evangelinei nu te descurci prea bine. Şi, oricum, jumătate din această casă îmi aparţine mie şi dacă mă obligi voi apela la serviciile unui avocat.

De ce se opune băiatul ei cu atîta încăpăţînare? se gîndi Lydia. Fetele se pricepeau de minune la croitorie — toaleta aceea din satin crem pe care Elizabeth Bonner o purtase la Favershow House, noaptea trecută, era de-a dreptul minunată şi tocmai voia să le roage pe fete să-i facă şi ei una la fel.

— Nu te obosi să apelezi la un avocat, Beatrice, sau la oricine altcineva. Arthur vorbea în stilul lui obişnuit pompos dar de data asta, în vocea lui se simţea panica. Oare cît va fi nevoit să scoată la suprafaţă? Nu prea mai aveţi ce vinde din această casă. Tatăl vostru a ipotecat 80% din ea către bancă.

Beatrice se albi la faţă.

— E imposibil, se bîlbîi ea. Nu era a lui. Mama ne-a lăsat-o nouă.

Nu trebuie să plîngi, îşi spunea ea în gînd, nu plînge.

A fost salvată de Evangeline care ţipă la Arthur.

— Aş vrea să ştiu, cine plăteşte această ipotecă?

Se întoarse s-o privească şi pe Lydia.

— Nu tu, nici unul dintre voi, de asta sînt sigură.

— De fapt, îşi drese Arthur glasul, eu am plătit-o pînă la moartea tatălui vostru.

Beatrice îşi reveni, adunîndu-şi gîndurile.

— Şi te gîndeşti probabil că acest lucru îţi dă şi mai multă putere asupra noastră, Arthur, dar noi preferăm să punem în aplicare planul nostru, vom vinde casa, vom plăti băncii ipoteca de 80% şi...

— Nu, Beatrice, nu veţi face aşa. Cei 10% ai tăi nu vor fi suficienţi. Dacă atunci cînd Evan-

geline se va mărita, o să fii dispusă să discuți din nou această problemă...

— Nu cred că va fi necesar, Arthur, și folosindu-se de niște subtilități complicate, adăugă, apropo, Janey din Cadogan Mews îți trimite salutări.

A fost rîndul lui Arthur să sufere un șoc care l-a redus la tăcere. Se lăsă greoi pe canapea, cu fața roșie ca focul.

— Janey din Cadogan Mews? rupse Lydia tăcerea.

— TACI din gură, mamă.

Ce se întîmpla cu ei? Făcea atîta tevatură pentru un lucru minor după toate probabilitățile. Arthur își ridică privirea, examinînd-o pe Beatrice. Oare cît de mult știa? Părea destul de bine informată. Era nevoit să-i accepte condițiile.

— Ești o fraieră, Beatrice, dar dacă vrei să-ți tai singură craca de sub picioare, n-ai decît. Hai să mergem, îi spuse el nerăbdător mamei lui.

Oare e posibil să fi cîștigat atît de ușor? Beatrice o lăsă pe Evangeline să-i conducă pe acei musafiri nepoftiți; îi auzea luîndu-și rămas bun pe cînd ea se așezase în fotoliul în care stătuse mătușa Lydia. Beatrice tremura, nu atît din cauza frigului; zîmbetul acela neplăcut al mătușii Lydia cînd se uitase spre cabinetul tatălui lor îi stimulase memoria. O amintire tristă a copilăriei ei. Era vorba de mama ei? De lacrimile mamei ei? De țipetele tatălui? Dar el țipa adesea, mai ales dacă ea încerca clanța de la ușă cînd el avea un pacient

înăuntru... își duse mîna la față, aducîndu-și aminte de o zgîrietură... Nu, mai bine să nu se mai gîndească la mama și la lucruri triste. Auzi ușa trîntită și pe Evangeline strigînd "Au plecat, au plecat, au plecat". Beatrice i se alătură și, îmbrățișîndu-se, începură să danseze vesele în jurul holului, împrăștiind și mai tare cărbunele vărsat. Cînd sună clopoțelul de la ușă, amîndouă au înghețat. Oare să fie din nou Arthur? Se răzgîndise? Sau cei doi Crawley? Tînărul ce stătea afară, în fața ușii, ținînd în mînă o telegramă, se simți copleșit de apariția celor două fete frumoase, care rîdeau și mulțumeau pline de entuziasm. În vreme ce pedala mai departe, el își spuse că nu i se întîmpla prea des așa ceva. De obicei, oamenii se sperie de telegrame, nu se gîndesc la vești bune.

Beatrice deschise plicul.

— Mi-e frică să mă uit, Evie.

— Nu poate fi o veste proastă, sîntem deja orfane.

Evangeline i-o luă din mînă și o citi cu voce tare: "Sosim la ora 8. Pentru cină. Cu cina. Jack și Piggy." Pe chipul Evangelinei apăru un zîmbet larg.

— Bea, nu-mi vine să cred, că ziua asta care a început atît de mizerabil se va termina așa de frumos...

— Ce mizerie! Beatrice se uită în hol. Păcat că nu este Molly acasă.

— Nu, nu e cinstit, spuse Evangeline. Eu am făcut această mizerie și tot eu am să curăț.

Jos, în bucătărie, se uitară la ceas.

— O oră, spuse Beatrice. Ştii ceva, Evie, dacă avem nevoie de bani, ne putem angaja oricînd la circ.

— Ce vrei să spui?

Evangeline luă un făraş şi se apucă să mă-ture.

— Ştii, la aruncarea cu farfuriile te pricepi foarte bine, eşti îndemînatică.

— Oh, Bea, îmi pare rău. Lăsă mătura din mînă şi-şi îmbrăţişă sora. Te-am lovit? Vai, ce groaznic.

— E-n regulă, dar ai grijă, data viitoare încearcă să arunci cu o cutie.

Beatrice puse cocs în boilerul care era aproape gol şi flutură un ziar printre gratii ca să aţîţe focul.

— După ce termini de măturat cărbunele du-l sus în camera mea, vom mînca acolo.

— Perfect.

Evangeline începu să cînte în vreme ce urca scările,

După ce vei pleca nu voi vărsa
nici o lacrimă,
După ce vei pleca nu voi încerca
să ascund nimic.

Zîmbind, Beatrice se depărtă de boiler în momentul în care se aprinse focul. Oftă. Amintirea supărătoare despre mama ei nu-i dădea pace. Ce se întîmplase în acea zi? Era vorba numai de o zi

sau de mai multe? Își aduse aminte de o plimbare cu trăsura, printr-un parc, de mama ei care o ținea strîns de mînă, în vreme ce ea își întorcea capul spre fereastră, privind căderea frunzelor ude.

— Bea, se auzi vocea Evangelinei de sus, nu găsesc chibriturile. Spune-mi, n-ar trebui să te pregătești?

Da, trebuie să se pregătească pentru acea seară, pentru mîine și pentru toate zilele ce aveau să vină de atunci încolo — ce poetic — ce practic! Beatrice urcă în fugă scările.

— Ce crezi că vor aduce? strigă ea.

Jack scoase cu grijă dopul sticlei. Pocni ușor și, înainte ca lichidul să se umfle și să curgă pe marginea sticlei, el reuși să toarne în toate cele patru pahare.

— Foarte bine lucrat, Jack, n-ai irosit nici o picătură, admirabil.

— Nu este deloc admirabil, Tom. Beatrice avea un aer sever. Își spune cuvîntul antrenamentul de o viață.

Ea privi în jurul camerei și le zîmbi tuturor. Era probabil pentru prima oară cînd se bea șampanie în acea cameră și, în mod sigur, nu mai cinaseră acolo doi bărbați. Jack îi luă mîna.

— Tot ce fac eu, Bea, fac bine, te rog să mă crezi. Se plimbă în jurul camerei, ținînd-o de mînă și examinînd desenele de pe pereți.

— Ca şi tine. Camera aceasta este remarcabilă. Fiecare detaliu reflectă gustul tău personal — ai putea la fel de bine să fii şi designer de interioare, nu numai de haine. Iar tatăl tău n-a ştiut nimic. Îi mîngîie uşor obrazul. Te admir, eşti o fire tare.

Ei stăteau într-un colţ întunecat al camerei, privindu-i pe Piggy şi Evangeline cum goleau coşul cu mîncare. În lumina focului păreau nişte copii ce-şi deschideau darurile de Crăciun.

— Ce este aici, Jack?

Evangeline ridică o farfurie.

— Pui umplut cu potîrniche, umplută la rîndul ei cu prepeliţă.

Jack şi Beatrice se aşezară pe covor, lîngă ceilalţi, în faţa focului.

— Ce interesant! spuse Evangeline fără prea multă convingere.

Beatrice împărţi cuţite, furculiţe, farfurii şi şerveţele.

— Totul este aici, spuse ea, absolut totul, pînă şi sarea şi piperul.

— Şi totuţ se întoarce de unde-a venit, asta-i frumuseţea acestui fel de cină. Jack se servi din salata de castraveţi. Nu e nevoie să strîngi masa sau să speli vasele.

— Este de ajuns? vorbi Piggy cu gura plină de somon.

— Trebuie să fie, am comandat destulă mîncare pentru şase persoane — Bea, Evie, eu şi trei persoane cît reprezinţi tu.

Jack se apucă să taie puiul umplut.

— Nu-l mai neçăji pe Tom, nu e cinstit, oricum, tu mănînci mai mult decît el.

Piggy roşi de încîntare — nu mai fusese strigat pe numele lui adevărat de cînd avea şapte ani.

Jack o privi pe Beatrice; părul ei roşcat-auriu semăna cu vîlvătăile focului.

— Vi se potriveşte foarte bine şi lumina lumînărilor, adăugă el. Amîndouă aveţi nişte figuri foarte interesante.

— Ştii ce, prietene, zise Piggy fluturînd un fir de ţelină spre el, vorbeşti de parcă ai evalua nişte cai.

Jack nu-l băgă în seamă şi le oferi lor toate farfuriile cu pui.

— Este un condiment indian acolo şi un fel de salată pe bază de orez. Aruncă-mi tirbuşonul, Piggy a făcut rost de un excelent Montrachet.

— Asta este brînză? întrebă Evangeline cu nevinovăţie.

Piggy izbucni în hohote de rîs.

— Nici vorbă, Evie, pentru brînză n-ai nevoie de tirbuşon.

Evie rîse cu poftă.

— Oh, încă un sortiment de vin, înţeleg, delicios.

Jack răsuci lichidul auriu în pahar şi-l gustă.

— Mm, foarte bun. Oh, Piggy, e într-adevăr excelent, mulţumesc. Acum, zise el scurt, vreau să discutăm despre viitor. Aţi cîştigat o primă bătălie — puteţi vinde casa. Nu veţi obţine prea mulţi bani, dar, oricum, ce-aveţi de gînd să faceţi cu ei? Unde vă duceţi?

— Ne-am gîndit să ne căutăm ceva în Bloomsbury.

Ideea Beatricei fu imediat respinsă.

— Nu-i bine deloc, Beatrice, dar absolut deloc. Femeile care se îmbracă de la casa de modă, nu vor veni niciodată în Bloomsbury.

— Nu avem de gînd să ne erijăm în creatoare de modele, ci vom face croitorie. După părerea mea vom cîştiga mai mulţi bani în Bloomsbury.

Beatrice îşi privi puiul din faţă: se vedeau clar contururile a trei păsări.

— Poate că veţi începe cu un atelier de croitorie...

Jack fu întrerupt de Beatrice care continua să-şi examineze puiul.

— Ce idee ciudată!

El continuă nerăbdător.

— Dar cu contribuţia mea bănească veţi ajunge la fel de faimoase ca şi Jeanne Lanvin.

— Şi cu contribuţia mea, adăugă Piggy din toată inima.

Evangeline se opri din mîncat şi cu ochii strălucitori ca nişte stele îşi bău întreg paharul de

vin. Era dulce ca un nectar, se gîndi ea, şi eu probabil că mă aflu în rai.

— De ce este ciudată, Bea?

Sora ei încă mai cerceta puiul.

— Cine a mai auzit să umpli aceste păsări una cu alta? Ai putea face acelaşi lucru cu un miel, o capră şi un purceluş?

Jack se rezemă de spetează fotoliului.

— Planul meu este următorul...

Observînd o sclipire furioasă în ochii lui Beatrice făcu o pauză.

— Sugestia mea este următoarea: avînd în vedere faptul că bătrînul domn Harry Reed-Smith renunţă la biroul lui şi are de gînd să lucreze acasă...

Beatrice îşi puse jos paharul.

— Şi crezi că am putea...

— Mayfair! Un apartament în Mayfair? Evangeline sări în picioare. Mi s-a vărsat paharul.

— Aşa se va întîmpla şi cu al meu dacă nu eşti atentă, spuse Piggy recuperîndu-i paharul de pe podea.

— Pot să continui? Jack nu aşteptă confirmarea. În felul acesta sînteţi scutite de plata chiriei pe trei ani şi jumătate. În plus, sînt destule camere pentru voi două.

— Trei, nu uita de Molly, adăugă Evangeline.

— Trei plus atelierul vostru de croitorie. Iar tu, spuse el întorcîndu-se spre Beatrice, nu vei mai

fi obligată să baţi atîta drum pînă la serviciu. Păru foarte încîntat de sine şi, căutînd prin coş, spuse: Am de gînd să beau un brandy.

— Ticălos înfumurat ce eşti! Nemernic încrezut!

Beatrice aruncă cu un rest de chiflă după el.

— Şi totuşi? întrebă el.

Evangeline se opri din dans şi se uită la ea.

— O vom face, spuse Beatrice liniştită.

Capitolul 5

Jack privi cutiile mari de vopsea şi periile ce zăceau în terebentină, apoi inspectă camera. Biroul lui Harry Reed-Smith părea de nerecunoscut. Toate rafturile de cărţi, dulapurile şi dosarele ce fuseseră înghesuite acolo timp de mai mulţi ani dispăruseră, dînd la iveală un spaţiu neaşteptat de mare. Beatrice şi Evangeline schimbaseră perdelele verde cu maro, tapetul verde-maro cu vopseaua verde-maro şi spălaseră pereţii şi tavanul cu apă cu săpun. O mică armată de voluntari era gata să înceapă lucrul. Piggy, care semăna cu un grădinar în salopeta sa maro şi cu o batistă pe cap, înnodată într-o parte, se pregătise să spele tavanul. Penelope, înfăşurată în ceea ce părea un giulgiu, dar de fapt era un cearşaf prăfuit cu o gaură tăiată pentru cap, se apucase deja să zugrăvească un perete, iar Beatrice, îmbrăcată într-una din vechile cămăşi ale tatălui său şi cu părul vîrît sub o şapcă din stofă, vopsea cu grijă cerceveaua ferestrei. Alesese com-

binația sa preferată — albastru cu alb, pereții fiind de un albastru închis ca un cer întunecat, iar lemnăria vopsită în întregime în alb. Singura culoare suplimentară avea să fie galbenul de la perdele. Materialul acela și-l procuraseră mai mult pe gratis, căci cumpăraseră toate cupoanele din Londra și în final le asamblaseră, obținînd o mare bucată de material.

— Cum puteți lucra toți în același timp? întrebă Jack. Vă pătați cu vopsea unul pe altul.

— Nu trebuie să pătăm ceva cu vopsea, spuse Beatrice pe un ton ferm. Și trebuie să lucrăm împreună, căci fiecare are de făcut altceva. Dă drumul la gramofon, te rog. Echipa lucrează mai cu spor pe muzică. Jack învîrti manivela gramofonului și cercetă discul, "Toreador" din Carmen. Hai să vedem rezultatul!

Piggy, care în acel moment se afla într-un echilibru destul de precar, pe o placă de lemn susținută de două scări, începu să zugrăvească în ritmul muzicii, dar se dezechilibră și-l împroșcă pe Jack cu vopsea albă.

— Piggy! țipă el. Fii atent la hainele mele și vezi să nu cazi!

— Sînt convinsă că pentru tine contează mai mult propriile haine decît soarta lui Piggy, spuse Penelope caustică.

— Ați termina mult mai repede dacă ați recurge la oameni calificați, spuse Jack, inspectînd munca Penelopei.

— Ați mai făcut vreodată așa ceva, Pen? Mie nu mie se pare în regulă.

— Am mai făcut-o de multe ori, îi răspunse ea cu asprime. După incendierea locuințelor, apoi la sediul Misiunii East End.

— Înțeleg, e un mod minunat de a căpăta experiență.

— Oh, mai taci din gură, Jack.

Beatrice se așezase pe dușumea și aplica vopseaua pe marginea din jurul camerei.

— Nu ne permitem să angajăm niște profesioniști. E adevărat că am reușit să vindem casa, dar 20% dintr-o sumă foarte mică nu reprezintă mare lucru.

Se uită în sus la el și-i zîmbi. El îngenunche și se aplecă deasupra ei de parcă s-ar fi pregătit s-o sărute.

— Ai sărit peste o porțiune, spuse el și-și vîrî degetul în cutia de vopsea, apoi o mînji pe vîrful nasului.

— Isuse, Sfîntă Maria și Iosif.

De alături se auzi o bubuitură puternică și vocea lui Molly "Oh, Miss Evie, oh, îmi pare rău. S-au spart chiar toate?"

— Nu mai e nici o speranță.

Evangeline dădu buzna în cameră urmată îndeaproape de o Molly pocăită.

— Nici una dintre noi nu se pricepe la cusutul mărgelelor, am stricat materialul lui Lady Bonner și acum Molly a împrăștiat pe jos toate mărgelele.

— Şi am mai şi călcat pe ele, adăugă Molly. Nu sînt bună de nimic, asta este, nu mă pricep nici la cusut mărgele, nici la zugrăvit.

— Ştiu eu ce-ai putea face. Jack se căută în buzunar după bani. Poftim, Molly, du-te la cîrciuma din capul străzii, "The Pig and Whistle" din colţ, şi adu-ne ceva de mîncare pentru prînz. Ia o carafă cu bere pentru tine şi nişte pîine cu brînză pentru noi toţi.

— Ar fi mai bine să vin cu tine, n-ai să te descurci singură. Evangeline se uită spre Beatrice. Pot să mă duc?

— Nu fi prostuţă, Evie, nu poţi intra într-un local public.

— Dar Molly poate? întrebă Penelope pe un ton coborît, dar nu atît de încet încît să nu audă Beatrice.

— Te descurci, Molly? Te superi dacă te trimit?

— E o plăcere pentru mine să ies, Miss Bea, nu vă faceţi griji, mă duc să-mi iau haina.

— Evie, te-ai gîndit la Tilly Allen, fata din Gunpowder Alley? o auzi Molly pe Miss Maddox spunînd, imediat după plecarea ei. Dumnezeule, doar nu le sugera s-o înlocuiască cu o fată nouă. Nu se pricepea ea la cusut mărgele, ştia acest lucru, iar la zugrăvit era o catastrofă, în schimb ştia să coasă la maşină şi făcuse curăţenie în noul apartament şi-n camerele de lucru, nelăsînd nici o pată de mizerie. Era mult mai uşor să facă curăţenie în

acest apartament decît în vechea casă din Highgate. Nu, nu se poate să se descotorosească de ea numai pentru că nu se pricepea să coasă mărgele. Lui Molly îi plăcea foarte mult să trăiască în centrul oraşului. Metroul de la Marble Arch şi mulţimea autobuzelor o încîntau la culme, mai ales că în felul acesta avea posibilitatea să-şi viziteze mai des verişoara. Şi, ceea ce i se părea minunat — în Green Street nu era loc pentru musafiri, iar magazinele erau grozave, cu vitrinele lor frumoase şi strălucitoare luminate electric şi pline de lucruri nemaivăzute pe care acum şi le dorea din toată inima. Oh, Doamne, iată-l din nou pe omul acela sărman, îmbrăcat în kaki, cu un picior tăiat şi cu pantalonul prins cu ace ca să arate oamenilor că era invalid. Amputat, se zicea. Oamenii treceau grăbiţi pe lîngă el, nu voiau să-l vadă sau să-i citească biletul sprijinit de zid.

Kitchener a avut nevoie de mine, acum eu am nevoie de voi.

Erau prea mulţi şi nu puteai să-i mulţumeşti pe toţi. O să-i ofer nişte brînză cu pîine, se gîndi ea. Domnul Jack mi-a dat destui bani.

Ea împinse uşa de la cîrciumă şi fu întîmpinată de un nor gros de fum. Nimerise bine, căci nefiind ora prînzului, localul nu era prea aglomerat.

Lumea s-ar putea s-o privească ciudat, o fată ca ea, singură, într-o cîrciumă. Fata de la bar o observă şi se înfioră. Ce căuta o fetiţă ca ea, singurică, într-un loc ca acesta? Arăta ca o fată seri-

oasă, dar în zilele acelea nu mai puteai fi sigur de nimic.

— Da, spuse ea. Cu ce te pot ajuta?

— M-a trimis domnul Maddox, şi aş avea nevoie de o tavă, vă rog.

Fata de la bar se înmuie.

— Ah, înţeleg, drăguţo, şi ce vrea să pui pe ea?

— O carafă cu bere, pîine şi brînză pentru şase persoane, vă rog... oh, nu, şapte, scuzaţi. Îşi aduse aminte de cerşetor.

Fata de la bar puse carafa sub robinet şi începu s-o umple.

— Iar trece printr-o pasă proastă, scumpo? Omul ăsta cînd o duce numai în petreceri, cînd face foamea. Ori şampanie, ori bere.

Adăugă nişte ghimber în băutură şi aranjă un strat înalt de sandvişuri.

— O să pun şi nişte muştar pe tavă, un pic de salată de creson şi nişte ceapă murată.

În oglinda mare, decorată cu viţă de vie şi struguri, ce atîrna deasupra barului, Molly observă un bărbat care o urmărea cu privirea de la masa unde stătea şi-şi bea ceea ce lui Molly i se păru un pahar de Guinness. Era drăguţ, subţire, cu părul drept, şaten deschis aproape blond dat pe spate şi cu nişte ochelari cu rama metalică pe nasul osos. Seamănă cu un zugrav, se gîndi ea, aşa îmbrăcat în haina aceea albă din bumbac, pătată peste tot de

roşu şi galben, asemenea celor din Green Street, dar el părea să fie de meserie.

— Poftim, scumpo. Te descurci?

Molly îi dădu fetei de la bar banii.

— Nu am mult de mers. Dacă ai putea să-mi deschizi uşa...

Zugravul apăru lîngă ea.

— Deschide tu uşa, spuse el, şi iau eu tava.

Molly nu răspunse. Se zăpăcise. De aproape părea şi mai arătos, dar avea impresia că nu era un zugrav obişnuit. Nu, era un domn. Cel puţin după felul în care vorbea.

— Ce s-a întîmplat? rîse el.

— Nu sînteţi, ei bine, m-am gîndit că...

Ea renunţă şi deschise uşa.

— V-aţi terminat băutura, domnule Bunting? strigă fata de la bar.

— Mulţumesc, Poppy, da, ne vedem mîine.

Uşa cîrciumii se trînti în urma lui.

— Deci sînteţi un obişnuit al casei? întrebă Molly.

— Temporar. Lucrez la o casă de pe Grosvenor Square. Încotro, domnişoară...?

— Murphy. Înspre Green Street şi nu e deloc departe, aşa că mă pot descurca şi singură.

— E inadmisibil, spuse el, să trimiţi o fată atît de subţirică să care singură ditamai tava.

Ea îşi dădea seama că omul o admira, dar la modul discret. Trecură pe lîngă soldatul invalid şi Molly îşi aduse aminte de pîine şi de brînză.

— Poţi să mă aştepţi o clipă? Vreau să-i dau cerşetorului acela ceva de mîncare. Ea luă un sandviş de pe tavă.

— Vrei să vin şi eu cu tine? Se pregătea s-o urmeze.

— Nu, s-ar simţi umilit. Fugi înapoi cu sandvişul. Nu am bani, dar n-ai vrea un sandviş cu brînză? spuse ea oferindu-i-l.

El dădu din cap şi, deschizînd gura, scoase un sunet nearticulat. Molly se dădu înapoi, un pic înfricoşată.

— Ce, ce este?

El se rezemă cu toată greutatea în cîrjă şi arătă spre gîtul lui, scoţînd din nou acelaşi sunet. Ea îşi dădu seama că era nu numai invalid, dar şi mut. Zîmbind şmechereşte, el îşi duse mîna dreaptă la inimă, ceea ce însemna mulţumesc, se gîndi ea. În şapca ce zăcea la picioarele lui se vedeau cîţiva bănuţi.

Hugo Bunting o aşteptă pe Molly să se întoarcă. Ce drăguţ din partea ei să apere demnitatea acelui om, şi ce voce diferită avea, cu un accent dulce irlandez, în contrast cu asprimea limbajului de periferie al majorităţii fetelor.

— Îmi pare rău că te-am făcut să mă aştepţi. Ştiu că unii oameni consideră că nu e bine să-i încurajezi, dar eu nu sînt obişnuită cu aşa ceva. Ştii, în Highgate nu exista nici unul.

Molly continuă să pălăvrăgească şi nu parcurseră mai mult de cîţiva metri, că Hugo a aflat

povestea vieții ei și a iubitelor ei surori Eliott, și a verișoarei din Kilburn și a învățat cum să curețe mobila mai întîi cu oțet și după aceea s-o lustruiască cu ceară de albine.

— A, uite că am ajuns.

Deschise ușa de la intrare și-l conduse pe Hugo în camera mare din față unde toți cinci erau în plină activitate: Jack, cu o cîrpă muiată în terebentină, ștergea petele de vopsea albastră de pe suprafața lăcuită, iar Evangeline, în halatul ei de lucru, se urcase pe un scaun de bucătărie și ștergea vopseaua albă de pe geamuri. Noua arie care se auzea intonată la gramofon — "Corul Preoților" din Aida — încetinise considerabil ritmul lui Piggy. Molly încercă să acopere gălăgia cu strigătul ei:

— Vi-l prezint pe Hugo Bunting; este și zugrav, și decorator.

Hugo rămase surprins, căci nu-i pomenise nimic despre ocupația lui. Probabil că se lăsase indusă în eroare de haina lui pătată de vopsea.

El îi privi pe toți cum își aruncă pensulele în terebentină.

— Este cumva un prînz costumat? întrebă el.

Jack îi luă tava din mînă.

— Mulțumesc de ajutor, nu, este un prînz în scopuri caritabile. Adu niște pahare, Molly. Eu sînt Jack Maddox. Piggy Trenton, arătă el în direcția prietenului său în timp ce acesta cobora scara, sora mea, Penelope.

— Îmi pare bine.

Scoase o mînă de sub cearşaf şi i-o întinse cu fermitate.

— Beatrice Eliott, secretara mea particulară.

— Scuză-mă, spuse ea, am mîinile murdare de vopsea.

— Şi ea, adăugă Jack, este Evangeline Eliott.

Molly, care tocmai se întorsese cu paharele, observă privirile pierdute ale celor doi, atunci cînd Hugo dădu mîna cu Evangeline. Era ca-n filme: se priveau unul pe altul, incapabili să rostească vreun cuvînt. Nu că i-ar fi păsat prea mult; se vedea de la o poştă că Hugo Bunting era un domn, deci n-ar fi fost potrivit pentru ea. Acel valet pe jumătate irlandez cu care vorbise ea în Jackson's, Piccadilly, i se părea mult mai indicat. Se aşeză pe podea, mîncîndu-şi sandvişul cu brînză şi ascultînd conversaţia celorlalţi.

Deci, domnul Bunting era arhitect, construia case şi amenaja apartamente confortabile. Miss Maddox se lansase într-o discuţie foarte animată. După părerea ei, arhitecţii ar trebui să dărîme mahalalele săracilor şi să construiască noi case pentru ei. Miss Evie încerca să aplaneze lucrurile pentru a nu supăra pe nici unul dintre ei.

— Dar n-ar fi mai bine să păstrăm vechile case aflate în bună stare, în loc să construim altele

noi, Penny? Domnul Bunting are dreptate. Clădirile vechi sînt mult mai arătoase.

— Poate văzute din afară, dar dacă intri înăuntru constaţi că sînt igrasioase, în bucătării s-au pripăşit gîndacii, iar zidurile adăpostesc cuiburi de ploşniţe.

— Bineînţeles că şi mie îmi place să văd că se construiesc case noi, doar sînt arhitect. Dar nu pot să sufăr clădirile acelea oribile pe care le întîlnesc la tot pasul.

Jack sări în picioare.

— E timpul să mergem la studio, Bea, avem o programare la 2.30.

Îi întinse mîna şi o trase în picioare, apoi îi luă şapca de pe cap şi-i ciufuli părul.

— Arăţi ca o Meduză cu părul de aur.

— Da, şi eu trebuie să plec. Hugo luă o perie din borcanul cu terebentină. Piggy, dacă zugrăveşti în felul ăsta, zise el înclinînd bidineaua ca să-i demonstreze, nu se va mai irosi atîta vopsea, cel puţin nu aşa mult. Aş fi încîntat să vă pot ajuta cu ceva, dar nu la zugrăvit, se grăbi el să adauge.

— Chiar avem nevoie de sfaturi, vrem să spargem un zid, zise impetuoasă Evangeline. Atelierul nostru de croitorie este mult prea mic şi am dori să-l extindem spre camera lui Molly.

— A mea? se văită Molly. Şi eu unde o să mai dorm?

Hugo îi privi cu simpatie fetişoara strălucitoare. Are o poziţie destul de dificilă, îşi zise. Prie-

tenă şi slujnică în acelaşi timp. Surorile nu prea se poartă cum trebuie, zău aşa.

— Nu-ţi face griji, Molly, o bătu el uşor pe braţ. O să ai şi tu loc destul.

Molly îl privi încrezătoare.

— Mulţumesc... ăă...

Hugo sau domnul Bunting, oare cum să-i spun? se gîndi ea.

— Domnule Bunting.

— Ce-ar fi să-mi arăţi tot apartamentul? Abia după aceea aş putea face o schiţă de împărţire.

— Da, ar fi mai bine, Evie, noi trebuie să plecăm.

— Mulţumesc, Hugo. Tom, te descurci singur cîteva ore?

Piggy privi în jos de pe scara lui.

— Da, în două ore termin ce am de făcut. După aceea trebuie să plec.

În cameră se lăsă tăcerea; numai Piggy şi Penelope mai lucrau acolo.

— N-au mai spus nimic de cusutul mărgelelor, Miss Maddox. Oare ar trebui să mai încerc?

— Nu-ţi face griji, Molly, cunosc eu o fată...

— În Gunpowder Alley, domnişoară?

— Exact. Se pricepe de minune la cusutul mărgelelor şi la lucrul de mînă, în general. Are nevoie de o slujbă. Surorile Eliott nu-şi văd capul de treabă şi acum, cînd o să te ocupi şi de studioul lui Jack, n-o să mai pridideşti cu toate.

Molly se foi neliniştită.

— Atunci, nu credeţi că... ei bine, mai au nevoie de mine?

Piggy se răsuci ca s-o privească. Cu un aer abătut, Molly îşi răsucea cordonul de la şorţ între degete.

— Domnişoară Murphy, spuse el cu blîndeţe, atît Miss Beatrice, cît şi Miss Evangeline mi-au spus că nu se pot descurca fără tine, şi dacă te vor lăsa vreodată să pleci, aşa se va întîmpla la cererea ta şi numai dacă te măriţi.

— Chiar aşa?

Molly se înseninâ imediat şi-şi dădu şorţul jos.

— Ar fi mai bine să mă duc să fac piaţa. Vreţi să le spuneţi dumneavoastră unde m-am dus, domnule Trenton?

— Unde te duci?

— În Jackson's, Piccadilly, răspunse ea triumfătoare.

Aveau cu adevărat nevoie de alimente, deşi sincer vorbind, n-ar fi trebuit să se ducă pînă-n Piccadilly Jackson's după ele, dar calitatea produselor de acolo, ca şi ocazia de a-şi vedea valetul răscumpărau oboseala. Poate că nu era la fel de interesant ca domnul Bunting, dar — ce lucru caraghios, se gîndi ea. Pînă s-o întîlnească pe domnişoara Evie îi spunea Hugo, acum însă devenise domnul Bunting. Totuşi o plăcea destul de mult şi pe ea, chiar dacă era fermecat de Miss Evie. Nu

prea-i convenea să se încurce cu cineva care făcea ochi dulci la două fete în aceeaşi zi.

Se opri la Hampden House, cea mai grozavă, sau cel puţin cea mai mare casă, de pe stradă. Un mic grup de oameni aştepta afară, unii dintre ei fluturînd drapelul britanic.

— Ce se întîmplă? Trece primul ministru sau regele? întrebă ea o fată de vîrsta ei.

— Oricum, nu e regele tău. N-ai ce căuta aici. Irlanda este pentru irlandezi şi Anglia pentru englezi. Să luaţi pîinea de la...

Molly o zbughi de acolo cît ai clipi din ochi. Oh, Doamne, se gîndi ea, era vorba de staţiile de poliţie care fuseseră bombardate ieri. Continuă să alerge pînă cînd dădu colţul în Grosvenar Square.

O fată de vîrsta ei să-i vorbească pe tonul acela! Se opri ca să-şi tragă răsuflarea şi o porni prin parcul din mijlocul pieţei unde copiii se jucau cu cercul, supravegheaţi de guvernante. O fetiţă îşi trimise cercul chiar spre Molly care-l opri şi i-l împinse înapoi. Fetiţa sărea în sus şi-n jos, încîntată.

— Încă o dată, încă o dată, ţipă ea şi, observînd privirea guvernantei, o rugă frumos după care învîrti din nou cercul.

Molly îl prinse şi-l trimise înapoi, dar de data asta îl răsuci un pic, astfel încît cercul se opri şi se întoarse din nou la ea.

— Cum ai făcut asta? Cum ai făcut?

Molly zîmbi doar şi i-l trimise repede înapoi. Făcîndu-i semn cu mîna, traversă grăbită piaţa şi coborî în Mount Street.

Deci, dacă nu vorbeam cu ea, nu şi-ar fi dat seama de originea mea irlandeză. Sînt o proastă. Dar cel puţin pe domnul Bunting nu l-a deranjat acest lucru şi nici pe vreuna din cunoştinţele sale. Existau însă necunoscuţi care n-o plăceau. Las-o baltă, Molly Murphy, primăvara e pe aproape, ai o slujbă bună şi în decurs de o săptămînă ţi-au făcut curte doi bărbaţi. Dar cît timp îşi va putea menţine această slujbă? Simţea că viaţa în familia Eliott devenise foarte nesigură după moartea stăpînului. Reminiscenţe ale trecutului ieşiseră deja la iveală şi cine ştie cît va mai dura pînă cînd se va afla totul? Nu le va conveni să afle că ea a ştiut totul de la început, mai ales lui Miss Bea. Dar domnul Eliott o plătea atunci şi chiar dacă ele erau prietenoase şi apropiate de ea, ea tot o slujnică rămînea şi în acele vremuri se afla în slujba lui. Dar, după cum obişnuia să spună mama ei "Să nu-ţi recunoşti greşeala pînă cînd nu eşti prins".

Se hotărî să meargă pe jos pe Burlington Arcade chiar dacă poliţistul o speria. Era foarte impozant în uniforma lui verde cu negru şi cu nasturii de aramă şi părea destul de înalt, chiar şi fără pălăria neagră de pe cap. Stătea acolo la intrare, blocînd trecerea unui biciclist care revendica nişte drepturi inexistente. Nu aveai voie acolo cu bici-

cleta, cu cercul, cu mingea, cu pachete mari sau să alergi.

Molly merse liniştită pe aleea luminată de felinarele cu gaz, examinînd plină de interes vitrinele magazinelor. Oare ar prefera colierul triplu din perle sau broşa cu diamante? Sau poate cerceii aceia cu smaralde? Oricare dintre acele bijuterii i-ar fi asigurat un trai liniştit pînă la sfîrşitul vieţii. Ajunse în Piccadilly, vizavi de Fortrum şi Mason. Oare el era? Văzu un valet îmbrăcat în acelaşi gen de livrea, stînd sprijinit de o maşină grozavă. Avea acelaşi păr des şi negru, ondulat şi aceiaşi umeri largi. Dacă era el, asta nu prevestea nimic bun. Traversă strada aglomerată, ferindu-se de autobuze, taxiuri, microbuze şi biciclete, care claxonau şi sunau din clopoţel. Cînd trecu prin faţa maşinii nu se uită în direcţia lui.

— Molly! Ea se întoarse. Sînt eu, Michael.

Prefăcîndu-se surprinsă, se îndreptă spre el.

— Ce cauţi aici?

— Doamna este acolo. Arătă cu mîna spre Fortrum şi Mason. Aş vrea să te văd. Ultima oară m-am zăpăcit şi am uitat să te întreb unde locuieşti. Privi neliniştit spre uşa magazinului. Uite ce e, ne putem vedea diseară? Am trei ore libere. Acum nu pot să stau de vorbă. Nu mi se permite aşa ceva.

— Dar el, arătă Molly spre şofer, nu-i va spune nimic doamnei?

Michael scutură din cap.

— Nu. Deci ne putem vedea?

— O să încerc. La ce oră?

— La 8 seara.

— Bine. Dacă nu vin, înseamnă că n-am putut. Dădu să plece. La revedere.

— Molly — Michael o apucă de braţ — unde?

— Oh, ce zăpăcită sînt! La numărul 177 Green Street.

— Bine. Ştii, nu mi-am închipuit că faci parte din familia O' Malley.

— Nu mă înrudesc cu ei, spuse fata pe un ton tăios. Eu sînt o Murphy.

— Nu-ţi face griji! N-o să spun nimănui. Ne vedem la ora 8.

Se îndreptă spre Jackson's să mai cumpere nişte brînză şi nişte ceai. Rămăsese destulă friptură rece de miel. Cum de ştia că se înrudea cu O'Malley? Dă Doamne să nu facă parte din trupele Armatei Noi. Oare Miss Bea va dori să-l vadă înainte de a-i da voie să iasă? Împinse uşile de la Jackson's cu un aer degajat, de parcă toată viaţa şi-ar fi făcut cumpărăturile numai acolo.

Beatrice coborî în fugă scările, dornică să vadă cum arăta camera terminată. Mîine cînd avea să se usuce, vor prinde pe pereţi toate desenele şi colajele din materiale şi vor aduce vechiul birou al tatălui lor, din lemn de mahon închis la culoare,

acum vopsit în alb şi mobila din camera ei de la Highgate. În minusculul dormitor de-aici nu-i încăpea toată mobila.

— Evie, e minunat, aţi terminat. Se uită în jurul camerei măturate, şi aranjate.

— Oh, Tom, îţi mulţumesc foarte mult.

Îşi puse braţele în jurul lui şi-l sărută pe obraz.

— Şi ţie, Penny, nici nu ştiu cum să vă mulţumesc. Aţi fost cu toţii minunaţi.

Penelope îşi dăduse jos cearşaful prăfuit şi-şi punea haina.

— Cu plăcere. Evie, trebuie să plecăm. Se întoarse spre Piggy. Deci ne laşi şi pe noi în Gunpowder Alley ca s-o vedem pe Tilly Allen. Apoi vine Hugo şi ne ia de acolo şi pe mine mă lasă la Misiune, iar pe tine, Evie... unde-o fi.

— Chilton's. E în Bury Street. Evangeline se uită neliniştită spre sora sa. Te superi, Bea? O să ne aducă nişte planuri pentru apartament. Are idei bune şi n-o să ne coste prea mult.

Beatrice oftă.

— Oh, da. Bine. Trăim alte vremuri. Înainte de război nu aveai voie să iei masa singură cu un bărbat, dar acum...

— Acum... insistă Evangeline.

Beatrice zîmbi.

— Acum se poate. Dar te rog, Evie, după aceea să vii imediat acasă. Da?

— Da.

— Mă duc să pornesc motorul.

Piggy îşi puse şapca şi ochelarii de protecţie.

— Unde este Jack? Ar fi trebuit să ieşim.

— Da? Beatrice tresări. Unde vă duceţi?

— După ce trecem prin Gunpowder Alley bineînţeles.

Piggy încerca să-i ocolească întrebarea.

— De vineri pînă luni, o să stau cu părinţii.

— Şi Jack?

Piggy îşi potrivea ochelarii.

— Vine şi Jack cu tine? întrebă Beatrice nerăbdătoare.

Apariţia lui Jack în haine de stradă îl salvă pe Piggy de un răspuns stînjenitor.

— Va trebui să-mi mut bagajele dacă voi două veţi sta în spate şi Dumnezeu ştie unde o s-o aşez şi pe Daffie.

— Bea, crezi că ai să te descurci? Evangeline preluase rolul de soră mai mare.

— Desigur. Mă voi apuca să croiesc rochiile celor din familia Gregson. La revedere. Distracţie plăcută. Mulţumesc încă o dată, tuturor.

Stătea în cadrul uşii de la intrare şi, în vreme ce aştepta să pornească maşina, zîmbetul îi pierea de pe buze. Brusc se simţi singură. Buna dispoziţie o părăsise o dată cu plecarea celorlalţi. O scutură un frison.

— S-a făcut frig, zise ea, apoi le făcu semn cu mîna şi intră în casă.

Rămase cu spatele la uşă pînă cînd auzi maşina îndepărtîndu-se şi în clipa următoare izbucni în plîns.

Beatrice îşi privi ceasul de la jachetă. Era ora 9 seara. Ar fi trebuit să mănînce ceva. Puse deoparte rochia albastră din mătase căreia îi făcea tivul şi-şi întinse braţele. Se simţea înţepenită, dar făcuse o grămadă de treabă. Croise amîndouă rochiile pentru gemenele Gregson, jacheta lui Sybil Bonner era aproape terminată, doar buzunarele mai trebuiau puse, dar i le lăsase lui Evie, căci ea se pricepea mult mai bine. Cînd va termina de tivit rochia din mătase a mătuşii Lydia va vedea ce se mai poate salva din prăpădul făcut de Molly asupra materialului lui Lady Bonner.

Cînd se opri din lucru o cuprinse din nou anxietatea. Poate că dacă mînca ceva, avea să se simtă mai bine. Molly îi lăsase friptură rece de miel şi sfeclă, foarte frumos aranjate pe farfurie, cu un şervet alături şi un pahar. Ea îşi dăduse seama că Molly se simţise oarecum vinovată că ieşea în seara aceea. Foarte ciudat, pentru că nimeni altcineva nu avusese acel sentiment. Tînărul ei prieten i se păruse fermecător. Avusese o zi bogată. Acum ieşise cu Michael, valetul, dar era clar că şi Hugo Bunting îi făcuse ochi dulci înainte de-a o vedea pe Evie.

Se întoarse cu gîndul la Jack. Acum parcă se comporta mai bine. Nu mai plîngea. Pentru nu-

mele lui Dumnezeu, avea 30 de ani, nu-i mai era permis să se poarte copilăreşte. El îi reamintise de un alt Jack, Jack Bisham, un pacient de-al tatălui său. Oare cînd se întîmplase asta — acum şase... nu, şapte ani? Cu tatăl ei se descurcase foarte bine, era tot timpul respectuos — da, domnule, într-adevăr, domnule — dar în absenţa tatălui, se purta liber, era amuzant şi blînd, sincer interesat de părerile ei. Ea nu-l mai văzuse după ce se înrolase şi plecase în Franţa. Bun-rămasul lui, cînd venise să-şi ia morfina, fusese mai degrabă formal.

— Ce groaznic, îi spusese ea atunci, aproape plîngînd, sper că nu vei avea nevoie de aşa ceva.

— Dacă voi avea, domnişoară Eliott, o să fie în folosul ţării.

El nu murise în război aşa cum crezuse ea; îl văzuse odată în Hampstead, alături de o tînără drăguţă care împingea un cărucior. Reprezentase doar o cunoştinţă trecătoare, nimic serios. La fel ca şi relaţia ei cu Jack Maddox. Ţineau unul la celălalt, dar era o afecţiune prietenească, de frate şi soră. Se tachinau, nu se luau în serios. De fapt, asta şi dorea, căci munca şi cariera ei erau mult mai importante pentru ea. Nu se mutaseră decît de două săptămîni în noul lor apartament, şi totul mergea foarte bine. Aveau deja şapte cliente şi cînd îşi vor primi banii, le vor ajunge cel puţin trei luni. Rîse, aducîndu-şi aminte ce faţă făcuse Arthur cînd îl anunţase că au vîndut casa.

El îi reproşase că nu era legal. Dar cum nic ipotecarea casei nu fusese legală, spera ca din cele două ilegalităţi să iasă un lucru bun.

El o întrebase pe ocolite cam ce ştie despre Cadogan Mews, dar ea făcuse pe misterioasa şi evitase cu grijă întrebările, sperînd mai degrabă să-i spună el cîte ceva. Oricum, nu-i fusese prea greu să se prefacă fiindcă nu ştia nimic. Jack nu dăduse prea multe detalii.

Auzi uşa de la intrare deschizîndu-se. Cine să fie — Evie sau Molly? Dacă era Molly, mai bine ascundea cina. De-abia dacă se atinsese de mîncare.

— Bea? Bea? Unde eşti? Auzi vocea Evangelinei care urca scările. Ce faci, Bea? Sînt atît de emoţionată. Dădu buzna în bucătărie. Mi s-au întîmplat aşa de multe lucruri interesante într-o singură zi.

Beatrice se opri din rîcîitul farfuriei în coşul de gunoi şi înmărmuri. Apoi, se îndreptă cu o mişcare lentă şi o privi pe Evangeline.

— Ce este, Evie? La ce te referi?

Evangeline arăta strălucitoare, plină de viaţă. Faţa ei de obicei palidă, era acum uşor îmbujorată şi radioasă. Beatrice privi într-o parte. Nu voia să ştie.

— Bea?

Evangeline întinse mîna şi întoarse cu blîndeţe chipul surorii sale spre ea.

— Bea? Doar nu crezi că...? Începu să rîdă. Bea, este de-abia 10 şi un sfert. Ne-am întîlnit cu el, la Tilly, la ora 7. Am ajuns la restaurant la ora 8. Nu sînt expertă în asemenea probleme, dar în mod sigur că i-ar fi trebuit ceva mai mult timp ca să mă seducă, nu crezi?

— Sînt o proastă. Îmi pare rău, Evie. Dar este pentru prima oară cînd...

— Da. Asta voiam şi eu să-ţi spun... Oh, trebuie să-ţi explic toate planurile lui. Beatrice ridică întrebător din sprîncene. Pentru apartament, Bea! Şi Tilly.

— Ce-a spus?

— A acceptat. Dar e mult mai bine. Pentru început va lucra pentru noi la diferite piese de îmbrăcăminte, aşa că pînă nu ne lansăm cu adevărat, nu trebuie să-i dăm un salariu regulat. Şi nu se pricepe numai la brodat. Tot ceea ce lucrează ea este foarte frumos. Mi-a arătat. Pfui, sînt extenuată. Se aşează, apoi se ridică din nou. Vrei să bem cîte o cacao?

— Imediat, Evie, tocmai mă gîndeam.

— Iartă-mă că te zoresc în halul ăsta. Te simţi bine, Bea? Evangeline îşi puse mîna pe obrazul surorii sale. Îmi pare foarte rău că te-am lăsat singură. Mi s-a părut surprinzător faptul că Jack şi Piggy au luat-o pe Daphne cu ei. Atît Piggy cît şi Penelope erau foarte nervoşi în maşină.

— Evie, nu este treaba noastră. Jack şi Piggy sînt prieteni, iar Jack este patronul meu şi

atîta tot. Nu ne priveşte pe cine invită ei în week-end. Acum lasă-mă să-ţi spun la ce m-am gîndit.

— Te rog, lasă-mă mai întîi pe mine, Bea. Trebuie să te conving.

— Bine. Beatrice zîmbi cu indulgenţă. Spune tu mai întîi. Şi eu sînt entuziasmată, dar mai pot aştepta.

— Ei bine, zise Evangeline trăgînd adînc aer în piept, apoi dintr-o suflare continuă: Hugo a fost de părere că nu folosim cum trebuie spaţiul şi că avem nevoie şi de subsol.

— Ar fi minunat dacă l-am avea, dar este al lui Jack, nu-i aşa?

— Am fost jos şi am aruncat o privire. Sînt o grămadă de vechituri acolo. Probabil ale lui Jack. Am mai văzut un milion de cărţi ce zac pur şi simplu acolo şi, după toate probabilităţile, nu-i aparţin lui Jack. Mai mult ca sigur că sînt ale domnului Reed-Smith căci toate sînt religioase. Dar Hugo a zis...

Făcu o pauză. Hugo spusese aşa de multe lucruri. În taxi, pe cînd se întorceau din Gunpowder Alley, el o ţinuse de mînă după ce mai întîi îi scosese uşor mănuşa. Avusese o senzaţie foarte ciudată — se simţise de parcă ar fi dezbrăcat-o de un lucru mult mai intim. Vorbise tot timpul drumului, spunîndu-i diferite poveşti despre clădirea Catedralei Sf. Paul, apoi îi relatase despre distrugerile provocate de marele foc din Londra şi-i arătase o micuţă biserică, Ethelburga-the-Virgin, o biserică din secolul al XV-lea ce supravieţuise incendiului,

una dintre bisericile lui preferate din Londra, cu o grădină secretă, ascunsă în spate. De asemenea, îi făcuse istoricul străzilor Milk, Bread Lane şi Blackfriars şi-i vorbise de deplasarea treptată a lumii mondene dinspre centrul oraşului spre West End. În restaurant comandase pentru ea, într-o franceză excelentă, "mousse-line" de calcan, "veau en feuilletons" şi o micuţă cană de ciocolată.

Cînd au sosit îi spusese şefului de sală: "Bunting. O masă pentru patru", după ce-i explicase că o masă pentru două persoane ar fi fost prea mică. Îi schiţase cîteva planuri de casă şi vorbise despre ele pe tot parcursul cinei, cu multă însufleţire.

Nu-şi spuseseră lucruri intime. Nici "Ai ochi frumoşi" sau "Ce păr minunat" totuşi, din cînd în cînd, el o privea cu intensitate, fără să-i zîmbească şi din nou, ca atunci cînd îi scosese mănuşa, privirea lui i se părea mult mai tulburătoare decît un sărut.

El îi explicase că era vital să obţină subsolul pentru a-l transforma în bucătărie şi dormitor pentru Molly. În felul acesta şi-ar fi putut lărgi atelierul de croitorie şi şi-ar fi păstrat intimitatea.

În timp ce el îi explica toate aceste lucruri, ea îşi aduse aminte că Molly îl adusese acasă. Era oare geloasă pe slujnica ei? Seara se terminase brusc căci el trebuia să prindă trenul cu care pleca din oraş în acel weekend. Hugo o condusese acasă,

aşteptase pînă cînd ea deschisese uşa şi apoi, în ultimul moment, îi spusese că o va suna.

— Zidurile care trebuie dărîmate sînt toate nişte despărţituri false uşor de înlăturat, a zis. Dacă ne hotărîm acum, am putea folosi muncitorii lui pe care îi va supraveghea chiar el şi nu ne va lua nici un ban — ei bine, a spus că-i putem face mamei lui ceva. Ce zici, Bea?

Beatrice privi în jurul bucătăriei.

— Deci, această încăpere ar fi un mic salonaş pentru noi şi restul etajului va fi ocupat de atelier şi de camera de probă.

— Da. Sună bine, nu?

— Da, spuse Beatrice apăsat, şi este în perfectă concordanţă cu propriile mele idei. Pînă acum am fost foarte curajoase amîndouă — după cum spunea vărul Arthur, ne-am tăiat toate căile de întoarcere. Dar, Evie, nu cred că este de ajuns. Noi nu vrem să fim croitorese, nu la asta ne pricepem noi cel mai bine. O mulţime de oameni pot croi şi coase ca şi noi. În schimb, ideile şi desenele noastre se remarcă prin originalitate. Hai să te luăm pe tine, Evie. Ai văzut în restaurant vreo femeie la fel de elegant îmbrăcată ca şi tine?

Evangeline se gîndi şi se uită în jos la vestimentaţia sa. Purta un costum albastru din două piese, dintr-un crep uşor ce se desfăcea în partea de jos a fustei lungi pînă deasupra gleznelor, iar în partea de sus copiase modelul unui pulover bărbă-

tesc, lung, cu un decolteu în formă de "V", alb-maro pe margine, purtat peste o bluză albă.

— Ştii ce, Bea, nu-mi aduc aminte de chipul nimănui din restaurant.

Beatrice îi zîmbi.

— Se pare că te-ai distrat de minune.

Evangeline îi confirmă presupunerea cu un aer gînditor.

Beatrice continuă:

— Ce crezi că ar trebui să mai punem în valoare, în afară de talentul nostru, vreau să zic?

— Ar mai fi şi altceva? întrebă serioasă Evangeline.

— Da, mai este. Ultimele trei comenzi le-am primit pentru că respectivele cliente aveau nevoie urgent de toaletele lor, iar croitoresele lor n-au putut să le facă la timp. Dacă am angaja-o permanent pe Tilly şi poate şi pe altcineva şi dacă am accepta să lucrăm la orice oră şi oricînd...

— Da, da, adăugă Evangeline, ai dreptate, în felul acesta am deveni indispensabile. Toate femeile vor hainele pe loc. Eu cel puţin aşa sînt.

— Şi eu cred că ar trebui să ne facem reclamă.

— Oh, Bea. Dar cu banii cum ne vom descurca? Avem destui?

— Chiria pentru apartament este depusă în bancă. Ne ajunge pentru patru ani. Dispunem de micul venit pe care ni-l dă cu ţîrîita Arthur şi de salariul acordat de Jack. Aceşti bani ne ajung să

trăim, mai ales că noi mai cîştigăm şi pe de lături, dar mai avem nevoie de o sumă suplimentară pentru alte cheltuieli.

Entuziasmul Evangelinei scăzu simţitor.

— Mai bine mă duc să fac cîte o cacao.

— N-ai mîncat destul cu Hugo? Ce ai comandat?

În vreme ce prepara o cacao cu lapte, Evangeline spuse:

— Calcan, carne de vitel şi ciocolată.

— Toate în acelaşi timp?

— Nu. În seara asta te porţi tare ciudat, Bea. Tu chiar crezi că am putea reuşi, nu-i aşa? La ce te gîndeşti? Acum chiar că arăţi ca o vulpiţă. De parcă ai fi descoperit gaura din coteţul găinilor.

— Nu ştiu sigur, dar am o bănuială.

Beatrice îşi privi sora cu atenţie. Nu avea decît 20 de ani. Să-i spună şi Evangelinei de suspiciunile ei? O va răni? Oare o va face să-şi piardă încrederea în sine? Şi nu erau decît simple bănuieli. Poate că nu-i strica să cunoască mai bine bărbaţii. Sau măcar pe unii.

— E vorba de Arthur. Şi poate şi de tata.

Evangeline îi dădu surorii sale ceaşca de cacao şi se aşeză.

— Da.

— În regulă. Ascultă. De ce crezi tu că Arthur, unul dintre cei mai rău intenţionaţi oameni pe care-i cunoaştem, a achitat ipoteca noastră, care se ridica la o sumă destul de mare? Nu avea

nimic de cîştigat şi dacă ar fi făcut-o doar ca să ne impresioneze, de ce nu ne-a spus? Şi de ce, atunci cînd doar am pomenit de Cadogan Mews, el a capitulat imediat şi ne-a lăsat să vindem casa?

Ochii plini de curiozitate ai Evangelinei o urmăreau pe deasupra cănii.

— De ce? întrebă ea ţinîndu-şi respiraţia.

— Nu ştiu.

— Bea! Evangeline trînti cana. Eşti îngrozitoare, te porţi ca un copil rău. Cred că am să te trag de păr.

— Ţi-am spus, nu ştiu. Dar o să încerc să aflu.

Se auzi trîntită uşa de la intrare.

— M-am întors, strigă Molly de pe scări.

— Să închid, Miss Bea? S-a întors Miss Evie?

Se duse în dormitorul ei micuţ şi-şi scoase haina, spunîndu-şi că, oricît ar fi fost de mic, exista pericolul să-i fie luat.

— Vino aici, Molly. Vrem să vorbim cu tine.

Gata, asta era. Oare s-au hotărît să mă dea afară? Aş putea să mă întorc în Armagh să locuiesc cu mama mea. Dar cu Michael cum rămîne? Urcă scările în fugă.

— Oh, Miss Evie, v-aţi întors. Şi ce voiaţi să-mi spuneţi, Miss Bea?

Era şi curioasă, şi îngrijorată şi nu ştia cărui sentiment să se lase pradă. Oare unde se dusese Miss Evie cu domnul Bunting? Şi cum rămînea cu

dormitorul ei? Unde va dormi ea dacă-i transformau camera în atelier de croitorie?

— Avem veşti bune pentru tine, Molly. Beatrice făcu o pauză. Sau cel puţin aşa credem noi.

Evie izbucni:

— Sînt sigură că ai să te bucuri. Unde ai fost, Molly? Domnul Bunting m-a dus la restaurant — la Chilton's — şi am mîncat calcan, viţel şi ciocolată. El zice că trebuie să luăm şi subsolul, unde vei avea o cameră mult mai mare, chiar lîngă bucătărie. La fel ca în Highgate.

Molly îi zîmbi încîntată Evangelinei. I se răspunsese la ambele probleme dintr-un foc.

— Oh, ce veşti minunate, Miss Evie; Miss Bea.

— În felul acesta vei avea încă un etaj de care să te ocupi şi nu va trebui să ne ajuţi decît la treburile simple de croitorie, dacă vom fi foarte ocupate.

— Şi nu voi fi obligată să vă ajut la zugrăvit, acolo jos?

— Nu, stai liniştită.

Molly se aşeză respirînd uşurată. Scăpase de toate grijile. Ei bine, nu chiar de toate, dar pentru seara aceea era de ajuns.

— Prietenul meu, Michael, m-a dus la Collins' Music Hall în Islington. Erau o mulţime de cîntăreţi acolo — bărbaţi, femei, Harry Lauder şi am cîntat împreună cu ei. M-am descurcat foarte bine.

— Sînt convinsă, îi zise Beatrice cu un aer serios.

De mulţi ani Molly obişnuia să cînte în timp ce muncea. Aşa se ţinea la curent cu şlagărele la modă.

— Dar Harry Lauder? El cum s-a descurcat?

— Ei, asta nu pot să spun. Molly părea oarecum dezamăgită. Am fost nevoiţi să plecăm înainte de apariţia lui. Michael trebuia să se întoarcă înainte de ora 11 ca să-i deschidă tînărului stăpîn, să-i dea sticla de whisky şi să-i pregătească baia. Nu este doar valet. Este şi ajutor de majordom.

— Deci are perspective? Asta-i bine.

Evangeline dădu încurajator din cap.

— Mai ales în zilele noastre cînd sînt atîţia şomeri.

— Da, e adevărat. Molly se ridică şi căscă. Dar serviciul nu-i lasă prea mult timp liber. În aceeaşi clipă îşi duse mîna la gură.

— Oh, iertaţi-mă... n-am vrut să spun... nu că eu nu aş avea libertate. Şi-mi daţi şi seara mea liberă, Miss Bea...

— Nu mă deranjează să-ţi iei o seară liberă cînd nu am treabă cu tine, Molly, atîta timp cît ştiu cu cine ieşi, unde te duci şi la ce oră te vei întoarce acasă. Şi asta e valabil pentru amîndouă.

Beatrice profitase de ocazie ca să-i dea şi Evangelinei un avertisment.

— Mă bucur că v-aţi distrat amîndouă foarte bine. Şi sînt fericită că v-aţi întors la o oră onora-

bilă. Rîse. Oh, Doamne, parcă aş fi o mătuşă bătrînă. Haideţi, e timpul să mergem la culcare.

Pe cînd cobora scările, Molly se gîndea la Hugo Bunting. Dacă Miss Evie n-ar fi fost acolo în acea dimineaţă, oare ar fi dus-o pe ea, Molly, la restaurant? Ea aşa credea.

Tilly stătea la masa lungă din bucătăria de la subsol, uitîndu-se cu ochi micşoraţi la şifonul gri pe care-l cosea. Abia aştepta să fie gata camerele de sus — va avea mai multă lumină.

— Nu însăila partea din spate, Tilly.

Beatrice îşi ridică privirea de pe cordonul pe care-l făcea pentru aceeaşi rochie.

— O s-o încheiem la următoarea probă a doamnei Trenton.

— Atunci de ce să mă apuc?

— Stai să văd.

Beatrice nu prea vedea ce-ar mai fi putut face înainte de întoarcerea Evangelinei de la Liberty cu noi materiale.

— Miss Beatrice, aş vrea să vă spun ceva, spuse Tilly adunîndu-şi tot curajul.

— Da, Tilly, spune.

— Nu e vorba numai de dorinţa mea de a lucra ceva, dar cred că trebuie să faceţi nişte haine de-a gata în afara comenzilor. Nişte lucruri mai accesibile. De exemplu, bluza cu guler înalt a lui Miss Evie şi jacheta dumneavoastră neagră, de caşmir, cu nasturi dubli. Aşa procedează foarte

multe case de modă şi, în plus, n-aţi mai fi nevoite să umblaţi după materiale la preţ redus, le-aţi putea cumpăra en-gros.

Beatrice lăsă din mînă cordonul.

— E foarte bună sugestia ta, Tilly. Şi ştiu că ai dreptate în privinţa cumpăratului în cantităţi mari, dar nu e vorba numai de curaj, ci şi de bani.

— Ei bine, nu trebuie să plătiţi materialele pe loc, la fel cum nici doamnele nu achită imediat toaletele comandate.

— Mm, măcar dacă ar face-o. Numai o clipă. Beatrice strigă în sus, pe scări "Evie, Evie" şi încă o dată, mai tare, ca să acopere zgomotul făcut de muncitori: "Evie! Poate cineva s-o trimită pe Evie jos, vă rog? Slavă Domnului că am aranjat mai întîi subsolul. Aici este o oază de linişte. Aproape că o invidiez pe Molly că doarme aici".

Gîndindu-se la familia ei înghesuită în două camere, cu şase persoane, Tilly îi dădea perfectă dreptate.

— Ce este, Bea? Evangeline îşi băgă capul pe uşă. Tocmai plecam la Liberty's.

— Nu credem că ar trebui să te mai duci la Liberty's, cel puţin asta e părerea lui Tilly.

— Am zis doar că ar fi mai bine să cumpăraţi în cantităţi mai mari. V-aş putea duce eu la Digby şi Gordon, în Hallatt Street. Au marfă frumoasă şi variată.

— În regulă, vino cu mine. Ce părere ai, Bea? O să cumpăr şifonul de care avem nevoie şi o

să caut vreun bumbac interesant sau pichet. Dar cu banii cum facem?

— După cîte spune Tilly nu trebuie să plătim imediat. Pe drum să-ţi spună şi cealaltă idee a ei. Acum, plecaţi! Grăbiţi-vă!

Cînd vor începe să sosească notele de plată, atunci să aibă de-a face cu Arthur. Dacă clientele le-ar plăti la timp, ar fi şi ele capabile să-şi achite notele de plată. Dar nu se întîmpla aşa.

— Miss Bea, am un mesaj pentru dumneavoastră, lung cît braţul meu, din partea domnului Jack.

Molly răsucea cîrpa în mîini, încercînd să se cureţe de vopsea.

— Este la telefon şi se simte foarte rău.

Sărind în picioare, Beatrice o porni pe scări în sus. Apoi, se opri şi coborî din nou scările.

— Molly, încearcă, te rog, să-ţi aduni gîndurile.

— Este foarte bolnav, zice el, deşi eu nu cred nici pe departe. Îl doare numai în piept şi, dacă mă întrebaţi pe mine, asta i se trage de la gazul inhalat în timpul războiului, sînt sigură de asta.

Beatrice era uluită.

— Gaz? Nu ştiam de asta.

— Nu, domnişoara Maddox mi-a spus că nu-i place să vorbească despre acest lucru. Eu i-am zis să-şi pună pe piept nişte untură de porc şi sulf, iar deasupra nişte hîrtie de împachetat.

— Oh, Molly, eşti minunată. Mereu mă faci să rîd. Apoi, văzînd-o nedumerită, Beatrice adăugă în grabă: Ia spune, ţi-l închipui pe Jack înfăşurat în untură de porc, sulf şi hîrtie de împachetat?

— Poate că nu, Miss Bea. Dacă stau să mă gîndesc mai bine aveţi dreptate. De asemenea, trebuie să telefonaţi tuturor clienţilor lui, să amînaţi programările şi să vă duceţi la el acasă să-i faceţi o supă.

Îi înmînă lui Beatrice o listă cu nişte nume aproape indescifrabile.

— Mulţumesc, Molly. Supă, auzi ce îndrăzneală!

Uitîndu-se pe fereastra de la subsol văzu un şofer care ajuta două doamne să coboare dintr-o maşină mare, foarte bine lustruită, de un verde închis. Nu mai apucase ca să-i telefoneze lui Kitty Ashleigh şi prietenei ei. La naiba! Şi-l adusese şi pe blestematul de Frou-Frou cu ea. Beatrice urcă în fugă scările de la subsol.

— Doamnă Ashleigh. Bună dimineaţa. Sînt eu, domnişoara Eliott. Nu urcaţi. Îmi pare rău că v-aţi deranjat pînă aici, dar domnul Maddox s-a îmbolnăvit. A contactat o pneumonie. O dublă pneumonie, cu complicaţii.

— Eu credeam că, oricum, o dublă pneumonie este o boală complicată. Uite, Frou-Frou vrea să-l iei în braţe.

Ascunzîndu-şi amărăciunea în spatele unui zîmbet de complezenţă, Beatrice luă în braţe cîinele flocos.

— Ea este nepoata mea, Olivia Stett-Gittins.

— Îmi pare bine, domnişoară Eliott. Daţi-mi mie cîinele, să nu vă murdărească această jachetă frumoasă. Poftim, Simpson, ia-l tu, vrei?

Beatrice îi zîmbi recunoscătoare.

— Putem intra, domnişoară Eliott? Mătuşa mea mi-a povestit cum aţi scos-o din impas cu rochia de seară şi acum îmi dau şi eu seama că aveţi un gust desăvîrşit. Aş vrea să vă cer o mînă de ajutor.

Stînd la masă, cele două femei examinau mai multe desene şi modele şi erau evident impresionate.

— Copiem şi modele dacă asta doreşte clienta, dar am dori să ne lansăm propriile noastre creaţii.

— Normal. Doamna Stett-Gittins puse jos desenele. Ceea ce m-ar interesa în mod special şi foarte urgent, este un model de rochie pentru o petrecere gen bal mascat. Te deranjează?

— Absolut deloc. Beatrice încercă să-şi ascundă dezamăgirea. O rochie elegantă pentru un bal mascat. Va fi amuzant. Cam la ce v-aţi gîndit?

— Un port rural.

— Ce anume? Lăptăreasă? Păstoriţă? Genul acesta de rochie?

— Cred că da. Dar nu toată lumea se gîndeşte la aşa ceva? Aş vrea ceva mai original.

Beatrice o examină cu atenţie, măsurîndu-i din ochi trupul subţire şi umerii largi.

— Mi-a trecut prin minte o idee. Mie mi-ar plăcea foarte mult. Dar s-ar putea să nu fie pe gustul dumneavoastră. Mi-aţi spus adineauri că vă place jacheta mea. Stilul e mai degrabă bărbătesc...

— Da. Tocmai de aceea mi-a şi plăcut. Care este ideea ta?

Beatrice ezită.

— O să vi se pară grosolan, dar... ei bine, la o sperietoare de ciori. Se grăbi să adauge: Sînteţi foarte subţire, v-am putea face un costum bărbătesc, cu pantaloni, braţele, fiecare în altă culoare şi din materiale diferite şi o perucă din paie s-o puneţi pe cap.

Ea se opri aşteptînd neliniştită răspunsul.

— Strălucită idee. Îmi place la nebunie. Ce amuzant va fi! Am nevoie de ea pînă vineri. O poţi face pînă atunci?

Liniştită, dar triumfătoare, Beatrice spuse:

— Bineînţeles că da.

— Cred că ar fi bine să te vadă un doctor, Jack. După cum tuşeşti, ai bronşită.

— Tuşesc pentru că mă faci să rîd. Untură de porc, sulf şi sperietoare de ciori. Tuşi din nou.

— O să-ţi încălzesc supa. Unde e bucătăria?

Jack tuşea acum mult prea tare ca să mai poată vorbi, drept care arătă cu mîna spre subsol.

Beatrice turnă supa într-o cratiţă şi o puse pe foc. Ce casă ciudată, se gîndi ea. Goală, fără personalitate. Nici unul din părinţii lui, nici Penelope şi nici chiar el nu-şi puseseră amprenta asupra interiorului. Era o casă drăguţă, ce data probabil de la sfîrşitul erei Georgiene, dar părea pur funcţională. De cele mai multe ori, părinţii lor lipseau de acasă, dar, după toate probabilităţile, cineva a încercat la un moment dat să-şi facă din ea un cămin. Poate că fabianii sau socialiştii, indiferent ce-ar fi fost, nu credeau în decoraţiunile interioare. Ea nu întîlnise niciodată un fabian, şi chiar dacă li s-ar fi încrucişat paşii, nu l-ar fi recunoscut. Bucătăria de-abia dacă era folosită. Nu existau decît lucrurile de primă necesitate.

Privi pe fereastră, spre grădină. Cît vezi cu ochii numai iarbă, nici urmă de flori. Părea destul de ciudat pentru nişte botanişti, dar ea nu se putea pronunţa căci nu-l cunoştea pe nici unul din ei. Se uită peste tot, dar nu găsi nici o tavă. Nu-i rămînea decît să-i ducă supa pe un tocător. Rîzînd, înfăşură pîinea prăjită într-un şervet, puse sarea într-un buzunar, iar piperul în celălalt şi urcă scările.

— Sînt surprins, Bea, că nu le-ai adus sprijinite pe frumosul tău cap. Înclină tocătorul pe genunchi. E delicioasă. Cine a făcut-o?

— Molly, bineînţeles, şi-ţi va ajunge şi pentru mîine.

— Nu. Mîine mă întorc la lucru. E un fleac.

— Nici să nu te gîndeşti.

Beatrice îşi trase un scaun lîngă pat şi-l privi pe Jack direct în faţă.

— Uite ce e, Jack, Molly mi-a spus că ai fost gazat în timpul războiului şi se întîmplă să ştiu, de la tatăl meu, că după o asemenea experienţă, plămînii îţi rămîn afectaţi.

— De la tatăl tău? Jack părea surprins.

— A fost el în război?

— Era doctor, ai uitat?

— Oh, da. Dar îmi vine greu să asociez această idee cu...

— Cu ce?

Beatrice îşi dădu seama că acum avea ocazia să afle mai multe lucruri de la el.

— Cu ce mi-ai spus atunci despre Cadogan Mews? Are vreo legătură cu tatăl meu?

— Greu de spus. Mai e pîine prăjită?

Ce şiret era! Evita amîndouă întrebările fără ca, de fapt, s-o refuze direct.

— Pot să mai fac.

— Nu, stai aici cu mine.

Îşi scoase mîna de sub pătură şi îi strînse degetele cu un gest plin de tandreţe.

— Mulţumesc că ai venit.

— Deci tatăl meu şi războiul sînt două subiecte interzise.

— Ba deloc, scumpa mea.

Îi mîngîie cu blîndeţe mîna.

— Experienţa mea de război nu se deosebeşte cu nimic de a celorlalţi. Într-un fel, am avut noroc fiindcă m-am aflat în prima linie a frontului, dar pe de altă parte n-a fost bine exact din acelaşi motiv.

— Mmm. Înţeleg.

— Asta trebuie să fie Daffie.

Cineva suna la uşă atît de insistent, încît aveai impresia că se sprijinea pe soneríe.

— Oh, trebuie să plec.

Se ridică şi încercă să-şi elibereze mîna din strînsoare, dar el o trase spre sine.

— De ce? Va fi dezamăgită dacă pleci. Pe tine a venit să te vadă.

Îi dădu brusc drumul la mînă şi ea se dezechilibră uşor.

— Eşti ca un copil, Jack, un băieţel enervant şi neastîmpărat.

— Trebuie să fii mai îndulgentă cu mine, căci am suferit de pe urma războiului.

Tuşi într-un mod teatral.

— La naiba cu războiul tău.

— Beatrice! El părea consternat. Niciodată nu te-am auzit...

Îl apucă un acces de tuse autentică, ce-l împiedică să mai vorbească.

— Foarte bine. Eşti un adevărat actor.

Soneria încă mai suna cînd ea deschise uşa.

— Perfect. Eşti exact persoana de care aveam nevoie. Dumnezeule, el tuşeşte în halul ăsta?

Daphne Haycock păşi în holul mic şi se îndreptă spre scări. Era clar că mai fusese de multe ori acolo.

— Poate că ar fi bine să-i dăm nişte apă, nu crezi?

Beatrice se întoarse spre scările ce duceau în bucătărie.

— Poţi să iei din baia din faţa dormitorului.

Ei bine, se gîndi Beatrice, pe cînd o urma pe Daphne în susul scărilor, simţind o împunsătură de gelozie, era evident că ştia foarte bine unde se afla dormitorul şi, de asemenea, toate amănuntele în legătură cu baia. Se pare că petrecuse mai mult timp acolo decît în bucătărie.

— Bună, sărmanul de tine, tuşeşti îngrozitor. Îţi e la fel de rău ca de obicei? Te deranjează dacă-mi aprind o ţigară?

Beatrice dădu buzna în dormitor cu apa în paharul pentru periuţele de dinţi.

— Nu fuma, Daphne. Este un lucru nechibzuit din partea ta. Ridică-te. Apleacă-te puţin, Jack, şi bea-ţi apa.

— N-o băga în seamă, Daffie, zise Jack pe un ton răguşit, întrerupt de tuse. A sosit aici ca un înger păzitor, dar s-a transformat într-o scorpie.

— Nu, n-o să fumez. Îmi cer scuze.

Daphne se trînti într-un fotoliu adînc, după ce împinse la o parte niște lucruri de pe el, și o privi pe Beatrice cum îl masează pe Jack pe spate.

— Poți să mă masezi și pe mine, după ce termini cu el. Cred că e nemaipomenit.

— Nu e masaj, spuse scurt Beatrice. Îl frec pe spate ca să-l ajut să elimine sputa.

— Ce romantic, draga mea.

— Nu este romantic și nu sînt draga ta.

Începu să-l apese cu degetul arătător fără pic de blîndețe. El gemu.

— Pisicuță rea ce ești!

Observînd ce semne roșii îi făcuse, ea îl mîngîie cu buricele degetelor și cînd ajunse în dreptul cefii simți o dorință puternică să-l sărute.

— Mă duc cu astea jos, spuse ea, strîngînd castronul, lingura și tocătorul. După aceea trebuie să plec.

Avea chipul împurpurat și nu se putea uita la el. Ce se întîmpla cu ea? Era o fată bătrînă de treizeci de ani.

— Vin și eu cu tine să fumez o țigară.

Întorcîndu-se de la ușă, Daphne îi zîmbi ironic lui Jack.

— Abstinența ta autoimpusă nu va dura prea mult.

— Acum, iată care este ideea mea.

Daphne se cocoță pe masa de la bucătărie.

— Ne putem ajuta una pe alta. Vreau să-mi desenezi un model de rochie şi să mi-o faci pe gratis.

Beatrice se întoarse de la chiuvetă.

— Interesul tău este evident, dar nu prea înţeleg ce avantaj o să am eu.

— O să-ţi explic. Daphne îşi legăna picioarele elegante. Am fost solicitată să cînt la marele bal de caritate de la Munfords'.

— Balul Lady-ei Munford de la Ritz?

Beatrice îşi frecă mîinile. Devenea interesant.

— Anul acesta nu organizează balul la Ritz, ci într-un club de noapte, cred că "Lark" sau "Owl", şi acolo va cînta o formaţie de jazz şi va fi o trupă de cabaret alcătuită dintr-o amestecătură de amatori şi profesionişti.

— Şi tu te numeri printe amatori?

— Aş putea fi şi o profesionistă, sînt destul de bună.

— Ştii ce, te cred.

Beatrice zîmbi; ăsta era adevărul.

— Dar viaţa este mult prea scurtă ca s-o iei în serios.

— Trebuie să plec, Daphne. Sînt aşteptată în Green Street. Ai putea să-mi explici restul în taxi?

— Perfect. Da, voi veni cu tine şi voi vorbi şi cu Evangeline, căci am nevoie de ea pînă vinerea viitoare.

Beatrice se duse din nou în dormitor. Jack era aproape adormit, încă respira greu, dar avea o mină mult mai bună decît atunci cînd sosise ea. Începu să-i scrie un bilet, dar el deschise ochii.

— Bea?

— Da. Tocmai plecam. Mă întorc diseară.

— Îmi pare rău.

Închise ochii şi-şi trase cearşaful pînă la gît.

— Pentru ce?

— Nu-mi aduc aminte.

— Atunci ne vedem diseară.

Taxiul ieşi din Campden Hill Square şi intră în traficul de pe Notting Hill Gate. Beatrice privi înapoi.

— E foarte ciudată casa aceea. De cît timp este locuită?

— De fapt, nu locuieşte nimeni acolo. Vin doar din cînd în cînd şi poposesc o scurtă bucată de vreme. Toţi sînt la fel. Nu pot prinde rădăcini. Părinţii sînt mereu plecaţi. Jack şi Penelope au fost crescuţi de doici şi guvernante şi apoi trimişi amîndoi la şcoală.

Daphne se tolăni din nou pe bancheta taxiului.

— Deci, dacă eu îmi plătesc materialul, îţi dai seama că ţi se va oferi ocazia să-ţi prezint creaţia în lume?

Beatrice privi atentă silueta subţire de lîngă ea. Părul ei scurt şi ţepos era mai blond ca niciodată, iar chipul mai palid ca oricînd. Fardul

roz-maroniu de la ochi se armoniza perfect cu cel de sub pomeţi şi cu rujul de pe buzele subţiri şi arcuite. i se păru extraordinar de atrăgătoare, strălucitoare şi originală.

— Da, aşa este, admise ea, pe tine stau foarte bine hainele, mi-ar face plăcere să te îmbrac.

Îmbujorarea care-i acoperi faţa o făcu pe Daphne să pară mai puţin excentrică, mai reală.

— Dar totuşi, ai bani să-ţi cumperi materialul?

— Da, Jack a aranjat totul cu tatăl meu. Nu fi aşa surprinsă. I-a spus că trebuie să-mi mărească alocaţia lunară, altfel mă duc de rîpă. Deşi, după cum ştie toată lumea, deja m-am dus.

Beatrice se înfioră.

— Nu există nici o soluţie?

— S-ar putea să fie prea tîrziu. Nu mă dădăci, Beatrice. Eşti ca Jack. Nu-i plac unele lucruri pe care le fac, iar pentru altele pur şi simplu mă urăşte şi se poartă ca toţi fraţii mei la un loc.

— Fraţii tăi au fost ucişi în război, nu-i aşa? o întrebă Beatrice cu blîndeţe.

— Da. Ghinion. Iar Jack crede că le poate ţine locul.

Uitîndu-se pe fereastră în timp ce treceau prin parc, Beatrice observă cît de aglomerat era Rotten Row. Se aflau acolo călăreţi în jachete de tweed imaculate şi pantaloni de călărie, care galopau uşor pe sub copaci, acompaniaţi de femei care

stăteau lateral în şa, purtînd fuste şi jachete negre, ciorapi albi şi pălării cu voal.

— Ştii, Beatrice, noi nu sîntem amanţi, eu şi Jack. Ei bine, s-a întîmplat doar o dată, cînd eram beţi, cu mult timp în urmă. Dar de atunci nu s-a mai repetat niciodată.

— Nu e treaba mea.

— Nu?

Tilly ieşi din metroul aglomerat şi urît mirositor şi respiră adînc. Se mergea mai repede cu metroul, dar autobuzul era mult mai curat şi mai civilizat. Cînd stătea pe platforma de sus a omnibuzului şi călătorea de la un capăt la altul al Londrei parcă se afla în excursie. Drumul ei favorit pornea de la Elephant şi Castle, unde locuia bunica sa, trecea prin City, pe lîngă Lambeth Palace, clădirea ei preferată cu turnuleţe din cărămidă, traversa podul peste Tamisa străbătută de micuţe şalupe strălucitoare şi cargoboturi murdare ce transportau cărbune din nord, apoi vira spre Victoria Station, dar entuziasmul ei era de fiecare dată umbrit de tristeţea la gîndul că îşi vedea pentru ultima oară fratele mai mare înainte de a se îmbarca pentru Franţa, spre Wipers. După Victoria Station, autobuzul se îndreptă spre Park Lane. De pe platforma de sus a autobuzului puteai vedea în depărtare, pînă la Kensington Palace.

Zgomotul unor ţipete de oameni o trezi din visare. Venea dinspre Grosvenor Square, se gîndi

ea, sau de mai aproape, poate din South Audley Street. Ea încercă să grăbească pasul, dar din cauza rahitismului picioarele îi erau slăbite. Acum auzea aceleaşi strigăte ce se repetau. "Mai multe locuri de muncă, mai multe locuri de muncă, mai multe locuri de muncă", în alternanţă cu "Vreau de lucru, vreau de lucru".

Cu numai cîteva săptămîni în urmă se aflase în aceeaşi situaţie, deşi nu participase la marşuri. Şi acum, nu numai că lucra, dar era şi apreciată. Surorile o ascultau, adesea îi urmau sfaturile, iar Miss Evie îi spusese chiar că este o artistă.

Demonstranţii se îndreptau acum spre Green Street. Era clar că aveau de gînd să se adune în parcul de lîngă Marble Arch, la Speakers' Corner. Va aştepta pînă cînd coloana o va depăşi. Nu era înţelept să te amesteci în aşa ceva.

Beatrice intră în bucătărie cu un sul de şifon negru. Masa lungă bine frecată era acoperită cu mostre de bumbac, bucăţi de material, cutii din carton pline cu ace de gămălie, ace de cusut şi alte cutii ce conţineau perle şi mărgele din cristal. Evangeline, lucrînd cu un tipar din hîrtie, croia un crac de pantalon.

— Te-ai apucat de costumul de sperietoare. Foarte bine. Eu voi lucra la peruca din paie. Ăsta e şifonul negru pentru rochia lui Kitty Ashleigh. Se uită în sus spre fereastra de la subsol.

— Ce zgomot infernal! Parcă ar fi o tobă şi se aud şi nişte oameni ţipînd. Mă înnebuneşte gălăgia asta.

Evangeline îşi scoase acele din gură.

— Este marşul şomerilor. Le va vorbi George Lansbury.

Beatrice se duse la fereastră şi o trînti.

— Poţi să-ţi astupi urechile ca să nu mai auzi zgomotul, Bea, dar n-ai să înlături astfel problema.

Luînd un ciorap din mătase, Beatrice îi tăie talpa, pînă deasupra gleznei şi apoi îl întinse.

— Ar fi suficient de lucru dacă oamenii ar şti unde să caute. Să luăm de exemplu, străzile murdare.

— Două milioane de oameni să măture străzile? Nu fi ridicolă. Penelope spune...

— Penelope spune o grămadă de lucruri. Ea îşi permite să facă acte de caritate.

Evangeline nu luă în seamă această remarcă. Era mai bine să nu încerce să-i ia apărarea lui Penelope în faţa lui Beatrice. Sora sa invidia atît libertatea de care se bucura Penelope, cît şi prietenia ce se înfiripase între ea şi Evangeline.

— Cum o să faci peruca aceea, Bea?

— Am de gînd să-mi bag acest ciorap pe cap şi să-l strîng cît mai tare.

Aşa făcu şi, văzîndu-se în oglindă, izbucni în hohote de rîs, acompaniată de Evangeline. Auzindu-le de afară, Tilly rîse şi ea, deşi nu-şi dădea

seama despre ce era vorba pînă cînd nu se uită pe geamul de la bucătărie. Beatrice o văzu şi îi făcu semn să vină înăuntru.

— Eşti o fată norocoasă, Tilly. Avem de făcut o rochie frumoasă, din păcate nu pentru o femeie frumoasă, şi asta numai pentru că ţi-a văzut cusătura cu mărgele de pe eşarfa aceea lungă, din şifon.

— Şi Bea a fost atît de inspirată, încît a inventat pe loc un model de rochie. Între timp, eu o să lucrez costumul de bal mascat.

— Cum este rochia, Miss Bea?

— Dintr-o tafta simplă, argintie, pe deasupra cu un fel de şal din şifon negru, brodat cu perle. Dacă e să mă iau după ideea ta, Tilly, cred că aceasta este unul din modelele cele mai accesibile. Ar fi fost suficient un simplu şal larg — perle pe şifon negru şi cristale pe fond gri.

Tilly îşi scoase jacheta şi-şi spălă mîinile la chiuveta de la bucătărie.

— Şi mărgele negre pe un şifon alb?

— Da. Foarte bine.

— Minunat. Voi fi foarte ocupată. Aveţi cumva vreo cremă de mîini? N-aş vrea să agăţ aceste materiale delicate.

Rămăsese în picioare la masa lungă, cuprinsă de fericire.

— E bine să fii ocupat, să ai o zi plină... ei bine aducîndu-şi aminte de marşul şomerilor adăugă: cel puţin pentru unii.

— Ar fi şi mai bine dacă unii oameni şi-ar plăti notele de plată.

Beatrice cosea firele de paie în ciorapul pe care-l tăiase.

— Să încep cu şifonul negru, Miss Bea, sau să termin mătasea gri? După ce veţi primi banii pe primele comenzi, încet-încet vă veţi redresa financiar. Acum sînteţi la început, dar lucrurile se vor îndrepta.

Tilly vorbea cu multă siguranţă, încrezătoare în viitorul lor.

— Sînt sigură că veţi reuşi.

Din capul scărilor se auzi glasul aspru al unuia dintre muncitori, strigînd:

— La telefon este o domnişoară Bennett care o caută pe una din domnişoarele Eliott, în legătură cu reclama.

— Ce grozav, vom avea mai mult de lucru. Să mă duc eu, Bea?

Fără să mai aştepte răspunsul, Evangeline urcă în fugă scările, sperînd că se va întîlni cu Hugo. Nu-l mai văzuse singur decît de două ori şi de fiecare dată fusese nevoit să plece devreme. Cînd se afla în apartamentul lor, supraveghindu-şi muncitorii, el vorbea cu Bea despre schiţe şi preţuri şi, deşi cu Molly se purta frumos şi cu blîndeţe, nu-i spunea nici un cuvînt Evangelinei, mulţumindu-se doar să se uite la ea din cînd în cînd.

După ce vorbi cu domnişoara Bennett, privi spre încăperea de curînd lărgită.

— Este aproape gata, domnişoară, cred că mîine o să terminăm, nu-i aşa, domnule Bunting?

Hugo se întoarse dinspre grinda pe care o examina.

— Aşa se pare, Bert. O să ne întoarcem împreună pe şantierul de peste drum.

O ignoră total pe Evangeline, care se simţi stingherită.

— Mă duc să-mi reiau lucrul. Îmi pare rău că ai fost nevoit să răspunzi la telefon.

— Nu sînt obişnuit cu telefoanele, domnişoară, şi nici nu cred că o să mă deprind vreodată cu ele. Nu-mi dau seama cum funcţionează şi nu dau niciodată răspunsul potrivit.

Evangeline zîmbi.

— Eu nu-mi fac atîtea probleme. Pur şi simplu îl folosesc.

Hugo traversă brusc camera şi, luînd-o de braţ, o trase după el în hol, spre camera de recepţie goală.

Închizînd uşa cu piciorul, o împinse în perete, fără să spună o vorbă. Faţa lui exprima aroganţă, dar şi durere. El îi înfipse mîna în părul de la ceafă şi îi trase capul spre sine, sărutînd-o atît de violent, încît ea scoase o exclamaţie de surpriză.

Totul i s-a părut foarte ciudat, dar i-a plăcut senzaţia provocată de atingerea gurii şi mişcarea curioasă a limbii lui, ca şi căldura simţită în stomac.

El se opri la fel de brusc cum începuse, dar nu-i dădu drumul.

— Te doresc, şi tu ştii foarte bine acest lucru, spuse el pe un ton sec.

Ea îşi recăpătă respiraţia şi răspunse prompt:

— Cred că ţi-ai exprimat foarte clar intenţia.

— Nu face pe spirituala. Gîndeşte-te la ce ţi-am zis.

Hugo o lăsă sprijinită de perete, tremurînd. Uşa de la intrare se auzi trîntindu-se. Plecase. Ea îşi atinse buzele ude şi le pipăi cu degete tremurătoare.

— Evie, Evie, o auzi pe sora ei chemînd-o.

Se privi în oglinda mare şi constată că era roşie la faţă. Privirea îi strălucea de parcă şi-ar fi pus beladonna în ochi, dar de bună seamă nu va ghici nimeni ce se întîmplase. În fond ce să ghicească?

— Unde ai fost? De ce ai stat aşa de mult?

Beatrice terminase peruca de paie şi şi-o pusese pe cap.

— Oh, am stat puţin de vorbă cu muncitorii. Mîine vor termina lucrarea. Nu-i aşa că e minunat?

— Ei bine? întrebă Beatrice nerăbdătoare.

— Ei bine, ce?

Evangeline se aşeză şi luă cracul de pantalon din lînă siclamen strălucitor.

— Peruca mea de sperietoare. Zău aşa, Evie, probabil că asta e înfăţişarea mea dintotdeauna, de vreme ce nu observi nici o schimbare.

— Oh, scuză-mă, Bea. Este extraordinară. Ţi se potriveşte de minune. Ar trebui să-ţi faci şi ţie una.

Beatrice o lovi în glumă.

— Monstruleţule ce eşti. O să umezesc un pic paiele ca să nu mai fie atît de băţoase. Ce voia domnişoara Bennett?

Tilly se ridică plină de speranţe. Asta înseamnă că vor avea de lucru, îşi zise ea.

— Părea foarte interesată de activitatea noastră. A spus că o să treacă pe aici, dar avea... se întrerupse.

— Ce anume?

Evangeline se cenzură în grabă. Nu putea spune "un accent foarte vulgar" în faţa lui Tilly.

— O tuse foarte răguşită, zise ea fără convingere.

Plimbîndu-se prin Kensington Gardens, Evangeline se opri în faţa unui strat de trandafiri. Mirosul era puternic, dar în acelaşi timp discret. Puteai să dormi liniştit într-o cameră plină de trandafiri, fără să te deranjeze mireasma lor, mai puţin îmbătătoare decît aceea a zambilelor sau narciselor. Miroseau de parcă atunci ar fi înflorit. Le stătea mult mai bine într-o grădină decît într-o casă.

Îşi aduse aminte de grădina familiei Maddox pe care o văzuse seara trecută. Era goală, fără nici o plantă, cu excepţia florilor de cîmp care scăpaseră de sub maşina de tuns iarbă a grădinarului.

Penelope nu fusese încîntată de ideea de a planta flori. Era mult mai practic să sădească legume, spusese ea.

De asemenea, cînd îi relatase ce se petrecuse între ea şi Hugo, adoptase o atitudine practică şi nici pe departe sentimentală. Dacă Beatrice sau Arthur ar fi ştiut ce au vorbit ele acolo, ar fi închis-o într-o mînăstire!

Rîsul ei atrase atenţia unui domn în vîrstă, un grădinar. Îşi ridică privirea din plantele pe care le îngrijea şi zîmbi.

— Frumoasă zi, domnişoară.

— Da, este frumoasă. Arăţi ca un pitic acolo jos.

— Iar tu ca o zînă.

— Mulţumesc. Şi mulţumesc pentru frumoşii trandafiri.

El îi dărui un zîmbet larg, dezvelindu-şi toţi cei patru dinţi care-i mai rămăseseră.

Penelope îi povestise cu sinceritate viaţa sa. Se logodise de două ori, în timpul războiului şi de fiecare dată fusese pe punctul de a se căsători. Amîndoi bărbaţii muriseră în război şi, dacă acesta nu s-ar fi încheiat, probabil că s-ar fi logodit din nou. Vorbise de sex ca despre o terapie, cel puţin din punctul de vedere al bărbaţilor.

Evangeline încercase să-i descrie sentimentele pe care le trăia, dar fusese repezită. Nu trebuia discutată latura psihică sau emoţională. Îi spusese pur şi simplu că avînd în vedere atracţia

fizică pe care o simțeau reciproc unul față de celălalt, ea ar fi trebuit să se lase în voia simțurilor. Acest lucru nu părea să includă căsătoria sau vreun angajament. Nu-i mai rămînea decît să-i facă o vizită lui Marie Stopes, la clinica ei din Holloway, adăugase Penelope respingîndu-i obiecțiile cu privire la promiscuitate și pericol. Totul era mai degrabă foarte confuz. În cîte căsătorii nu domnea o atmosferă de promiscuitate? Ea se înfioră. Oare trecuse o gîscă peste mormîntul ei? Nu, ea era o gîscă — un nor trecuse prin fața Soarelui.

Trebuia să se grăbească spre casă, pentru a se alătura efortului general. Noroc cu fata cea nouă, Letty Bennett, domnișoara Bennett de la telefon — ea, de fapt, căutase de lucru — mai ales acum cînd mai primiseră o comandă din partea Lady-ei Bonner. Atît Sybil, cît și mama ei fuseseră încîntate de lucruri, iar Lady Bonner îi spusese în secret că Sybil se mărita și că, în ce-o privește, le va comanda lor, surorilor Eliott, toaleta pentru nunta fiicei sale. Asta însemna o dovadă de încredere deosebită. Desigur, rochia lui Sybie fusese făcută de Madame Rochelle. Și, ceea ce era foarte important, Lady Bonner o plătise în avans. Bea avea să fie foarte mulțumită.

Mintea îi zbură din nou la Hugo. Era pentru prima oară, se gîndi Evangeline, cînd avea un secret față de sora sa. Și va rămîne un secret. Ținînd seama de faptul că nici ea singură nu-și înțelegea sentimentele, era puțin probabil ca

Beatrice s-o înțeleagă. N-ar fi făcut decît s-o neliniștească și deja avea destule griji pe cap. Succesul lor le crease noi probleme: pe măsură ce creștea numărul clientelor se vedeau nevoite să cheltuiască mai mulți bani pe materiale și salarii. Măcar dacă s-ar fi descurcat pînă cînd clientela le achita notele de plată. Dar Bea o va scoate la capăt. Noaptea trecută, întorcîndu-se acasă, Bea fusese destul de calmă, dar, chiar înainte de a merge la culcare, o anunțase pe neașteptate că avea de gînd să vorbească cu Arthur.

— Trebuie să fac rost de bani pentru salarii, spuse ea. Nu știu dacă o putem ține și pe Letty Bennett, cu toate că e foarte pricepută.

Letty era într-adevăr foarte bună, se gîndi Evangeline, și avea referințe excelente din partea caselor respectabile unde lucrase — Fortuny și Paquin. Atît ea, cît și Bea fuseseră impresionate de onestitatea fetei. Se pare că-și pierduse ultima slujbă din cauză că încercase să înființeze un sindicat. În ciuda bravadei cu care anunțase acest lucru, Evangeline îi citise disperarea din ochi. Chiar și Bea fusese înțelegătoare.

— Este foarte dificil să ai principii cînd nu ai ce mînca, spuse ea.

Evangeline privi printre gratiile de la subsol. Toată lumea lucra. Erau acolo baloturi de material, perlele și mărgelele din cristal străluceau în lumina soarelui. Manechinul lor de la Highgate era îmbrăcat în costumul de sperietoare, iar peruca de paie

se odihnea pe cutia de biscuiţi chinezeşti. Se duse la uşa de la intrare. O plăcuţă mică din aramă o înlocuise pe cea veche cu "Publicaţii religioase la Gray". Acum scria "Eliott". Totul era foarte emoţionant — viaţa, munca, totul. Coborî scările spre subsol şi deschise larg uşa.

— Veşti bune, spuse ea pe un ton sprinţar.

Beatrice continua să împungă cu acul în taftaua argintie.

— M-aş bucura să aud nişte veşti bune. Ai plecat de-o veşnicie. Pun pariu că ai venit pe jos. Molly s-a apucat să facă curăţenie în atelier. Aveam nevoie de tine.

— Îmi pare rău. Îmi cer scuze tuturor. Da, am venit pe jos. Soarele m-a sedus.

— Dacă a fost vorba doar de fiu şi nu de tată, atunci e bine.

Tilly fu surprinsă să vadă cît de tare roşise Evangeline la gluma ei nevinovată.

— Iată care sînt veştile bune — oricum, o parte din ele, zise ea înmînîndu-i lui Beatrice plicul cu bani. Celelalte — dar vă atrag atenţia că trebuie să păstraţi secretul — se referă la căsătoria lui Sybil. Noi am primit comandă să-i facem rochia mamei ei, care mai vrea şi jacheta neagră cu butonierele acela deosebite, dintr-o mătase cafenie.

Letty şi Tilly se uitară încîntate una la alta.

— Minunat! Evie, vrei să te ocupi tu de taftaua argintie a lui Kitty Ashleigh? Mă duc sus s-o

ajut pe Molly. Vreau să ne aşezăm biroul în camera noastră de lucru.

— Nu, Bea, nu este cinstit, o s-o ajut eu pe Molly la curăţenie. În fond, eu am fost la plimbare.

Beatrice se întoarse din nou la cusutul ei.

— Bine. N-am vrut să te rog acest lucru, căci mi-era teamă să nu arunci cu vreo farfurie după mine.

Capitolul 6

Molly stătea cu cîrpa şi cu găleata la uşa atelierului.

— Aici totul e gata, domnişoară Evie. Mai rămîne să aducem mobila. Domnul Bunting a spus că se va întoarce să vadă ce mai e de făcut. Dacă mă ajutaţi să termin curăţenia şi în birou, putem aşeza şi acolo masa de lucru.

— Hai să ne apucăm de treabă. Evangeline luă găleata cu apă cu săpun. Foarte drăguţ din partea domnului Bunting că s-a oferit să ne ajute.

Molly o urmă pe Evangeline în birou.

— Eu o să spăl podeaua, domnişoară Evie, iar dumneavoastră o s-o lustruiţi. Aveţi aici o cîrpă.

Stoarse o cîrpă udă şi i-o dădu lui Evie.

— Domnul Bunting se poartă foarte drăguţ cu dumneavoastră. Duminică, după slujbă, eu şi cu Michael stăteam în faţa bisericii din Mount Street şi l-am văzut venind agale cu o tînără doamnă. Se

duceau să ia prînzul la acel hotel!. Ei bine, s-a oprit... vă simţiţi bine, domnişoară Evie?

Evangeline îşi muie cîrpa în apa cu săpun. Inima îi bătea nebuneşte.

— Da, da, mă simt bine. Sînt doar puţin obosită. Am venit pe jos de la familia Bonner.

Se apucă să şteargă geamul de la uşa cu cele două canaturi ce despărţea biroul de camera de primiri.

— Tocmai din Chester Square? Nu-i de mirare că sînteţi obosită. De ce nu mă lăsaţi pe mine să fac totul? Mă descurc şi singură.

Molly se gîndea că trebuie să facă ea toată curăţenia, drept pedeapsă. Adusese vorba de tînăra doamnă în mod intenţionat — nu era gelozia un lucru îngrozitor? Mai rău decît un păcat.

— Nu, nu-ţi face probleme. Evie se strădui să-şi controleze tremurul vocii. Vezi-ţi de treaba ta. Ce spuneai mai devreme?

Mă simt ruşinată, se gîndi Molly. I-am stăvilit orice dorinţă de a mai umbla după el.

— Spuneam doar că atunci cînd domnul Bunting m-a văzut, s-a oprit şi m-a salutat la fel de politicos ca de obicei şi mi-a făcut cunoştinţă cu sora lui. Vreau să spun că nu mulţi gentlemani ar fi procedat în acelaşi fel. Cei puţin nu gentlemani adevăraţi.

Deşi răsuflă uşurată cînd auzi că tînăra doamnă era sora lui, Evangeline sesiză ironia din

vocea lui Molly. Ea de fapt voise să spună că un adevărat gentlemen nu s-ar purta ca un gentleman.

— Dar prietenul tău Michael, cum este? E o relaţie serioasă între voi?

Molly zîmbi văzînd că Evangelinei îi revenise culoarea în obraji.

— Nu, domnişoară Evie. Şi nici nu sînt sigură că vreau aşa ceva.

Ea luă o perie aspră şi frecă de zor o pată ce se încăpăţîna să nu dispară.

— Vedeţi, îmi place de el şi ne potrivim foarte bine, dar...

— Dar ce e, Molly? Cu mine poţi vorbi sincer. N-o să-ţi înşel încrederea.

— Da, ştiu, ei bine, nu prea-mi place că el vorbeşte tot timpul despre politică şi el se aşteaptă ca eu să împărtăşesc părerile lui, pentru simplul motiv că amîndoi sîntem irlandezi.

— Dar, Molly, mi se pare normal. Gîndeşte-te la evoluţia actuală a evenimentelor. Viitorul Irlandei se va hotărî cît de curînd, şi toate tulburările vor lua sfîrşit.

— El spune că nu se vor termina pînă cînd... Oh, nu e vorba neapărat de Irlanda — aş simţi la fel şi dacă ar fi vorba de Islanda. Numai că nu-mi place să discut tot timpul numai politică. Sînteţi de acord, domnişoară Evie, că după ce se căsătoresc, oamenii uită de politică şi-şi văd de treburile lor? Pentru că, în caz contrar, o să-mi petrec jumătate din timp la film, cu verişoara mea.

— Oh, iartă-mă, Molly, nu rîd de tine, numai că tu ai întotdeauna un mod atît de hazliu de a povesti. Evie se dădu înapoi ca să-şi admire lucrul. După cină o s-o ajut pe Bea să pună perdelele aici.

— Ba nu. Hugo stătea în uşă. Vei lua cina cu mine.

Mult mai tîrziu în acea seară, ascultînd discuţia contradictorie pe tema expresionismului dintre Beatrice şi Piggy, pe de o parte şi Hugo pe de altă parte, Evangeline se gîndea plină de nedumerire la Hugo. De ce le sugerase să ia cina împreună? Piggy şi Beatrice se simţeau destul de bine şi singuri.

— Prostii! Baliverne! La fel cum este şi opera lui Picasso. Piggy aproape ţipa.

— Nu-ţi poţi forma o părere bazată pe două sau trei reproduceri, ripostă Hugo cu calm, ar trebui să te duci la Viena; acolo sînt expuse cele mai bune lucrări ale lui.

Deşi se adresa tuturor celor de la masă, el rămase cu privirea aţintită asupra lui Evangeline.

— Cine? Scuză-mă, n-am fost atentă.

Beatrice o privi pe Evangeline. Oare se simţea bine? Părea visătoare.

— Egon Schiele.

— Oh, da, îmi plac lucrările lui, spuse ea entuziasmată, şi ale lui Nolde şi Klimt. Mai ales Klimt; de multe ori mă ghidez după paleta lui cromatică în alegerea materialelor. Mi-ar plăcea tare mult să merg la Viena.

— Şi vei merge. Hugo ridică paharul. Mă duc acolo, la un simpozion pe teme de arhitectură. Te voi lua cu mine.

Deci aşa trebuia să se întîmple. Ce interesant, să devină amanta lui la Viena. Oricine altcineva ar fi sugerat Parisul sau, şi mai clasic, ori mai rău, Brighton. Evangeline aruncă o privire spre Beatrice. Rîdea şi era clar că nu-i luase în serios vorbele.

— Ai mai fost la Viena, Hugo?

— Da, înainte de război, cu familia mea şi anul trecut, în drum spre Salzburg.

— La un festival de muzică? întrebă Beatrice cu invidie. Mozart?

— Da, în parte. Familia mea are, ei bine, a avut înclinaţii spre muzică. Toţi membrii familiei mele au cîntat la cîte un instrument.

Beatrice observă schimbarea lui Hugo din "are" în "a avut". Ce trist!

— Ai spus "a avut"?

— Da, fraţii mei au murit în război şi de atunci, nici unul din părinţii mei n-a mai manifestat vreun interes faţă de muzică şi nu s-ar mai duce niciodată în Germania sau Austria.

Piggy se foi stînjenit.

— Foarte trist. Îmi pare rău. Vreau să spun pentru fraţii tăi. Nu ai surori?

— Nu, nici o soră. Din fericire, eu am fost reformat din cauza miopiei. Aşa că nu a mai rămas decît un Bunting, zise el plin de amărăciune.

— Aş vrea un coniac, vă rog. Evangeline îşi băuse tot vinul din pahar. Nu mă privi aşa uimită, Bea. În fond, coniacul se bea după cină. Mi-a dat Jack să beau coniac. Îţi mai aduci aminte cînd? Atunci mi-a plăcut şi acum aş avea poftă să mai beau unul.

— Succes, Bea. Nu te invidiez că te duci să-l întîlneşti pe Arthur la ora nouă dimineaţa.

Evangeline stătea la uşa de la intrare, ţinîndu-se cu mîna de cap şi gemînd.

— N-o să mai beau niciodată coniac.

— Foarte bine. De aceea te-am şi lăsat să bei aşa de mult. Ştiam că te vei lecui. Am trecut şi eu prin aşa ceva cînd aveam şapte ani.

Aducîndu-şi aminte de acea întîmplare, Beatrice îi făcu cu ochiul şi-şi duse mîna la faţă. Atunci băuse vinul de Porto al tatălui ei, dulce şi delicios, dar interzis tuturor, cu excepţia mamei sale. Dar după aceea se simţise groaznic. Sub influenţa vinului prinsese curaj să arunce o privire în camera secretă a lui Barbă Albastră, cum îi spunea ea, cabinetul de consultaţii al tatălui ei. Prin gaura cheii văzuse acel lucru ciudat, acel dispozitiv... ce anume îi zicea Evie?

— Molly şi cu mine ne vom descurca, nu-ţi face probleme.

Evangeline închise uşa. Ce bine că erau atît de ocupate! Astfel nu se va mai gîndi la durerea de cap şi la sufletul ei rănit. Bea fusese foarte grijulie

şi bună noaptea trecută. O tachinase în glumă, dar se arătase îngrijorată de starea ei.

— Care-i problema, Evie? Ai lacrimi în ochi. S-a întîmplat ceva la restaurant, nu-i aşa?

Evangeline voise să-i spună adevărul, dar în ciuda durerii şi mîniei resimţite, ştia că tot i-ar fi plăcut să se ducă la Viena cu Hugo şi n-ar fi fost înţelept din partea ei s-o înverşuneze pe Bea împotriva lui. Şi cu Molly cum rămînea? Oare o minţise Hugo ca să nu se dea de gol, se gîndi Evangeline, sau Molly o îmbrobodise? Dacă aşa stăteau lucrurile, se afla într-o situaţie umilitoare, căreia trebuia să-i facă faţă. Aveau de terminat curăţenia, ceea ce însemna să la totul la mînă, din bucătărie pînă-n atelier.

Zgomotul soneriei îi întrerupse visarea. Perfect, se gîndi ea. Ce bine că Tilly sau Letty venise mai devreme, îi va distrage atenţia de la gîndurile ei. Erau atît de zeloase. Munca. Asta reprezenta rezolvarea oricărei probleme.

Dar nu era nici una dintre croitorese, era Hugo.

— Este de-abia 8.30, îi spuse Evangeline cu asprime. Ce s-a întîmplat? Ai uitat ceva?

El o privi intens.

— Vreau să-ţi vorbesc. Sora ta a plecat?

El intră şi închise uşa fără să mai aştepte vreun răspuns.

— Hai să mergem în camera ta.

Odată intrați în cameră, el o privi direct în față.

— În regulă. Spune-mi, ce s-a întîmplat aseară? De ce te-ai purtat așa prosteşte şi ai băut atît de mult?

O parte din mine mă îndeamnă să-l iovesc, atît sînt de furioasă, se gîndi ea, dar este numai o mică parte. Privindu-i chipul atît de aproape de al ei şi aducîndu-şi aminte de sărutul lui plin de pasiune şi excitant...

— M-am simțit rănită şi eram furioasă.

Îi puse o mînă pe umeri şi, privind-o direct în ochi, începu să-i deschidă nasturii de la bluză cu cealaltă.

— De ce, Evangeline?

Continuă să-i descheie nasturii de la bluză pînă cînd îi zări cămăşuța de corp.

— De ce te-ai simțit rănită şi furioasă?

Îi era imposibil să vorbească. De-abia dacă mai putea să respire. Îşi strecură mîna printre nasturii de la cămăşuță şi îi găsi sfîrcul tare al sînului. Îl mîngîie cu mişcări experte, dar pline de blîndeţe.

— De ce? întrebă el din nou şi, aplecîndu-şi capul, îi atinse sfîrcul cu buzele. Ea îi auzea ca prin vis gemetele de plăcere, dar tot atît de brusc cum se îndepărtase de ea atunci cînd o sărutase, îşi retrase şi acum rapid capul de la pieptul ei. O privi la fel de netulburat pe cînd o închidea la cămăşuță şi apoi îi încheie şi nasturii de la bluză.

— Pentru că, spuse ea respirînd greu, nu ai nici o soră.

— Vrei să-mi explici?

Pentru prima oară de cînd îl cunoscuse, ea îl vedea pe Hugo tulburat. Stînjenită acum, Evangeline îi povesti fără prea mult chef, ceea ce-i spusese Molly.

— Ce drăguţ din partea ei că a vrut să te protejeze, are într-adevăr suflet bun. Nu-i aşa că e o fată de treabă, şi ce mutră nostimă are!

El nu folosise niciodată cuvintele "drăguţ", "nostim" sau "bun" în legătură cu ea.

— Da. Mă duceam să iau prînzul cu o prietenă la Connaught. O femeie căreia a trebuit să-i explic sau mai degrabă să-i aduc aminte că a avea o relaţie cu mine, oricît ar fi de intimă, nu înseamnă că o să mergem în faţa altarului. Înţelegi?

Evangeline îşi recăpătă echilibrul.

— E un avertisment.

— Poate. Îi mîngîie uşor buzele cu degetele. Vom termina la Viena scena începută aici.

Beatrice stătea în faţa lui Arthur, la marele său birou din mahon. Ca de obicei, se simţea apăsată din cauza mobilei mohorîte, iar felul pompos în care obişnuia să stea pe scaun, lăsat pe spate şi învîrtind un toc în mînă o înfuria la culme.

— Ei bine, Beatrice, este exact cum am prevăzut eu. Bani investiţi, dar nici un profit.

Tare mi-ar plăcea să-l împing de pe scaunul ăla şi să-l lovesc cu presse-papiers-ul, se gîndi ea, dar nu merită efortul. Şi în plus, ea voia să cîştige. Trebuia să-şi respecte decizia de a fi fermecătoare şi rezonabilă.

— Da, spuse ea în silă, ai avut dreptate, Arthur, dar noi credem că putem pune pe picioare o afacere înfloritoare şi cu puţin ajutor şi puţin timp...

— Şi cu nişte bani, bănuiesc, o întrerupse el.

— Da, cu o mică sumă de bani. Vezi tu, acum avem nişte cliente excelente, care au fost mulţumite de munca noastră şi ne-au dat noi comenzi, dar durează un pic mai mult pînă-şi plătesc notele de plată.

— Ca tutore al Evangelinei...

— Ştiu că nu-ţi este uşor, îi zîmbi Beatrice cu înţelegere. Amîndoi îi vrem binele, dar nu prea cădem de acord asupra noţiunii de bine, în cazul ei. Cred că pînă se măritä...

Arthur se ridică imediat în picioare.

— Să se mărite? A întîlnit pe cineva?

Canalia asta e cu adevărat îngîmfată, se gîndi Beatrice. Oare chiar crede că are vreo şansă? Ce prost!

— Oh, nu. Vorbeam ipotetic. Pînă cînd se mărită, mă gîndeam că este foarte respectabil şi practic să-şi valorifice talentul la croitorie.

— Nu vă mai dau nici un ban pentru o afacere atît de nesigură.

Oare de ce era femeia din fața lui atît de calmă și înțelegătoare? Nu-i stătea în fire. Arthur se ridică în picioare și privi pe fereastră, jinduind după "Star și Garter" de vizavi. Nu era decît 9.30. Dacă guvernul acela nenorocit n-ar fi introdus programul riguros din timpul războiului, acum s-ar fi strecurat afară să ia un whisky mic. Oare cît de multe știa ea despre Cadogan Mews? N-o fi doar o păcăleală? De unde știa — de la unul din bărbați? Poate vreuna din acele femei este clienta lor. Ar fi mai bine să mă duc în Green Street ca să văd registrele.

Beatrice își păstră calmul — nu era bine să se enerveze. Ar fi fost o prostie, mai ales cînd avea un atu în mînă. Deși ar fi dobîndit un plus de încredere în propriile forțe dacă-ar fi știut ce era — un as sau un Jolly Jocker.

— Uite ce e, Arthur, știu că te preocupă situația noastră materială, dar îl poți socoti ca pe un avans. Avansează-mi chiria pe șase luni și nu-mi mai dai nimic pînă în ianuarie 1922.

Arthur privi pe fereastră.

— Beatrice, ai o atitudine foarte neserioasă față de problemele financiare.

Ea îi vorbi pe un ton glacial.

— Aliterație, Arthur! Foarte bine. Dar nu e genul tău. Poate că am în gene această trăsătură. Poate că am moștenit-o de la tatăl meu neserios care a risipit atît venitul lui, cît și moștenirea mamei. Este vorba tot de neseriozitate și-n afacerea cu Cadogan Mews? Să nu faci vreo greșeală,

Arthur — Beatrice renunţase la orice tentativă de reconciliere — ştiu ce fel de treburi aveaţi voi pe acolo. Era un cuib al dragostei pentru o amantă şi ştiu că a fost implicat şi tatăl meu.

Deci nu ştia toată povestea. Arthur oftă uşurat. O să-i spun adevărul, se gîndi el, sau măcar o parte. Se întoarse spre ea.

— Tatăl tău a fost şantajat.

Ea se simţi cuprinsă de o furie copleşitoare. Şantajat.

— În ce alte lucruri murdare a mai fost implicat astfel încît să fie... şantajat?

Vorbea plină de dispreţ. El se întoarse din nou spre fereastră.

— Răspunde-mi! îi porunci ea. O să explodez. Nu mai pot suporta.

Se lăsă tăcerea.

— Răspunde-mi! ţipă ea din nou.

— Nu ştiu, zise el simplu.

Şi ea îşi dădu seama că spunea adevărul.

Beatrice stătea în faţa casei din Green Street 177 uitîndu-se jos, la subsol. Bucătăria era goală. Terminaseră cu mutatul sus. Cît trebuie să fi muncit! Cînd deschise uşa, auzi zgomotul unei conversaţii ce venea dinspre atelier.

— A venit, uite-o pe Bea. Intră, Bea. Priveşte!

Toate lucrau, inclusiv Molly. Letty făcea ultimele retuşuri la costumul de sperietoare ce se afla

acum pe manechin; Tilly, care terminase de cusut mărgelele, stătea aplecată asupra pieptarului unei rochii din dantelă pe care îl broda pentru una din gemenele Gregson. Între timp, Molly însăila tivul altei rochii din dantelă, pentru cealaltă soră geamănă, iar Evie cosea nasturii la jacheta albastră din mătase a Lydiei.

— Nici nu ştiu ce să spun, vă sînt foarte recunoscătoare...

Beatrice încercă să-şi stăpînească lacrimile.

— Aş vrea să vă pot da cîte o bonificaţie sau o altă răsplată. Dar va veni şi ziua aceea. Îşi scoase batista şi-şi şterse nasul. Scuzaţi-mă, am petrecut o dimineaţă oribilă cu o persoană oribilă şi acum cînd am văzut că aţi făcut toată treaba... Mulţumesc. Tuturor.

— Au pus toate oglinzile în camera de probă, aşa că astăzi, cînd va veni la probă Daphne Haycock, se va vedea aşa cum o văd cei din jurul ei.

Evangeline vorbi veselă, dar era îngrijorată. Nu încăpea nici o îndoială că Arthur nu fusese de acord să le dea banii.

— N-ar fi bine să luaţi pauza de prînz? Tilly? Letty? N-aţi vrea să vă duceţi la bucătărie? Luaţi-vă şi prînzul. Să zicem o jumătate de oră.

Fetele au pornit-o în jos, spre bucătărie, de-abia aşteptînd să mănînce cartofii copţi făcuţi de Molly. "E mai ieftin", le spusese ea, decît să-şi

aducă sandvişuri şi puteau să pună în ei şi grăsimea de la carnea prăjită duminică.

— Ce este Bea? Arthur n-a fost de acord?

Beatrice aprobă din cap.

— Nu vreau să vă deranjez, spuse Molly băgînd capul pe uşă, dar dacă este vorba de bani, să nu vă faceţi griji în privinţa mea. Îmi veţi da totul cînd veţi începe să cîştigaţi. Şi va veni şi vremea aia, sînt sigură. Tilly are dreptate. Sînteţi la fel de bune ca Channel.

Înainte ca ele să protesteze, Molly ieşi trîntind uşa.

— Crezi că s-a referit la Coco Chanel sau la Irish Channel? rîse Evangeline.

— Ei bine, exagerează, dar să ştii că şi eu am încredere în talentul nostru.

— Şi eu. Numai că întîlnirea din dimineaţa asta a fost plină de surprize.

Nu avea însă nici o intenţie să-i spună surorii sale ce fel de surprize.

— Practic, săptămîna asta, avem cu ce să le plătim pe Tilly şi Letty, din banii primiţi de la Elizabeth Bonner. Jack mă va plăti vineri şi suma asta ne va mai ajunge o săptămînă, dacă mîncăm foarte frugal, iar cînd mătuşa Lydia va veni să-şi ia rochia, nu i-o vom da decît dacă ne plăteşte! Cred că Olivia Stett-Gittins poate fi convinsă să plătească pe loc pentru costumul de sperietoare. În fond, l-am făcut în trei zile...

— Şi apoi?

— Apoi, totul depinde de bunăvoinţa zeilor. Dacă muncitorii vor aştepta, şi toată lumea ne va plăti şi dacă vom avea noi cliente... Beatrice zîmbi cu un aer trist. Ştiu. Sînt prea mulţi de "dacă". Ţie cum îţi este, Evie? Am uitat de durerea ta de cap.

— Durerea mea de cap? Oh, şi uitasem. A fost o dimineaţă atît de aglomerată!

Evangeline îşi duse mîna la sînul stîng, copleşită brusc de nevoia de a-i simţi din nou atingerea buzelor pe piele.

— Ce este? Te doare ceva? Îngrijorată, Beatrice examină chipul surorii sale. Arăţi bine. De fapt, arăţi minunat. Ea îi atinse chipul Evangelinei. Uneori uit cît de frumoasă eşti.

— Nu fi prostuţă, nu sînt frumoasă şi am indigestie, asta-i tot.

— Bună ideea cu cartofii ăştia. Dacă aş face într-o zi paste, Molly ni le-ar putea încălzi la prînz.

— Mi-ar plăcea, Letty. Eu nu prea mă pricep la gătit.

Tilly înşiră cu grijă mărgelele pe aţă şi le cusu cu îndemînare de şifonul negru.

— N-aş pune decît ceapă şi cartofi în mîncarea mea, dar ar fi gustoasă.

Beatrice se întoarse de la telefon.

— Era mătuşa Lydia. Vine mîine după-amiază, ceea ce este foarte bine, dar o însoţeşte şi Arthur, şi lucrul ăsta nu-mi place. Mi se pare însă

surprinzător faptul că atunci cînd i-am spus că trebuie să ne plătească imediat, a fost de acord.

— Nu uita ce ţi-am spus.

Tilly fixa o mînecă la o voluminoasă jachetă din mătase destinată mamei lui Piggy. Ea deja îşi mai făcuse una, dintr-o mătase de culoarea piersicii şi fusese atît de încîntată de ea încît îşi mai comandase una bleu.

— Ce i-ai spus lui Bea? Evie se uită la grămada de material bleu. Doamne, Tilly, această jachetă i-ar veni şi lui Piggy.

Beatrice îi făcu semn cu degetul.

— Nu fi urîcioasă cu Tom. Eu ţin la el.

— Şi el ţine la tine, Bea, ba chiar aş îndrăzni să spun că te iubeşte cu adevărat. Deci, insistă ea, ce a zis Tilly?

— Mătuşa Lydia era toată numai lapte şi miere şi avea un ton aproape umil. A întrebat dacă îi puteţi fixa un preţ preferenţial.

— Şi eu aş zice să majoraţi preţurile cu 20% la toate comenzile, deoarece clientele emit aceleaşi pretenţii, chiar şi cele mai bogate. Apoi le puteţi spune: "Vă reduc preţul cu 20% numai pentru dumneavoastră, dar să nu mai spuneţi nimănui", şi în felul acesta reveniţi la preţul iniţial.

— E adevărat, adăugă Letty, peste tot se procedează la fel.

Afară se auzi un scrîşnet de roţi şi uşile de la o maşină trîntindu-se. Beatrice se uită pe fereastră şi văzu o maşină neagră, enormă şi foarte

bine lustruită cu un valet în livrea în dreptul portierei.

— Este Daphne Haycock. Dumnezeule!

Ea păru atît de uimită, încît toată lumea se opri din lucru.

— E însoțită de... o fată neagră o... africană. Este absolut uluitor. Mă duc să deschid ușa.

— Du-le în camera de primiri. Evangeline își împături lucrul și-l puse deoparte. Îi vom arăta desenele noastre, dar ar trebui s-o vadă și Letty, ca să-i ia măsurile. Ea le va croi.

Daphne stătea tolănită într-un fotoliu adînc. Făcu un semn vag în direcția însoțitoarei sale.

— Ea este Renée. Vom alcătui o pereche alb-negru, în genul negativelor.

Renée rîse. Un rîs jos și tărăgănat.

— Asta pentru că sîntem în negru și alb, dar nu sîntem negative.

Se uită la chipurile uluite ale celor două surori Eliott.

— Da, sînt franțuzoaică. Ce credeați că mă trag din tribul Zulu? Locuiesc în Paris. M-am născut în Martinica.

— Da, noi două vom cînta împreună. Eu voi fi îmbrăcată în negru. Renée în alb.

Daphne luă desenele de la Evangeline.

— Ce părere ai, Renée? Dumnezeule, ce obosită sînt. Am stat la Bee Hive pînă în zori. Închise ochii. Aș putea să fac o baie?

— Da. Te conduc sus.

— Nu, nu-i nevoie. Spune-mi doar pe unde s-o iau.

— Sus, pe dreapta.

Daphne îşi luă geanta şi ieşi anevoie din cameră. Renée o privi îngrijorată.

— Sînt bune. Da. Dar cum le scoţi?

Beatrice îi arătă tiparul spatelui.

— Va fi croită în aşa fel încît s-o poţi dezbrăca prin simpla desfacere a fundei dintre umeri.

— Perfect, perfect.

Le zîmbi surorilor şi se plimbă apoi prin jurul camerei privind desenele de pe pereţi.

— Sînteţi exact aşa cum a spus Jack. Nişte artiste.

— Bineînţeles că sînt, zise Daphne intrînd pe uşă. Oboseala de pe chip parcă-i dispăruse complet.

— Ne luaţi măsurile? Tu du-te în camera de probă, Renée. Eu trebuie să vorbesc ceva cu Beatrice.

Renée se apropie de Daphne şi îi îndepărtă uşor o dîră subţire de praf de pe buze. Îi spuse:

— Eşti nebună de legat, draga mea.

— Vreau să-ţi spun, Beatrice — îi zise Daphne cînd rămaseră singure — ştiu că iniţial a fost vorba numai de mine dar cînd a apărut Renée, mi-a venit această idee colosală. În condiţiile astea, trebuie să-ţi dau totuşi nişte bani — se căută în poşetă — măi ales că mi le lucrezi atît de repede.

Ai văzut maşina aceea divină? Aştepta în faţă la Claridge, şi o gîscă beată şi îngrozitoare era pe punctul de a se sui în ea.

Luă două bancnote de cinci lire din geanta ei plină cu bani, înghesuiţi la întîmplare.

— Poftim zece lire, e bine? Iar eu i-am spus: "Aveţi milă de o fină săracă, domnule. Tocmai am luat prînzul cu naşul meu şi el mi-a spus, mirosind tot a transpiraţie: "Eşti cumva fina mea?" I-am răspuns afirmativ şi el mi-a spus că pot ţine maşina toată după-amiaza după ce îl las şi pe el la Lancaster Gate; m-am conformat imediat.

Făcu o pauză ca să-şi tragă sufletul şi o privi cu ochi strălucitori. Beatrice luă cele zece lire.

— Eşti foarte drăguţă, dar de data asta alocaţia ta nu va ţine foarte mult.

— Alocaţie? Daphne rîse scurt şi-şi flutură geanta în aer. Banii ăştia nu sînt din alocaţia mea.

Beatrice o privi cu blîndeţe.

— Ştii ceva, Daphne, chiar că eşti nebună de legat.

Evangeline se uita la imaginea doamnei Stett-Gittins reflectată de oglinda triplă. Fusese o idee simplă, dar inspirată. Acel costum bărbătesc croit din materiale diferite şi de culori deosebite îi cădea bine pe piept şi pe şolduri, scoţîndu-i în evidenţă, în mod discret, liniile trupului, iar peruca reprezenta un adevărat triumf, rigiditatea ei fiind

atenuată de o margine neregulată şi de nişte bucle ce-i veneau la ceafă.

— Arăţi minunat, Olivia. La început mi s-a părut o idee groaznică, dar acum îmi dau seama că nici într-o rochie n-ai fi arătat atît de feminină.

În timp ce-şi proba, cu ajutorul lui Letty, rochia din şifon negru cu argintiu, Kitty Ashleigh se uita cu invidie la nepoata sa.

— Arăţi din nou de 20 de ani.

— Eram rea, ca un drăcuşor, cînd aveam 20 de ani.

Olivia se deosebea radical de poznaşa Evangeline.

— Eşti şi tu un mic drăcuşor de 20 de ani?

Evangeline le privi pe amîndouă în oglindă. Şi-o putea imagina foarte bine pe această femeie purtîndu-se necontrolat.

— În devenire, zise ea.

Şi chiar asta voia, dar nu ştia cînd avea să treacă la fapte. Cum putea să plece? O va lăsa Bea? Ce scuze ar fi putut găsi? Oare trebuia să se ducă la clinica aceea din Holloway? N-o fi prea devreme? Ea se gîndea tot timpul la Hugo. Fiecare mişcare îi aducea aminte de el. Cînd făcea baie, cînd se îmbrăca sau se dezbrăca, cînd se spăla pe dinţi.

Olivia o cercetă în oglindă. Sub masca aceea de madonă întrezărea o femeie plină de senzualitate. Ea spera ca acea fetiţă să se descurce în viaţă.

Remarcînd tăcerea care se lăsase după ultima ei replică, ce rămăsese parcă suspendată în aer, Evangeline se decise să schimbe subiectul.

— Domnişoara Bennett este cea care se ocupă de croit, ea face ca ideile surorii mele să prindă viaţă.

Letty zîmbi.

— Mulţumesc, domnişoară. A fost un fel de provocare şi mă bucur că a ieşit bine.

Întorcîndu-se apoi spre doamna Ashleigh adăugă cu multă diplomaţie:

— De la început am fost sigură că va ieşi bine. Este minunat contrastul dintre negru şi pielea dumneavoastră albă.

Lăsînd-o pe Letty cu Kitty Ashleigh, care era foarte încîntată, Evangeline o conduse pe Olivia Stett-Gittins în birou, în aparenţă ca să-i mai arate nişte desene pentru colecţia de toamnă, dar odată ajunsă acolo încercă, stînjenită, să-i vorbească despre nota de plată.

— Vedeţi, serviciile pe care noi le oferim sînt de o calitate foarte bună şi la un preţ rezonabil şi, avînd în vedere timpul scurt de execuţie, s-ar cuveni ca personalul nostru...

— Să fie plătit. Înţeleg perfect. Îţi voi completa imediat un cec.

Evangeline a fost atît de surprinsă, încît a renunţat la atitudinea sa demnă şi a izbucnit:

— Oh, Doamne! Mulţumesc. Este teribil de drăguţ din partea dumneavoastră.

Olivia se uită prin desene.

— Sincer vorbind, nu mă pot hotărî niciodată cu cîteva luni înainte. O să mă mai gîndesc.

Puse jos desenele şi îi zîmbi candid Evangelinei.

— Dar aş vrea totuşi ceva. Mi-e teamă că este o idee cam îndrăzneaţă.

— Îndrăzneaţă? Evangeline zîmbi. Cît de îndrăzneaţă? Vreţi un decolteu foarte adînc la spate? Sau în faţă?

— Nu-i o idee rea, dar nu la asta mă gîndeam. Mă refeream la rochia din şifon, cu perle, pe care i-o faceţi mătuşii mele. Aţi putea să-mi confecţionaţi şi mie una la fel, dar de altă culoare? Foarte rar mergem în acelaşi loc serile.

Evangeline se gîndi o clipă.

— Ce aţi zice de o combinaţie de negru cu un gri foarte pal? Iar şifonul gri brodat cu mărgele de culoarea lignitului?

Rămase o clipă pe gînduri.

— Şi am o idee minunată. Jupa va fi din satin negru — numai că materialul va fi pus pe dos, astfel încît să se vadă partea mată, iar cea satinată să vină direct pe piele. S-ar crea un efect de mister şi... somptuozitate.

— Strălucită idee!

Chiar că ai o fire senzuală, se gîndi Olivia. Ştiu acest lucru pentru că şi eu sînt la fel.

*

* *

În vreme ce sorta notele de plată, Beatrice îl putea auzi pe Jack din studio vorbind pe un ton cînd calm, cînd ironic. Nu era suficient de sănătos să-şi reia munca, şi slăbiciunea îl făcea morocănos. Sărmana Lady Smythson era nevoită să-i suporte toanele. Cel puţin, ea se deprinsese cu felul lui de a fi. În ce mă priveşte, nu cred că mă voi obişnui vreodată, se gîndi Beatrice. În acea dimineaţă, el îi declarase cu un aer pesimist că-şi urăşte meseria.

— Este nefolositoare, îi spusese. Mi-e ruşine de mine însumi. Nu fac nici un bine, nici oamenilor, nici animalelor!

Dispăruse în studio cînd ea îi sugerase să se apuce de altceva de vreme ce se săturase de meseria de fotograf. Ce-ar fi să facă filme?

— Deci eşti de acord că meseria mea e nefolositoare? ţipase el.

Apoi, reapărînd, o întrebă foarte vesel ce are de gînd să poarte la petrecerea lui Daphne, de săptămîna viitoare. Mergeau cu toţii, Tom, Evangeline şi Penelope. Avea de gînd să rezerve o masă. Se vor distra de minune, îi zicea el. Apoi, brusc, dispoziţia i se schimbase din nou. "Te rog să anulezi rezervarea de diseară, de la *Blue Bear*, da? Nu mă simt prea bine. Nu pot ieşi. Îmi pare rău". Ea fusese uluită, nu avusese nici cea mai mică idee că el intenţiona să iasă în oraş. Şi de ce spunea că-i pare rău? "Altădată", continuase el. "Nu te superi, nu?"

Ezitînd, îi explicase că nu o invitase niciodată în oraş, aşa că, adăugase ea zîmbind:

— Cum aş putea să mă supăr?

— Nu? Dumnezeule, ce prost sînt.

Păruse cu adevărat tulburat. Îmbrăţişîndu-l, ea îi spusese:

— Încă nu te-ai însănătoşit pe deplin. Bronşita e o boală de durată şi sîcîitoare.

El îi răspunsese la îmbrăţişare, strîngînd-o aproape de el, cu capul îngropat în părul ei.

— Tu însemni enorm pentru mine. În preajma ta mă simt foarte, foarte... bine.

Rîzînd, ea îl împinsese înapoi.

— Vrei să-ţi aduc de mîncare în seara asta?

— Prefer să fiu singur, spusese el, întorcîndu-se în studio.

— Te clatini, Joan, îl auzise Beatrice spunînd. De cîte ori te clatini, imaginea nu mai poate fi focalizată.

Oh, biata femeie, el întindea prea tare coarda. Beatrice bătu la uşa studioului şi intră.

— Aţi dori un ceai sau o cafea?

— Aş vrea o băutură, draga mea. Temperamentul artistic al lui Jack mi-a accentuat starea de nervozitate!

Beatrice îşi dădu seama că Jack avea dreptate. Se clătina tot timpul, mai ales atunci cînd vorbea!

— Nu avem decît şampanie, Lady Smithson, doriţi?

— Nu, aş bea un whisky mare. Jack, nu-ţi ajunge cît m-ai ţinut?

El ridică din umeri.

— Ei bine, mie îmi ajunge. Mă duc acasă să mănînc de prînz. Sper să fii mai bine dispus cînd vei veni la Wellthorpe. S-o aduci şi pe domnişoara Eliott.

Se întoarse spre Beatrice.

— Eşti o fată deşteaptă de vreme ce te descurci cu acest monstru şi-ţi conduci şi mica ta afacere. O s-o trimit pe nepoata mea la tine. La revedere, Jack. Ne vedem pe 12. Nu, ridică ea mîna, nu te deranja să mă conduci. O să mă clatin singură pe drumul meu, mulţumesc.

În studio se lăsă tăcerea. Beatrice se întreba dacă ar fi trebuit să-l lase singur sau să-i sugereze să plece acasă. Jack îşi prinse capul în mîini. Oare tremura?

— Te doare capul?

Ea vorbi atît de încet, încît de-abia o auzi.

— Nu pleca, spuse el. Îi tremurau umerii. Am încredere în tine.

Îşi dădu seama că Jack plîngea cu suspine.

— Mi-ar plăcea, spuse el cu întreruperi, să stai întinsă lîngă mine — să mă ţii în braţe, fără să spui nimic.

Cu blîndeţe, îl conduse spre canapeaua mare de unde înlătură obişnuita grămadă de perdele, reviste şi fotografii şi se lungi lîngă el. El o strînse cu putere în braţe, şi suspinele i se domoliră treptat, pînă cînd adormi. Se întoarse uşor cu spatele spre ea şi Beatrice simţi din nou dorinţa puternică de a-l

săruta pe ceafă, dar își aduse aminte de cuvintele lui. Încredere. O relație frățească. Își mută cu grijă brațul. Începuse să-i amorțească. El se mișcă și, întorcîndu-se, îi așeză brațul în jurul taliei.

— Te iubesc, Bea.

Ea își ținu respirația, dar nici unul din ei nu mai spuse nimic. "Te iubesc" putea însemna o iubire frățească și, consecvent cu sine, el n-o privise în față cînd îi spusese acele cuvinte. Se relaxă treptat și, pînă la urmă, adormi și ea, cu capul pe umărul lui. Mîna lui o ținea pe a ei strîns lipită de piept. Țîrîitul telefonului îi sculă pe amîndoi.

— Răspund eu. Vrei să vorbești cu cineva? îl întrebă ea, alergînd spre telefon.

— Cu nimeni.

Jack se ridicase, frecîndu-se la ochi. Ce drăguț, se gîndi el, să dorm cu vulpița mea. Ea reveni în studio, prinzîndu-și în agrafe părul ce-i căzuse pe umeri.

— Era Elizabeth Bonner. Vrei să-i faci fotografia de nuntă lui Sybil?

— De ce nu?

— Bine. Căci am spus da. Jack, trebuie să vină mătușa Lydia ca să-și ia o rochie. Te descurci dacă te las singur?

El sări vioi în picioare.

— Perfect. Știi ce mi-ar plăcea să fac? Să stau aici și să lucrez... am o grămadă de retușuri de făcut... apoi să iau cina cu voi, în bucătărie. Se poate? Se va supăra Molly?

— Ce uşurare! Ea îi zîmbi. Eram îngrijorată la gîndul că ai să stai singur acasă. Vino jos, la noi, de cîte ori vrei. Bineînţeles că Molly nu se va supăra.

Rămase o clipă uşor derutată, apoi se întoarse făcîndu-i un mic semn cu mîna.

— Ne vedem mai tîrziu.

Atelierul era ocupat de Evie, Tilly şi Letty, care lucrau de zor, în vreme ce Molly împăturea cu grijă o rochie în hîrtie albă şi o ambala într-o cutie.

Evangeline îşi privi cu plăcere sora.

— Ai terminat cu Jack? Căci voiam să ştiu dacă pot să trimit lucrurile familiei Gregson — şi nu uita de mătuşa Lydia.

Beatrice se uita pe fereastră la strada prăfuită şi fierbinte. Dacă o lăsa pe Evangeline să plece, ea ar fi fost tentată să hoinărească prin parc, or ele nu-şi puteau permite să irosească timpul.

— Îmi pare rău, Evie. Dar cred că ar trebui să se ducă Molly.

— Oh, mi-ar face mare plăcere, domnişoară Bea.

— Şi poţi face cumpărăturile cînd te întorci. Domnul Maddox rămîne la noi la masă.

— Oh! Atunci n-o să ajungă doar conopida cu brînză. Bărbaţilor nu le plac asemenea feluri la cină.

Evangeline își aduse aminte că tatăl ei considera omleta, conopida cu brînză sau macaroanele drept niște "mici gustări".

Beatrice rîse.

— Te gîndești la tata. Dar poate că ai dreptate.

— Rață, sugeră Molly, mazăre și cartofi noi?

— Oh, nu, Molly, mă faci să salivez, spuse Letty.

— Nu cred că ne putem permite, Molly. Ar fi mult prea scump.

Evangeline puse foarfecele cu zgomot pe masă.

— Oh, am uitat, Bea. Doamna Stett-Gittins și-a achitat nota de plată. Mi-a dat un cec și, în plus, a mai comandat o rochie de seară.

Beatrice își mușcă buza de jos. Era mult prea jignitor.

— Foarte bine, spuse ea, sînt de acord cu rața, Molly. Apoi, făcîndu-i semn Evangelinei s-o urmeze, Beatrice părăsi camera.

— N-am mîncat niciodată rață, murmură Tilly cînd Evangeline își urmă sora, închizînd ușa în urma ei.

— Ce s-a întîmplat, Bea?

Beatrice părea supărată.

— Vino în camera de primiri, ca să stăm puțin de vorbă.

Cînd au ajuns acolo, se întoarse spre sora ei.

— Nu este bine, Evie. Nu e bine să discutăm despre banii pe care-i cîştigăm, despre mîncare sau despre viaţa noastră personală în faţa lui Letty şi a lui Tilly. Trebuie să ne punem o masă în biroul nostru şi să lucrăm acolo. Avem destul loc.

Evangeline îşi privi sora cu un aer uluit şi, în acelaşi timp, dezamăgit.

— Dar totul merge atît de bine acolo. Ele sînt foarte săritoare şi înţelegătoare. Ar fi un gest urît din partea noastră.

Beatrice se gîndi o clipă.

— Nu trebuie să ne mutăm imediat. Cu fiecare zi care trece avem mai mult de lucru. Şi ele au nevoie de un spaţiu mai mare. În plus, trebuie să aibă şi ele intimitatea lor ca să poată vorbi în voie.

— Da, înţeleg, spuse Evangeline fără chef, sau cel puţin aşa cred. Sînt *convinsă* că ai dreptate, dar nu simt la fel.

— Bine, o să mai vorbim despre asta. Beatrice se întoarse de la fereastră. A venit mătuşa Lydia. Cu vărul Arthur...

— Nu uitaţi, 20%, şopti Tilly pe cînd Beatrice şi Evangeline o conduceau pe Lydia spre camera de probă.

— Ai vrea s-o încerci cu un corsaj, mătuşă Lydia?

Evangeline îi întinse un corsaj mare din bumbac.

— Se foloseşte pentru micşorarea sînilor, dar n-o să te jeneze.

Ea cercetă cu privirea sînii mari, dar încă prezentabili ai mătuşii sale. Oare unchiul Richard îi trata în acelaşi fel ca Hugo? se întrebă ea. Zîmbi. Lydia se privi în oglindă. De ce să recurgă la corsaj pentru a-şi micşora sînii? se gîndi ea. Avea nişte sîni plini, atît de feminini.

— Voi încerca. Dar nu mi se pare nepotrivit ca o femeie să aibă sînii plini.

Beatrice se uită în altă parte. Imaginea mătuşii ei dezbrăcate o stingherea.

Lydia îşi puse corsajul şi se îmbrăcă cu rochia albastră de mătase. Aveau dreptate. Arăta mult mai subţire, mai elegantă, mai modernă... şi chiar mai tînără. Zîmbi mulţumită la vederea imaginii sale din oglinda triplă.

— Da, albastrul marin mi se potriveşte foarte bine. Întotdeauna mi-a stat bine cu această culoare.

Evangeline îi aruncă o privire rapidă surorii sale care ridică din sprîncene. Ea nu pomenise nimic de corsajul care-i reducea sînii voluminoşi, de modelul rochiei, de croiala ce-i diminua lăţimea şoldurilor, făcînd-o să arate mult mai bine, mai tînără şi mai strălucitoare.

— Cred că la această rochie s-ar potrivi nişte pantofi albaştri fără toc, voi ce credeţi?

Beatrice o cercetă cu atenţie.

— Nu, eu aş zice că ar merge nişte pantofi roz cu un pic de toc.

Lydia cîntări propunerea ei. Ajunse la concluzia că ele se pricepeau mult mai bine şi aveau gusturi fine.

— Dar nu mi-ar mai trebui ceva roz asortat la rochie? O eşarfă? O pălărie?

— Ce-ai zice — Evangeline se roti încet în jurul Lydiei şi îi făcu discret cu ochiul lui Beatrice — de o jachetă din mătase roz asortată la această rochie albastră?

— Asta este! Splendid! Lydia era entuziasmată. Aş putea s-o port la petrecerea de la Curte, care va avea loc săptămîna viitoare. O să fie gata pînă atunci?

— S-ar putea, mătuşă, dar...

— Dar?

Lydia aştepta nerăbdătoare răspunsul.

— Problema este că de vreme ce avem tot mai multe comenzi, am fost nevoite să angajăm două croitorese excelente care trebuie însă plătite. În plus, mai avem de cumpărat şi materialul...

— Da, da. Înţeleg unde vreţi să ajungeţi. La bani. Ei bine, dacă vă plătesc acum rochia, după cum v-am zis, şi vă mai dau jumătate din preţul pentru jachetă...

Beatrice o privi pe Evangeline.

— În acest caz, mătuşă, te vom pune pe lista priorităţilor, vom cumpăra materialul şi ne vom apuca imediat de treabă.

Faptul că mai aveau nişte mătase roz şi destulă mătase albastră rămasă nu era treaba ei.

— Atunci, în legătură cu nota de plată.

Aplecîndu-şi capul într-o parte, Lydia adoptă o atitudine sfioasă.

— Sper că nu veţi fi prea nemiloase cu mine, nu? Îmi veţi fixa un preţ mai special, ca între prietene?

— Bineînţeles, mătuşă Lydia. Evangeline şi cu mine am discutat acest aspect şi ne-am hotărît să-ţi cerem cu 20% mai puţin din preţul real, aşa că pentru rochie îţi vom lua nouă guinee, iar pentru jachetă circa şaisprezece. Crede-ne că sîntem mîndre de faptul că porţi lucrurile făcute de mîna noastră. Le porţi foarte frumos, şi faptul acesta ne sporeşte încrederea în propriile forţe.

Nu pot să mă uit la Bea, se gîndi Evangeline, fără să mi se facă rău.

Arthur stătea la birou răsfoind registrul contabil. După cum îi spusese şi Beatrice, nu era nimic interesant acolo. Dacă lucrurile mergeau în continuare la fel, afacerea se va dovedi înfloritoare. Singurul lucru care le mai rămînea de făcut îl constituia achitarea conturilor restante, şi acest lucru era posibil. Venise timpul să nu se mai simtă vinovat. Dar nu găsise nimic ajutător în registru, în legătură cu Cadogan Mews. Erau trecute acolo gemenele Gregson, Lady Bonner şi femeia aceea, Ashleigh. Nici una nu-i putea furniza lui Beatrice asemenea informaţii. Atunci de unde aflase? Cît de mult ştia? El deschise sertarul de la birou. Nu găsi

decît rețete, note de plată, scrisori — scrisori foarte măgulitoare, de la clientele lor —, dar nimic din ceea ce-l interesa pe el. Oare să fi descoperit ceva printre hîrtiile unchiului Henry, din cabinetul lui de consultații? El credea că văzuse toate hîrtiile de acolo, dar nu avusese prea mult timp la dispoziție. Luă agenda programărilor și o răsfoi rapid. Erau cam aceleași nume plus alte două sau trei nume noi. Avuseseră o zi aglomerată astăzi. Dădu o pagină înapoi, la ziua precedentă. Acum știa despre cine era vorba. Daphne Haycock. Căței aua aia. Ea trebuie să fie. Probabil că fusese drogată cînd vorbise. Dacă inhalează prea multă cocaină, pălăvrăgește vrute și nevrute.

Închise agenda și o puse la loc pe birou. Acum cînd știa, ce putea face? Și încă nu știa cît de mult vorbise Daphne Haycock. Oricum, destul, cît să-i facă lui probleme — dar, slavă Domnului că Beatrice nu-i spusese totul Evangelinei. Chipul i se îmblînzi cînd se gîndi la tînăra lui verișoară. Ea ar fi meritat orice sacrificiu. De cîte ori o vedea, i se părea și mai frumoasă. I-ar fi plăcut să ia cina cu ea. Ar fi pretextat că e de datoria lui ca tutore. Departe de Beatrice, el s-ar fi simțit mult mai în largul lui, ar fi tratat-o ca pe o femeie.

— Arthur, unde ești?

Mama lui deschise ușa, urmată îndeaproape de Beatrice.

— Sînt extrem de încîntată. Am de gînd să port această rochie la petrecerea de la Palat.

— Poftim? întrebă Arthur. Ce ai de gînd să porţi?

— Noua mea rochie. Sper că vei fi mîndru de mine.

— Întotdeauna sînt mîndru de tine, mamă, zise el ciupind-o de obraz.

— Ai găsit satisfăcător registrul meu contabil, Arthur?

Beatrice rearanjă lucrurile de pe birou, alinie agenda cu tamponul de sugativă şi îndreptă creioanele şi liniile.

— După cum poţi să-ţi dai seama, afacerea mea înfloreşte pe zi ce trece.

— Da, într-adevăr, Beatrice. Poate că nu prea am avut încredere în talentul vostru, dar sînt gata să-mi schimb părerea. Asta nu înseamnă c-o să vă dau mai mulţi bani, adăugă el grăbit, dar dacă ştiţi să vă întindeţi cît vă ţine plapuma, s-ar putea ca mica voastră afacere să devină profitabilă.

El surîse afectat, încîntat de sine, şi Lydia îi dărui un zîmbet, spre deosebire de Beatrice.

— O mică afacere, continuă el, pe care să fii pregătită s-o conduci singură cînd Evangeline...

— Cînd Evangeline se va mărita? întrebă Beatrice. Asta nu se va întîmpla prea curînd. Ea este foarte fericită aici şi-i place să lucreze.

Arthur se simţi uşurat că nu exista nici un proiect de căsătorie.

— Unde este ea? Aş vrea să-mi iau rămas bun.

— Îmi pare rău, Arthur, dar are treabă.

Beatrice înclină capul în direcţia mătuşii sale.

— Pînă cînd nu terminăm jacheta mamei tale în vederea vizitei de la Palat, nu avem nici o clipă de pierdut.

El păru deprimat.

— Atunci, hai să mergem, mamă. Spune-i că o să-i telefonez. Trebuie s-o văd, ştii şi tu, poate să luăm cina împreună, e datoria mea de tutore.

Beatrice închise uşa în urma lor, oftînd uşurată. 17 guinee. Şi bani gheaţă. Plus altă comandă. Biata Evangeline, nevoită să ia masa cu Arthur! Ce scuză prostească găsise, auzi, datoria lui de tutore! Întotdeauna fusese înnebunit după Evangeline.

Îl auzea pe Jack vorbind plin de însufleţire în atelier. Probabil că se simţea mult mai bine.

Cu siguranţă, arăta mult mai bine.

— Ai coborît. Perfect. Cum te simţi?

— Mă simt bine. Jack o privi surprins. Bine. Ce avem la cină? Trebuie să iau nişte vin.

— Raţă.

Tilly şi Letty răspunseră în cor, fără să-şi ridice privirea de pe lucrul lor.

— Raţă, mazăre şi cartofi noi şi sînteţi foarte norocoşi că le aveţi, adăugă Letty, fluturîndu-şi părul negru, mătăsos, tuns după ultima modă.

În clipa următoare observă uşoara enervare a Beatricei. Fiindcă nu era prima dată cînd o re-

marca, ajunse la concluzia că ar fi mai indicat să-şi ţină gura.

— Domnişoară Beatrice, vreţi vă rog să verificaţi dacă fundele de la spate sînt bine puse la rochia domnişoarei Haycock, astfel încît să nu se deosebească de rochia prietenei sale?

Beatrice luă rochia neagră din satin şi o compară cu cea albă.

— Da, este perfect. Sper să se potrivească.

— Trebuie. Zicea că are de gînd să şi danseze.

Tilly îşi lăsă lucrul din mînă şi rîse.

— Chiar că face parte din tînăra generaţie deşteaptă şi emancipată, nu-i aşa?

— Nu-i prea deşteaptă, spuse Letty cu asprime, avînd în vedere faptul că se droghează.

Beatrice se înroşi din nou la faţă.

— Nu ştii despre ce vorbeşti, Letty.

— Îmi pare rău, domnişoară Beatrice, dar ştiu. Cînd eram la Paquin am văzut una sau două fete ca ea. Ştiu ce vorbesc.

— Ce grozăvie! De ce fac aşa ceva? Pentru ce?

Evangelinei i se părea destul de groaznic şi alcoolismul, darămite consumul de droguri.

— Eu ştiu de ce o face, Daphne... ei bine, să zicem de ce ar fi tentată s-o facă. Fraţii ei au fost ucişi în război şi de atunci tatăl ei s-a întors împotriva ei.

Jack se ridică şi privi manechinul îmbrăcat în mătasea de culoarea cafelei.

— Nenorocitul ăsta de război. A secerat vieţile celor mai buni membri ai familiilor respectabile din Anglia. Şi cînd spun asta, mă refer la cei mai deştepţi şi cei mai capabili.

— Numai o clipă. Letty îşi împinse scaunul departe de masă. De ce? De ce sînt ei cei mai deştepţi şi cei mai buni? Ăă? Tatăl meu a fost ucis la Passion Dale, nu ştiu cum pronunţaţi voi numele ăsta, cei doi veri ai mei şi fratele lui Tilly la Somme. Toţi erau englezi. Toţi şi-au pierdut vieţile în acelaşi război. Deci cine este crema societăţii, aş vrea să ştiu?

Vocea i se frînse şi începu să plîngă.

— Trebuie neapărat să mergi la Oxford, să vorbeşti de parcă ai avea prune în gură şi să ai doică pentru ca moartea ta să fie luată în consideraţie?

Se opri înfricoşată. Se gîndi că-şi dăduse cu piciorul la slujbă. Acoperindu-şi ochii cu o mînă tremurîndă, spuse:

— Îmi pare rău, dar nu regret ceea ce am spus, ci felul în care am făcut-o.

În cameră se lăsă tăcerea.

— Vreţi să plec?

Îşi luă mîna de la ochii înroşiţi şi i se adresă lui Beatrice.

— Nu, Letty, dar mi-ar plăcea să cred că situaţiile acestea nu se vor mai repeta.

Beatrice vorbea cu calm, dar era profund tulburată.

— Ai dreptate. A fost o grosolănie din partea mea. Sînt un idiot insensibil, zise Jack, lăsîndu-se din nou în scaunul lui. Viețile tuturor celor care au murit în război au aceeași valoare.

— Așa e, Tilly.

Cele două femei se plimbau pe Park Lane, înspre Marble Arch.

— Într-adevăr, sînt niște patroane bune. Recunosc că a fost foarte cinstită cu mine astăzi, dar se pot schimba, și noi nu putem emite nici un fel de pretenții fiindcă nu avem un sindicat.

Tilly se gîndi.

— Nu văd cum un sindicat format din mine și din tine ne-ar putea ajuta cu ceva. Și gîndește-te cît de atent se poartă cu noi. Domnișoara Evie știa că nu pot veni la lucru în hainele mele vechi și mi-a dat tot materialul și bumbacul pe care-l mai avea ca să-mi fac un costum și o rochie.

Se uită la ea însăși. Acea fustă bej și jacheta lungă, maro cu alb, erau cele mai bune lucruri pe care le avusese vreodată. În timp ce le lucrase, fusese nevoită să-și reamintească tot timpul că nu erau pentru vreo doamnă, ci îi aparțineau.

— Dar totuși, sînt doar niște resturi. Nu e un gest prea generos, sublinie Letty.

— Da, dar și ele se îmbracă tot din resturi. Ce doamne mai cunoști tu, care să poarte lucruri

transformate din garderoba tatălui lor? Iar rochiile lor de seară sînt croite tot din cupoanele rămase.

— Adevărat. Şi le respect pentru asta, au idei bune. Îmi place să lucrez la ele.

S-au luat de mînă şi au traversat şoseaua aglomerată, îndreptîndu-se spre metrou.

— Ce faci diseară, Tilly? Nu vrei să vii la o întîlnire? Partidul socialist discută salariile şi scutirea de impozite pentru săraci. Eu mă duc cu Charlie al meu.

— Nu pot, Letty. Trebuie să mă duc acasă. Tilly se simţi un pic vinovată. Nu pentru că n-aş fi de acord cu aceste lucruri, mi se pare şi mie îngrozitor. Nu împărtăşesc părerea guvernului, potrivit căreia trei lire şi 13 cenţi ar fi suficiente pentru o familie săracă. Tare aş vrea să-i văd pe ei trăind în asemenea condiţii.

— Atunci, de ce nu vii? S-ar putea să te împrieteneşti şi cu cineva, ce zici?

— Nu. Mă aşteaptă părinţii şi le-am promis că în seara asta le fac cinste. Mă duc să cumpăr ţipar fiert şi cartofi.

Şi chiar dacă n-ar fi trebuit să se ducă acasă, o întîlnire a partidului socialist nu i se părea prea amuzantă.

Dispărură amîndouă sub pămînt, de unde trenul urma să le ducă pe sub Londra, parcurgînd cursul subteran al rîului Fleet, pe sub Hyde Park Corner, Sloane Square, pe lîngă Embankment şi în jos, de-a lungul zonei Shoreditch şi Hackney Fields

pînă cînd, în cele din urmă, aveau să ajungă în partea de est a Londrei.

— Vezi bine, Jack?

Bucătăria arăta mult mai bine la lumina luminărilor, dar nu era prea comod pentru Jack care tăia rațele.

— Îhî. Aproape am terminat. Poți pune legumele.

— Evie, Beatrice bătu în ușă ca să-i atragă atenția, Evie, masa e gata.

Oare ce făceau ele acolo, bîrfeau? Era cald în bucătărie, dar nu mai cald decît pe stradă. Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Penelope, ea s-ar fi gîndit că vorbesc despre bărbați, în general, și despre Hugo, în particular. Dar nu și-o putea imagina pe Penelope interesată de vreo aventură amoroasă. Era un lucru natural, zîmbi ea la acest gînd, imaginîndu-și perechi de tineri stînd împreună într-o frumoasă noapte de vară. Molly se dusese să se întîlnească cu prietenul ei lîngă estrada orchestrei din parc. Se uită la Jack cum servea friptura de rață. Pînă și el îi spusese "te iubesc", în acea dimineață, deși uitase de acest lucru. Îl surprinse pe Piggy privind-o.

El îi luă mîna și i-o sărută.

— Lumea și-a ieșit din minți, dragă Bea.

— Rața asta și-a ieșit din minți. Jack puse platoul pe masa din bucătărie. Luînd o cîrpă, Beatrice scoase mazărea fierbinte și cartofii.

— Ce bine miroase!

Evangeline adulmecă în aer cînd deschise uşa.

— Mentă şi încă ceva? Tu stai aici, Penny.

— Am pus mentă pe cartofi şi am adăugat Madeira în sosul de la friptură. Ce părere ai? întrebă Jack neliniştit.

— Trebuie să fie delicios.

— Tu nu intri în calcul, Piggy. Ţie totul ţi se pare delicios. Altcineva?

Jack se uită în jurul mesei.

— Tom are dreptate. Este delicioasă.

Beatrice făcu o pauză între două înghiţituri.

— Tu intri în calcul, aşa că mulţumesc. Îi trimise o bezea. Ce vei purta la Daff, vineri?

— Ceva multicolor. Evangeline se înfioră. Bea nu ne va lăsa să cumpărăm nici un material, aşa că va trebui să ne descurcăm cu rămăşiţele.

Jack se uită la Beatrice.

— Nu o duceţi bine cu banii? Mie mi se pare că sînteţi foarte ocupate.

— Nu e vorba de asta. Oftă şi-şi luă paharul. Ne merge foarte bine, dar durează foarte mult pînă intrăm în posesia banilor. Să luăm familia Gregson, de exemplu; materialul lor a costat îngrozitor de mult şi broderia a durat multe zile, dar nu vom fi plătite prea curînd. Piggy păru stînjenit.

— Ăă, mama mea...?

— Te rog, Tom, să nu discutăm despre asta. E o situaţie mult prea penibilă. De fapt, noi

sărbătorim acum. Astăzi am primit banii de la două persoane.

Beatrice luă o înghiţitură bună din vinul roşu de Burgundia.

— Şi vinul acesta este delicios. Voi doi nu cumpăraţi niciodată vin ieftin?

— Niciodată, răspunseră cei doi în cor.

Beatrice asculta murmurul conversaţiei din jur. Se gîndea că o seară petrecută cu prietenii însemna un lucru normal pentru unii oameni, dar pentru ea reprezentase o situaţie neobişnuită pînă la vîrsta de 30 de ani. Totuşi, meritase aşteptarea.

— Te duce Hugo la petrecere? o întrebă Piggy pe Evangeline.

— Dacă poate. Lucrează la o casă în Berkshire, pe malul rîului şi stă acolo. Eu voi veni cu voi, şi el ni se va alătura mai tîrziu, dacă va putea. E bine aşa, Jack?

— Da, desigur. Tu vii, Pen?

— Bineînţeles că nu. Este o pierdere totală de vreme. În ce vă priveşte, tot e bine că veţi fi îmbrăcate în petice, dar eu aş fi obligată să vin în zdrenţe. Moliile mi-au mîncat toate rochiile de seară.

— Este o petrecere în scop caritabil, Penny.

Evangeline simţi nevoia să se justifice.

— Caritate? Pe naiba! pufni ea. Nu prea mi se pare grozavă ideea cu lumea bună nevoiaşă; nu văd cum i-ar ajuta pe cei săraci.

Beatrice se ridică şi se apucă să strîngă masa, dar, brusc, se întoarse spre Penelope.

— Noi am fost nişte persoane nevoiaşe din lumea bună pînă cînd v-am întîlnit pe voi, pe tine şi pe Jack, spuse ea încet. Voi ne-aţi ajutat să ne schimbăm cursul vieţii.

Penelope se înroşi, dar se vedea că era profund mişcată.

— V-aţi ajutat singure. Şi a fost foarte greu, dacă stau să mă gîndesc bine. Vă admir din tot sufletul. Lasă-mă pe mine.

Se ridică şi se apucă să strîngă farfuriile.

— O să le spele Molly cînd se întoarce. Noi nu trebuie decît să facem un pic de ordine.

— E o vreme atît de frumoasă! Evangeline îşi întinse braţele deasupra capului. Am o idee grozavă. De ce nu v-am conduce pe jos pînă acasă, traversînd parcul dus-întors? Ar trebui să respirăm puţin aer proaspăt. Nu-i aşa, Bea?

Ea, de asemenea, simţea nevoia să-şi continue conversaţia cu Penelope. Ar fi putut merge înaintea celorlalţi, ca să nu fie auzite.

— Te rog, Bea?

— Da, într-adevăr, ne-ar prinde bine puţină mişcare. Da, mi-ar face multă plăcere.

La colţul străzii Green şi-au luat rămas bun de la Piggy, apoi au traversat Park Lane şi au intrat în Hyde Park.

*

* *

Soarele accentuase mirosul ierbii şi al florilor. Aici, departe de traficul străzii, domnea o liniştе desăvîrşită. Jack se opri şi privi înapoi.

— Toţi oamenii aceia care ies să se distreze, la cluburi de noapte, la petreceri, mi se par nişte bătrîni patetici. În comparaţie cu străzile şi maşinile pline de praf, parcul apare şi mai frumos, îndeosebi acum, cînd s-au aprins felinarele.

Evangeline şi Penelope o luaseră înainte şi nu se mai vedeau. Rămaşi singuri pe marginea aleii de călărit, Rotten Row, el o luă de mînă şi-şi încrucişă degetele cu ale ei.

— Ar fi mai bine să le ajungem din urmă.

Mergînd rapid, mînă-n mînă, de-a lungul parcului, spre Kensington Palace, le ajunseră din urmă pe Penelope şi Evangeline. Mersul grăbit al Penelopei o forţa pe micuţa Evangeline să alterneze pasul normal cu alergarea.

— Arată ca un căţeluş, rîse Beatrice. Mă întreb ce tot sporovăiesc acolo?

— Probabil că discută despre misiunea East End, despre şomeri, despre scutirea de impozite a săracilor, Legiunea Naţiunilor şi alte subiecte asemănătoare.

Schimbînd brusc subiectul, în felul său caracteristic, Jack o întrebă:

— Cîţi ani aveai cînd a murit mama ta?

— Zece. De ce mă întrebi?

El o strînse de degete şi făcu o scurtă pauză ca s-o sărute pe obraz, sau cel puţin aşa şi-a

închipuit ea. Buzele lui îi atinseră pielea în fugă, şi ea se gîndi că poate fi considerat un sărut.

— Eşti o persoană extraordinară, Bea, şi mama ta trebuie să fi fost la fel. V-aţi croit un drum în viaţă, tu şi Evie, fără nici un ajutor din partea monstruosului vostru tată.

Ea îşi ţinu respiraţia. Oare el avea de gînd să-i spună mai mult? Dar îşi continuară plimbarea în tăcere.

— Mama mi-a dăruit nişte lucruri de preţ la care ţin foarte mult. M-a plimbat prin muzee şi galerii de pictură. M-a făcut prietena ei.

— Apoi ea a murit şi tu ai transmis această moştenire surorii tale.

Beatrice n-ar fi vrut să strice farmecul acelei clipe minunate, dar nu se putu abţine.

— Jack, ştiai că tatăl meu a fost şantajat?

El îi dădu drumul la mînă şi-şi îndepărtă părul de pe frunte.

— Nu-i de mirare. Juca un joc periculos.

Ea aşteptă o explicaţie.

— Un joc periculos?

Îi mai despărţeau doar cîţiva paşi de Penelope şi Evangeline.

— Da. Se ocupa şi de droguri.

Întorcîndu-se acasă cu un taxi, la insistenţele lui Jack, amîndouă surorile erau tăcute, fiecare absorbită de propriile gînduri.

Evangeline era dezamăgită de discuţia avută cu Penelope. Ea nu-i permisese s-o însoţească la

clinica Mariei Stopes, căci nu i se părea corect să se ascundă de Beatrice şi să se amestece în problemele celor două surori. Totuşi i se părea oportun ca Evangeline să se ducă la o clinică ce se ocupă de planning-ul familial. Şi nici nu-i aprobă hotărîrea de a-şi lua un iubit, deşi considera că e un lucru sănătos! Totul i se părea foarte confuz şi nu putea vorbi cu Bea despre aşa ceva. Asta era problema. Ea discutase întotdeauna orice problemă cu sora sa.

— La ce te gîndeşti, Bea?

Beatrice o privi încruntată pe sora ei.

— Nu este bine, spuse ea, te tratez ca pe un copil. Te protejez. Nu mă port cinstit faţă de tine. Ar trebui să-ţi spun orice, aşa cum făceam înainte...

— Ăă... da, Bea, spuse Evangeline cu un sentiment de vinovăţie.

— Mă gîndeam la tatăl nostru. Beatrice făcu o scurtă pauză. Arthur mi-a spus că a fost şantajat.

Evangeline scoase o exclamaţie de uimire.

— Tata? Dar de ce? Ce a făcut?

— Se pare că a fost antrenat într-o afacere cu droguri. Dar din felul în care a prezentat Jack lucrurile reiese că ar mai fi fost ceva. Îi era foarte uşor să le procure, avînd în vedere profesia sa.

Evangeline se strîmbă dezgustată. Şoferul de taxi le strigă prin geamul despărţitor:

— La numărul 177 aţi spus?

Beatrice se aplecă înainte.

— Da. La casa de lîngă cea cu uşă albastră.

Se lăsă din nou pe scaunul din piele confortabil.

— Mai bine n-ar mai fi vopsit-o, Evie! Nu mi-am luat geanta. N-avem nici un ban la noi.

Pe cînd se dădeau jos din maşină, şoferul le spuse rînjind:

— Nu-i nevoie, domnişoară. A plătit tînărul domn.

Beatrice introduse cheia în broască.

— Uite, Evie, spuse ea arătînd spre plăcuţa pe care scria "Eliott", noi sîntem. Ştii ce, m-am hotărît să uit de tata. Vorbi cu hotărîre. Noi trăim în prezent şi viaţa noastră este minunată. Avem prieteni buni, iar afacerea pe care am pus-o pe picioare devine din ce în ce mai prosperă. Am de gînd să mă bucur de viaţă. Nu vreau să mai îmi fac griji în legătură cu trecutul lui tenebros.

— Şi viitorul, Bea, viitorul mi se pare incitant.

"The Lark" şi "The Owl" erau luminate electric dar avînd în vedere lumina difuză pe care o împrăştiau, ar fi fost suficiente cîteva lămpi cu ulei. La fiecare masă fuseseră instalate mici lămpi în formă de bufniţă, iar lumina se răspîndea prin ochii păsării. Fumul gros de ţigară accentua clarobscurul. Cuplurile dansau pe ringul mic de dans, în acordurile muzicii cîntate de o formaţie de negri. Interpretau într-un stil sincopat melodia din "Fecioara Munţilor", făcînd-o aproape de nerecunoscut.

Majoritatea dansatorilor își tîrșîiau picioarele în ritmul muzicii, unii dintre ei sprijinindu-se cu toată greutatea pe parteneri. Toate mesele din încăpere păreau ocupate, așa că era greu de ghicit unde stăteau dansatorii în pauzele dintre dansuri. Probabil că de aceea se sprijineau unul pe altul.

Un chelner tînăr îi conduse pe Jack și grupul lui la o masă din mijlocul încăperii lungi și înguste și, după ce schimbă cîteva vorbe pe un ton ridicat cu un grup ce stătea acolo, îi plasă și reveni să aducă scaune pentru Evangeline și Beatrice.

— O sticlă de Bollinger? Da, domnule. V-aș sfătui să lăsați tot timpul pe cineva la masă. Altfel vă vor fi luate atît masa cît și șampania. Și nici pe tinerele doamne să nu le lăsați singure, căci s-ar putea să dispară și ele.

Plecă, strecurîndu-se cu greu printre mese. Jack îl urmări cu privirea.

— Mă întreb dacă o să-l mai vedem, așa curînd.

Evangeline își dădu jos jacheta de pe umeri și se uită plină de speranță în jur.

— Dacă ai fi făcut acest lucru mai devreme, Evie, cu siguranță că s-ar fi întors.

Piggy era obișnuit cu frumusețea ei, dar n-o văzuse niciodată într-o asemenea toaletă. Rochia, în aparență cuminte, avea în partea din spate o croială foarte adîncă, decolteul ajungînd sub talie; dacă n-ar fi fost bucata îngustă de mătase violet, cu

nasture ce se închidea la ceafă, rochia Evangelinei ar fi căzut.

— Este prea extravagantă? întrebă ea neliniştită. Am făcut-o dintr-un rest de material. Să-mi pun la loc jacheta?

Jack o privi cu seriozitate.

— Nu, arăţi perfect. Pe altcineva ar fi părut cam extravagantă, dar frumuseţea ta este combinată cu o distincţie ieşită din comun.

— Ce lucru minunat mi-ai spus! Fără să se gîndească prea mult, îl sărută. Mulţumesc. Mi-ai dat încredere în mine.

Piggy se ridică. Fracul şi cravata albă îl făceau să pară mult mai arătos decît în mod obişnuit.

— Ai vrea să-ţi expui spatele tău frumos, dansînd cu mine?

Îi luă mîna şi o conduse pe ringul de dans.

Beatrice şi Jack rîdeau cu poftă din cauza aerului încurcat al lui Piggy care nu ştia unde să-şi pună mîna. Încercă să-şi aşeze un deget pe bucata îngustă de material de la gît, apoi îşi mută mîna pe mijlocul ei şi în final se hotărî s-o ţină de ambele mîini de parcă ar fi dansat cotilion.

— Va trebui să dansaţi cu rîndul cu ea. Eu nu mă pricep la dans şi, din cîte spunea acel chelner, dacă mă laşi singură am toate şansele să ajung la tîrgul de sclave albe.

— N-am de gînd să-mi asum un asemenea risc, Beatrice, şi, oricum, iată că vine şampania noastră.

Ea remarcă şi de astă dată stilul lui aparte de a spune lucrurile serioase în glumă şi frivolităţile pe un ton grav. Pare să acorde o importanţă egală mie şi şampaniei, îşi zise Beatrice.

— O să mai vrem o sticlă înainte de spectacolul de cabaret.

— Da, domnule. Dar nu va începe înainte de a se aduna toată lumea.

— Unde mai intră şi alte persoane?

Beatrice se uită pe la mese. În mod normal, cu greu ar fi intrat patru persoane la masă, iar acolo erau cel puţin zece înghesuite la fiecare. Cu excepţia uneia de lîngă ringul de dans, la care stătea un cuplu de vîrstă mijlocie, împreună cu două tinere drăguţe, mereu în alertă, şi cu doi valeţi în livrele de-o parte şi de alta a mesei.

— Cine este omul acela, flancat de valeţi, Jack?

Turnînd cu grijă şampania, chelnerul îi răspunse, fără să-şi ridice privirea:

— Lord şi Lady Munford, doamnă. Este "regele" muniţiilor... graţie milioanelor sale cu care şi-a cumpărat titlul de viconte.

Jack izbucni în hohote de rîs.

— Are perfectă dreptate, Bea. Umple visteria Partidului Liberal pentru Lloyd George.

Chelnerul se grăbi să schimbe vorba:

— Vin imediat cu cealaltă sticlă, domnule.

Jack îl privi curios.

— Ce individ ciudat! Ah, uite-i pe Piggy şi Evangeline. Cred că a observat că s-a adus şampania.

— Îi stă foarte bine în frac.

Beatrice îi privi cum îşi croiau drum prin mulţimea de oameni, dintre care unii se aşezaseră pe marginea ringului de dans.

— Deci, nu ai observat?

— Ce anume?

— Piggy ţine regim, de cînd i-ai spus prima oară Tom, şi de atunci a tot slăbit.

— Oh, Jack! exclamă ea ducîndu-şi mîna la gură. Mă simt atît de vinovată. Este un om deosebit de drăguţ. Ţin foarte mult la el, dar...

Jack o privi dezaprobator.

— Dar tu, doar ai flirtat cu el. Ah, Femeile!

Se ridică să-i tragă scaunul Evangelinei.

— E-n regulă. El ştie că tu eşti îndrăgostită de mine.

El o văzu cum îşi îndreaptă privirea spre frapieră.

— Nu, Bea. Nu poţi să-mi torni frapiera în cap ori de cîte ori te înfurii pe mine.

— Unde este Evie? întrebă el autoritar cînd Piggy sosi singur la masă.

— Să-şi pudreze nasul. Sau poate spatele. Minunată muzică. Bea, eşti sigură că nu vrei să dansezi?

— Da, mulţumesc, Tom. Chiar e bună muzica? În zgomotul ăsta de-abia o pot auzi. Sper că va fi mai linişte cînd vor apărea Daphne şi Renée.

Muzica se opri şi, acompaniată de o lovitură de talgere şi o bătaie de tobă, o siluetă subţire îşi făcu apariţia în ring.

— Este Jack Buchanon, şopti Piggy. Face oficiile maestrului de ceremonii.

Dansatorii se fîţîiau prin jur, în căutarea unor scaune, unii aşezîndu-se în cele din urmă pe podea. Beatrice se uita neliniştită după Evangeline, dar Jack o zărise deja.

— Uite-o pe Evie! zise el arătînd spre o siluetă condusă cu gesturi ferme spre masa lor.

Beatrice nu ştia dacă era cazul să fie încîntată sau nu. Evie nu s-ar fi descurcat singură prin mulţime, dar gestul chelnerului fusese cam prea familiar.

— V-am adus-o în siguranţă, inclusiv şampania dumneavoastră, domnule.

Chelnerul îi trase scaunul lui Evie, umplu din nou toate paharele şi puse noua sticlă pe masă.

— Mulţumesc, nu m-aş fi descurcat fără tine.

Evangeline îi zîmbi chelnerului şi-şi luă paharul de şampanie.

— Cu plăcere, domnişoară Eliott.

— De unde-mi ştii numele?

— Asta-mi este meseria. Vedeţi, eu sunt Tittle.

Privi chipurile nedumerite ale celor de la masă.

— Tittle de la Tittle-Tattle din Orb. Iar Tattle este acolo, zise el arătînd spre femeia grasă în brocart maro şi cu ochelari.

— Oh, înţeleg. Jack rîse încîntat. Ar fi trebuit să ghicesc că nu eşti un chelner obişnuit.

Brusc, toţi oamenii cerură să se facă linişte, dar sîsîitul lor producea mai mult zgomot decît conversaţia celorlalţi.

— Urmează Buzzy Fitzgerald cu numărul lui de prestidigitaţie. Jack îşi trase scaunul în spatele lui Beatrice. Este foarte bun, dar l-am văzut de atîtea ori încît îi cunosc toate trucurile. Nu fi aşa furioasă, Bea, îi şopti el la ureche, ne vom obişnui.

— Să ne obişnuim cu ce? Întorcîndu-se, se uită la el.

— Să fim îndrăgostiţi. Şi mie îmi vine greu. Nu aşa îmi imaginasem. Credeam că am să fiu un burlac boem, cel puţin pînă la 40 de ani, nu să mă îndrăgostesc de o roşcată cu ochii verzi, cu un temperament aprig, ca să nu mai vorbim de ambiţia ei de a face carieră.

Brusc femeile de la masa vecină începură să ţipe înspăimîntate: "Oh, nu, ce groaznic!"

— Şoareci! Scoate şoareci din joben.

— Care trebuiau să fie iepuri, nu-i aşa?

— Poate că şoarecii au mîncat iepuraşii.

— Nu fi proastă, Milly.

Evangeline se întoarse să se uite la masa vecină.

— Bea, Bea, uită-te! Priveşte cine-i acolo! Îi şopti: "Eddie Banks". Stătea împreună cu trei femei tinere care ţipau, chicoteau şi mimau spaima.

— Păstrează-ţi calmul, Evie, eşti cu noi, uită-te la spectacol. Adu-ţi aminte de vorbele lui Jack — eşti o frumuseţe demnă.

— Nu prea mă simt aşa.

— Ce se întîmplă? Jack se aplecă înainte. La cine te uiţi, Bea?

— La nimeni, şopti ea. O să-ţi spun mai tîrziu.

El îşi puse braţele în jurul ei şi dîndu-i la o parte şuviţele de păr ondulate o sărută pe ceafă. Nu cred că am să mă obişnuiesc vreodată cu aşa ceva, îşi spuse ea în sinea ei.

Un ropot brusc de aplauze din partea celor care stăteau suficient de aproape ca să vadă şi să audă bine, anunţă sfîrşitul numărului de prestidigitaţie. Aplauzele exprimau deopotrivă uşurare şi apreciere. Pe scenă, lumina se micşoră şi Jack Buchanon anunţă "Daphne Haycock şi Renée Riviere acompaniate de Lennie Hayton".

Cînd s-au aprins un pic luminile, Daphne şi Renée stăteau sprijinite cu spatele de pian, Daphne îmbrăcată într-o rochie neagră din satin, mulată pe corp, cu guler înalt, croită oblic şi oprindu-se deasupra gleznelor, şi Renée într-una identică, dar albă, fără nici o bijuterie. O lumină rozalie cădea

asupra capetelor lor, accentuînd nuanța părului negru și bogat, tuns scurt, al lui Renée și blondul platinat, strălucitor, al lui Daphne. Pianistul începu să cînte "Pentru mine și iubita mea", o melodie veselă, cîntată de obicei într-un ritm alert. Vocea joasă și senzuală a lui Daphne se împletea cu cea subțire și înaltă a lui Renée. În interpretarea lor, cîntecul părea de nerecunoscut. Ele cîntau pe un ton melancolic, de-abia mișcîndu-se pe ring, cu excepția momentelor cînd spuneau. "Pentru mine și iubita mea", uitîndu-se una la alta.

Pentru prima oară în acea seară, în restaurant se făcu liniște. Brusc, ritmul se schimbă, transformîndu-se într-un tango ca urmare a asocierii tobelor. Părăsind pianul, Lennie Hayton, un negru înalt, lat în umeri și arătos, se așeză între cele două femei și trase de funda de la spatele fiecărei rochii. Ca prin farmec, partea din față a rochiei se desprinse, dezvăluind niște rochii din același material dar scurte pînă la genunchi și foarte decoltate, cu niște mici cureluțe. Prin acele rochii se vedea clar că nici una nu purta nimic pe dedesubt.

Publicul scoase o exclamație de surpriză pe cînd Lennie se întorcea la pian și, încă fredonînd "Pentru mine și iubita mea", Daphne și Renée interpretau un tango dramatic.

— Ce părere ai? îi șopti Beatrice Evangelinei.

Dar Evangeline era conștientă de faptul că Eddie Banks o văzuse și acum se uita fix la ea.

— Şşş, mai tîrziu.

În finalul numărului, Daphne se aplecă mult pe spatele partenerei sale şi o sărută ca din întîmplare pe gură. Publicul aplaudă şi ţipă, bătînd cu paharele şi sticlele în mese.

— Mă întreb ce gîndeşte Lady Munford, spuse Piggy, aplaudînd plin de entuziasm.

Evangeline îl văzu pe Eddie cum se ridică şi se îndreaptă spre ea. Se prefăcu că nu-l observă şi le bisă pe cele două fete alăturîndu-se celorlalţi. Eddie se opri încruntat, privind în spatele ei. Cu degetul îi făcu uşor un X pe spate.

— Îmi pare rău că am întîrziat. Era Hugo. Am ajuns aici exact cînd începuse numărul, aşa că am rămas la uşă să-l privesc. El îi luă mîna şi o ajută să se ridice.

— Beatrice, trebuie să-ţi spun că ai o rochie minunată.

— Hugo! Nu te-am văzut venind. Mulţumesc.

Din cauza senzaţiei provocate de rochia cu spatele gol a Evangelinei şi de tulburătorul număr de cabaret, nimeni altcineva nu remarcase vestimentaţia Beatricei — o rochie în formă de coloană grecească dintr-un material roz cu nişte fîşii din lamé auriu legate sub bust cu aceleaşi funde roz şi aurii ca cele care-i susţineau părul bogat, roşcat-auriu, strîns deasupra capului.

— Noi plecăm, Beatrice. Te superi? Hugo luă jacheta Evangelinei şi i-o puse în jurul umerilor.

Mie mi-e foame. Ne ducem în staţia de taxiuri din Hyde Park Corner ca să bem o cafea groaznică, în schimb o să mîncăm nişte chifle cu şuncă grozave.

— Ei bine...

Beatrice părea încurcată.

— O voi aduce acasă şi, probabil că va ajunge chiar înaintea ta.

Tittle apăru cu o tavă pe care avea un bilet.

— Domnişoară Eliott, aveţi un mesaj din partea domnului Edward Banks de la masa vecină.

— Eddie Banks? Ce îndrăzneală! Beatrice îi aruncă o privire furioasă. Ce-ţi scrie, Evie?

Evangeline îl despături şi citi.

— Pot să te văd?

— Nu, spuse Beatrice cu hotărîre.

Luînd un stilou din interiorul hainei, Hugo luă biletul şi scrise "Nu" după care i-l returnă lui Tittle.

— Puteţi pleca, voi doi. Ia-o de aici şi distraţi-vă cît mai bine.

Beatrice îi văzu certîndu-se în timp ce traversau încăperea. Probabil că Evie era furioasă pentru că Hugo răspunsese la bilet în locul ei.

— Jack, lumea a cam început să plece. Vezi, au dispărut şi cei doi Munford.

Beatrice privi în jurul încăperii. Oare Daphne a exagerat prea tare? Sărutul ccela... Şi apoi, mai e şi pianistul care aproape că le-a dezbrăcat.

Piggy se aplecă înainte şi o bătu uşor pe braţ.

— Scumpă Beatrice, toţi cei care au plecat sînt în vîrstă, au peste 40 de ani, şi foarte puţini dintre cei prezenţi ar mai fi şocaţi de comportamentul lui Daphne.

— În special cu o femeie, adăugă Jack.

Se plimbau pe Piccadilly, Hugo ţinînd-o pe Evangeline după umeri. El îşi ceruse scuze pentru gestul său autoritar şi îi explică cu blîndeţe, cînd ea îl chestionă în legătură cu toaletele lor, că rochia ei păcătuia doar prin faptul că aducea un pic cu toaleta unei cîntăreţe, că rochiile lui Daphne şi Renée i s-au părut excepţional croite şi foarte erotice, ceea ce ea n-ar fi dorit să audă, dar că Beatrice era una dintre cele mai înţelepte şi mai îndrăzneţe femei pentru faptul că avusese curajul să poarte roz, ceea ce majoritatea roşcatelor nu fac, şi în final recunoscuse că fusese destul de arogant să presupună că ea ar vrea să părăsească petrecerea şi să rămînă singură cu el... Dar în acel moment, ea izbucnise în rîs şi-l iertase. Avea dreptate din toate punctele de vedere. Rochia ei era prea decoltată la spate, ea avusese de gînd să-l refuze pe Eddie Banks şi cu siguranţă că-şi dorea să rămînă singură cu Hugo.

Noaptea era încă fierbinte, deşi trecuse bine de miezul nopţii şi pe stradă nu se vedea decît un taxi arătos ce trecea uşor pe lîngă Ritz Hotel, fiind întrecut de un biciclist cu nişte coşuri legate

atît în față, cît și în spate și ținînd un altul, plin cu lăptuci, pe cap.

— Săracul, cred că vine de la Covent Garden.

— De ce săracul, Hugo?

— El cumpără pentru un aprozar, unul mic cred, care nu-și permite să aibă un stoc mai mare. Nu e ca aici. Arătă spre vitrinele mari, bine aprovizionate, cu firma "Jackson's of Piccadilly" deasupra.

— "Jackson's". E magazinul preferat al lui Molly. Aici se întîlnește cu valetul ei.

Evangeline stătea în întrîndul din fața ușii și se uita prin geam.

— Ia uite, au icre negre.

El stătea foarte aproape în spatele ei. S-ar fi așteptat ca el s-o atingă, să-și strecoare mîinile pe sub rochia ei, pe la spate și să-i mîngîie sînii. Dar el îi sărută spatele și își plimbă limba de-a lungul șirei spinării, apoi, îngenunche, îi ridică un pic partea din spate a rochiei, îi desfăcu jartiera de la ciorap și o sărută pe picior.

Ea tremura. Hugo era întotdeauna imprevizibil. Ea simțea că-l dorește cu fiecare fibră a ființei sale. Căutase în dicționar cuvîntul și descoperise că îi descria exact senzațiile: "Acea emoție direcționată înspre atingerea unei anumite plăceri sau satisfacții; dorință înflăcărată; poftă trupească, apetit sexual; pasiune".

Ea se întoarse spre el în timp ce Hugo se ridică şi, aplecîndu-i capul spre sine şi dîndu-i la o parte ochelarii, îl sărută.

— Cînd? îi şopti ea.

— În curînd, îi răspunse el, strîngînd-o în braţe.

La cafeneaua de lîngă Hyde Park, în apropiere de casa Ducelui de Wellington, ei mîncară nişte chifle grozave cu şuncă şi cafea cu lapte servită în ceşti subţiri din porţelan, fără farfuriuţe. Afară se mai răcise, dar şoferul de taxi care trebuia să-i ducă acasă îi lăsă să stea pe bancheta din spatele maşinii, în timp ce el discuta cu un alt şofer, aşteptînd hotărîrea clienţilor lui de a pleca.

Ei nu se sărutară, nici măcar nu se ţinură de mînă. Hugo îi descrise casa pe care o construia pe Tamisa, un proiect ce contravenea aspiraţiilor sale artistice, în schimb îi aducea o mare sumă de bani. Proprietarii voiau în interiorul casei nişte traverse din stejar, în stil Elisabetan, faţada în stil Georgian, din cărămidă şi cremene şi nişte aripi în pantă din şindrilă, asemănătoare unor anexe. Piscina trebuia plasată într-un loc discret, vestiarele urmînd să fie mascate de o veche grădină. Garajele, în număr de două, trebuiau construite ca un şopron pentru trăsuri modificat astfel încît să arate ca un hambar.

Ea rîse îndatoritoare, simţind că asta aştepta din partea ei, dar în sinea sa îşi spuse că acest proiect era mult mai drăguţ decît acela sever pe care ar fi vrut el să-l construiască.

În cele din urmă, o duse acasă. Ţinînd taxiul pe loc, aşteptă pînă cînd ea intră în casă.

— Noapte bună. O sărută pe frunte. Sora ta şi cu Jack vor pleca într-un weekend din august, la Wellthorpe. Cred că atunci o să te iau cu mine la Viena.

El închise uşa şi ea auzi taxiul plecînd.

— Evie, Evie, încuie uşa înainte de a urca, îi zise Beatrice din dormitor.

Evangeline urcă scările în fugă.

— Îmi pare rău că am întîrziat, Bea. Am stat într-un taxi, la o ceaşcă de cafea şi am discutat.

— E-n regulă. Beatrice zîmbi. Oricum, şi eu de-abia am ajuns acasă. Ce aţi discutat atîta?

— Despre viaţă, religie, Irlanda şi despre arhitectură. Ce înţelegi prin "tip umanitar", Bea? Am încercat să-i expun ideile tatei despre religie, şi Hugo mi-a spus că după cîte îşi dă el seama, tatăl nostru a fost un tip umanitar... sau umorist.

— Dar chiar că aţi avut o discuţie serioasă. Beatrice îşi scoase un pantof şi-şi masă degetele de la picioare. Nu, tatăl nostru se credea un liber cugetător, ceea ce mi se pare neobişnuit de cinstit din partea lui, iar mama era adepta agnosticismului, şi din această cauză noi nu mergeam la biserică decît de Crăciun şi de Paşti.

— Da, cam asta îmi amintesc şi eu. Numai că niciodată nu m-am gîndit prea mult la problemele acestea. Uite, bunăoară ştiu că Molly este catolică,

dar nu cred că mi-am analizat vreodată serios propriile credinţe.

— Într-un fel nu prea mi-l pot imagina pe Hugo vorbind despre religie. Beatrice îşi scoase şi celălalt pantof. Nu ştiu dacă sînt dispusă să întreţin o asemenea discuţie, la această oră. Încă mă simt foarte emoţionată de seara care a trecut.

Îşi desfăcu fundele ce-i ţineau părul şi-şi scutură capul pînă cînd părul îi căzu liber pe umeri.

— De petrecere, de noile noastre toalete... de faptul că Daphne a fost atît de extraordinară.

Evangeline se duse în dormitorul ei şi se mai uită o dată la frumoasa ei rochie, înainte de a se dezbrăca. Trebuia neapărat să mai adauge o bucată de material la spate. Se duse agale spre dormitorul surorii sale, căscînd.

— Am uitat să-ţi spun că am întîlnit-o pe Celia Munford la toaleta doamnelor. I-a plăcut rochia mea, dar mi-a mărturisit că mama ei n-ar lăsa-o să poarte o rochie cu spatele gol, aşa că i-am sugerat să-i facem una cu nişte capse ce pot fi strînse la nevoie.

Beatrice o privi neîncrezătoare.

— Ar fi un gest cam îndrăzneţ faţă de mama ei. Dar, ce grozav ar fi dacă ar veni la noi.

Îşi trînti peria de cap pe măsuţa pictată în genul unei pînze vărgate.

— De ce se întîmplă totul în acelaşi timp? Şi munca şi...

— Ce anume? întrebă Evangeline zîmbind cu şiretenie.

— Toţi aceşti... prieteni.

Evangeline se întinse, rămînînd cu privirea aţintită asupra tavanului.

Cum putea să plece la Viena? Bea şi Jack lipseau numai trei zile şi două nopţi şi oricum, Bea nu se hotărîse încă să plece. Totul depindea de comenzile pe care le aveau de onorat, îi spusese ea. Evangeline renunţă să mai încerce să adoarmă şi se ridică. Hugo îi punea întotdeauna prea multe întrebări şi la majoritatea nu ştia ce să răspundă. Nu era vorba numai despre discuţia privitoare la religie, dar şi despre sentimentele ei faţă de munca pe care o făcea şi despre proiectele de viitor. Se va axa pe modă sau va opta pentru activitatea socială, precum Penelope? Dacă punea totul cap la cap, îşi dădea seama că el o testa, încercînd să afle dacă ştie ce vrea sau dacă era o persoană responsabilă. Asta însemna că nu suferea comparaţie cu Eddie Banks? Bea avea dreptate; se întîmplaseră prea multe lucruri deodată. Penelope o sfătuise să-şi păstreze calmul ori de cîte ori se afla într-o situaţie încurcată. Exact. Ştia că este îndrăgostită de Hugo şi că îl doreşte cu ardoare. Trebuia neapărat să se ducă la clinică, dacă voia să nu rămînă gravidă. Nici unul dintre ei nu şi-ar fi dorit aşa ceva. Fără îndoială că Hugo nu voia să se căsătorească, nici cu ea nici cu altă femeie, aşa că ea şi-ar fi văzut

liniştită de treburile sale. Deşi, se gîndi ea somnoroasă, tare mi-ar plăcea să se căsătorească cu mine şi eu să pot vorbi cu Bea despre această problemă.

Evangeline încă mai dormea cînd Molly îi aduse ceaiul, la 8.30, dar Beatrice se trezise devreme şi lucra în birou, ocupîndu-se de corespondenţă. Primiseră o scrisoare foarte politicoasă de la "Digby and Gordon", prin care li se comunica sistarea furnizării materialelor pînă la achitarea facturilor anterioare. Culmea ironiei era — şi Beatrice ştia foarte bine acest lucru — că dacă ar fi fost o firmă mare şi faimoasă ce nu avea nevoie de credit, n-ar fi existat nici o problemă.

Mai era o scrisoare drăguţă de la doamna Stett-Gittins prin care le recomanda o prietenă dornică să se îmbrace la casa Eliott şi îşi anunţa, totodată, şi următoarea probă. Şi culmea, primiseră un cec de la doamna Trenton!

Beatrice se lăsă în scaunul ei şi răsuflă uşurată. Cu banii aceştia aveau să-şi plătească datoria de la "Digby and Gordon". Auzi o uşă deschizîndu-se. Să fie oare Letty? Ascultă zgomotul paşilor apăsaţi ce veneau de la subsol. Probabil că ea era. Tilly avea pasul mai uşor.

— Sînt eu, domnişoară Bea! Voiam doar să vă anunţ că am sosit.

Letty bătu la uşă.

— Intră, Letty. Ai venit mai devreme.

— Doar cu cîteva minute. Mă gîndeam că dumneavoastră o să veniţi mai tîrziu, după noaptea care a trecut. Aţi petrecut bine, nu? Nu aşteptă răspunsul. Uitaţi planul la care m-am gîndit.

Beatrice luă din mîna ei o schemă întocmită cu grijă.

— Este excelent, Letty, văd că ai înţeles foarte bine priorităţile.

— Şi încă un lucru, domnişoară Bea. Este o chestiune mai delicată. Ezită.

— Despre ce e vorba?

— E-n legătură cu Molly. Ea nu se pricepe prea bine, cu excepţia însăilatului şi cusutului simplu, dar cînd sîntem aglomerate, ne-ar fi de folos dacă ne-ar băga ata în ac. În toate croitoriile în care am lucrat era cîte o fată tînără care făcea aşa ceva.

Beatrice îi dădu dreptate, Molly nu era prea pricepută, dar îşi dorea foarte mult să lucreze în atelier, alături de fete de aceeaşi vîrstă cu ea.

— O s-o întreb, Letty. Va trebui s-o iau cu binişorul. N-aş vrea să se simtă jignită.

— În regulă, domnişoară Bea. Atunci eu mă duc să-mi văd de treabă. La uşă se opri şi spuse peste umăr:

— A apărut un articol foarte frumos despre dumneavoastră în numărul de dimineaţă al ziarului "Orb". O fi el conservator, dar este citit de multă lume.

Beatrice dădu buzna în coridor strigînd:

— Letty! Ce au scris despre noi?

— Nu l-aţi văzut? Eu citesc toate ziarele la chioşcul din staţie. Nu mă deranjez să le cumpăr. Nu vreau să-i îmbogăţesc pe aceşti exploatatori ai clasei muncitoare...

— Letty! Beatrice strigă din nou. Ce scrie? De ce nu l-ai cumpărat pentru noi?

— Eu nu cumpăr decît "Săptămînalul socialist" — cel puţin Charlie, prietenul meu, numai asta citeşte. Se afirmă că aţi fost cea mai frumos îmbrăcată.

Evangeline coborî scările, întrebînd somnoroasă:

— Ce-i gălăgia asta?

Molly se întîlni cu ea în hol.

— Nu ştiu, domnişoară Evie. Domnişoara Bea ţipă la Letty, dar nu ştiu de ce.

Beatrice ieşi valvîrtej din atelier.

— S-a scris despre noi în ziarul "Orb", dar Letty nu...

Molly şi Evangeline năvăliră pe uşa de la intrare.

— Îl luăm de la colţ.

Dar nici n-au ieşit bine din casă că s-au întors imediat.

— Banii, spuse Evangeline fără suflare. Am uitat banii.

— Poftim, Beatrice scoase rapid din buzunar două monede de argint de trei penny. Grăbeşte-te.

Cînd se întoarseră gîfîind şi roşii la faţă, cu părul ciufulit, Beatrice le anunţă calmă.

— Sînt veşti bune.

Pe cea mai lungă masă din atelier, fusese întins ziarul "Orb". Îl adusese Tilly, foarte emoţionată.

— Tipul care a stat lîngă mine în metrou nu s-a uitat decît la rezultatele de la curse şi l-a lăsat pe banchetă. Oooh, acum vor începe să sune telefoanele şi vom primi o mulţime de comenzi.

— Nu imediat. Letty trata cu un aer detaşat întreaga problemă şi era mult mai practică. Doamnele încă nu s-au trezit, adăugă ea.

Evangeline se aplecă asupra ziarului şi citi cu voce tare.

— "Una dintre cele mai strălucitoare femei din începere a fost domnişoara Beatrice Eliott, îmbrăcată în roz şi auriu, o combinaţie îndrăzneaţă pentru părul ei de un roşu Tiţian... " Pe legea mea, Beatrice! De tine e vorba, spuse Evangeline cu ochii măriţi de uimire.

— Mai departe, domnişoară Evie.

Molly îşi stăpînea cu greu nerăbdarea.

— "... cu părul ei de un roşu Tiţian". Evangeline luă ziarul şi citi mai departe cu glas tare: "Era însoţită de bine cunoscutul fotograf Jack Maddox. El care deţine elixirul tinereţii în studioul lui fotografic. Căci cum altfel s-ar putea explica pierderea gușilor, ridurilor şi grăsimilor, la matroanele din fotografiile lui? Sora domnişoarei Eliott,

tulburătoarea Evangeline, care purta unul dintre noile modele de rochie cu spatele gol, dintr-o mătase violet purpurie (talentatele surori şi-au desenat şi croit singure toaletele) şi care a sosit cu Tom "Piggy" Trenton, fiul vice-amiralului sir Peter Trenton, a schimbat priviri furişe şi bileţele cu tînărul pilot de curse, Edward Banks şi apoi a plecat cu taciturnul arhitect Hugo Bonner. Tittle prezice că domnişoara Eliott va frînge multe inimi."

Profund dezamăgită, Evangeline scăpă ziarul din mînă.

— Nu este adevărat, n-a fost aşa. Din descrierea lui reiese că sînt o femeie neserioasă, căreia îi place să flirteze.

— Ştiu eu, domnişoară Evie? vorbi Tilly.

— Cred că e bine să ai cu cine să flirtezi.

— Şi nu spune nimic despre Daphne şi Renée. Evangeline se gîndea la Hugo. Oare se va supăra cînd va citi?

— Nu-ţi face griji, Evie, nimeni nu-i ia în serios pe ziariştii care nu fac decît să colporteze bîrfe.

Beatrice luă ziarul şi revăzu articolul.

— Dar scrie despre Daphne, în articolul semnat de Tattle. Scrie şi despre numărul de prestidigitaţie al Lordului Fitzgerald şi despre dansul grecesc al celor trei surori Sykes, dar spune... Beatrice se opri şi izbucni în rîs,... scuzaţi-mă... ăă... să vedem "Dar neobişnuita interpretare a cîntecului *Eu şi iubita mea* executată de domnişoara Daphne

Haycock şi partenera sa a reprezentat lovitura serii"

— Asta-i tot? Nimic despre rochiile lor? Evangeline se simţea frustrată. Am muncit atîta şi nimeni n-a observat nimic.

— Eu cred că referirile la dumneavoastră şi la domnişoara Beatrice reprezintă cea mai bună reclamă, zise Letty, reluîndu-şi lucrul.

— Şi vă rog pe toate să vă uitaţi la hîrtia de pe masă. Am făcut un plan de repartizare a sarcinilor individuale.

Molly, care era cu adevărat copleşită de onoarea făcută numelui Eliott, jubila de fericire. Cînd văzu însă planul, reveni cu picioarele pe pămînt.

— Dar cu mine cum rămîne, Letty? Eu nu sînt trecută acolo. Nu aveţi nevoie de mine după ce termin de făcut paturile?

Se uită neliniştită cînd la Letty, cînd la Beatrice.

— Nu mă supăr să fac orice lucru, cît de mărunt. Vreau să ajut şi eu.

— Da, Molly, ştim.

Beatrice încercă să găsească o modalitate cît mai puţin supărătoare de a-i aduce la cunoştinţă hotărîrea luată de comun acord cu Letty.

— Vezi tu, avem nevoie de tine, pentru o treabă specială.

Molly se înseninâ.

— Da, domnişoară Bea?

— Dar, depinde de tine dacă vrei să accepţi. Tu ai o vedere foarte bună şi mîini foarte sigure, de aceea ne-am gîndit să te rugăm să bagi tu aţă în ac pentru toată lumea. Ce zici? Mai ales atunci cînd sîntem foarte ocupate.

— Oh, domnişoară Bea, domnişoară Evie, e grozav. O să stau şi eu aici, în atelier şi o să-mi fac treaba mea. Să nu vă faceţi griji, le zîmbi ea încrezătoare, tuturor, acele voastre vă vor sta tot timpul la îndemînă.

— Perfect. Îţi suntem foarte recunoscătoare. Beatrice îi aruncă o privire lui Letty. Nu-i aşa?

Letty ţinea deja un ac în mînă.

— Orice casă de modă respectabilă are o fată care se ocupă cu această treabă specială.

Telefonul sună într-adevăr în acea zi, "imediat ce s-au sculat doamnele", dar nu toate apelurile veneau din partea potenţialilor clienţi. Primul care le-a telefonat a fost Arthur care ţipa, obiectînd împotriva comportamentului neserios al Evangelinei. Auzi, să îmbrace o rochie cu spatele gol! Cum de-i permisese Beatrice să iasă în lume mai mult dezbrăcată? Şi cine erau toţi bărbaţii aceia? Ea reuşi să-l convingă că Hugo avea o vîrstă apreciabilă, că Piggy nu era decît un tip nostim şi nimic mai mult şi îi explică faptul că n-aveau nici o vină fiindcă Eddie Banks se nimerise să ocupe masa învecinată cu a lor. Negă cu tărie cum că

Evangeline ar fi schimbat cu Eddie priviri furişe şi ţinu să sublinieze că Evangeline îl iertase. Cel puţin, această ultimă afirmaţie era adevărată. Oricum, Evangeline urma să ia masa cu el, săptămîna viitoare. Cecila Munford sosi cu sora ei, şi amîndouă doreau cîte o rochie cu spatele gol, dar oarecum mascat, apoi, văzînd-o pe Tilly cum aplica mărgelele pe şifon au comandat două modele asemănătoare.

În timpul pauzei de prînz, cînd lucrătoarele ei se aflau în bucătărie, delectîndu-se cu faimoasa supă cu curry a lui Molly, unul din felurile preferate ale doctorului Eliott, pe care chiar el o învăţase cum s-o prepare, în pragul uşii îşi făcu apariţia Jack. Era absolut disperat.

— Bea, nu mai pot continua. Se trînti în fotoliu. Mă simt ca un prost. "Elixirul tinereţii". Toată lumea va rîde de mine, şi sărmanele mele doamne bătrîne îmi vor întoarce spatele.

— De parcă n-ar fi ştiut că le retuşezi fotografiile, murmură Beatrice.

— Da, dar era de ajuns că ştiau ele, nu trebuia să afle toată lumea. Brusc, sări în picioare. Hai să mergem la masă. Simt nevoia să stăm de vorbă. Mi-a venit o idee.

— Doar un minut. Beatrice răspunse la telefon. Alo! Domnişoara Eliott la telefon. Făcu o pauză, ascultînd. Da, doamnă Roncard, mulţumesc... Oh, sînt încîntată, e foarte drăguţ din partea dumneavoastră... Da, putem face aşa ceva... Marţi. La ora

11? Pînă atunci vom avea suficient timp să ne pregătim colecţia de modele de toamnă ca să vi le arătăm. Mulţumesc. La revedere.

Puse încet receptorul în furcă.

— Jack, era Madame Roncard, soţia ambasadorului Belgiei. Este una dintre cele mai elegante femei din Londra.

— Atunci, trebuie să luăm prînzul împreună ca să sărbătorim evenimentul.

Se dusese singur şi amărît la cîrciumă, după ce ea îi explicase că trebuia să se întîlnească cu directorul băncii la ora 2 după-amiază. După obişnuita lor discuţie în contradictoriu, în care el insistase, din nou, să-i împrumute bani, fusese nevoit, pînă la urmă, să accepte pretenţia lor de a fi independente. Ea îi dăduse asigurări că va împrumuta bani de la el dacă firma lor va ajunge în impas.

Directorul băncii nu manifestase nici un pic de bunăvoinţă. Îi explicase că ele nu prezentau nici o garanţie suplimentară şi, ca atare, nu puteau primi nici un ban în plus peste suma depusă în bancă. Ţinuse să adauge că împărtăşea punctul de vedere al domnului Arthur Eliott, care susţinea că nu e în interesul lor să se îndatoreze. El reuşise s-o facă să se simtă nu numai lipsită de experienţă şi foarte naivă, dar şi bătrînă şi obosită.

La "Digby şi Gordon" le achită nota de plată şi le arătă plină de mîndrie articolul din "Orb". Dacă

cumva au fost impresionați, n-au lăsat să se vadă acest lucru și au insistat să primească cel puțin 50 de lire la care se adăuga o dobîndă lunară. Oh, da, înțelegeau foarte bine cît de mult tărăgănau clientele achitarea notelor de plată. La Savile Row, croitoresele așteptau banii cîte un an și mai bine. Încărcată cu o sumedenie de materiale se urcă într-un autobuz atît de aglomerat și gălăgios, încît se gîndi cu jind la o masă liniștită cu Jack.

— Nu stabilirea impozitelor reprezintă fondul problemei.

Cînd Letty era supărată, vocea îi devenea stridentă.

— Se pune întrebarea dacă impozitele stabilite pot fi plătite de oameni sau nu, Tilly.

— Cu alte cuvinte — încercă Evangeline s-o ajute — ce rost are să stabilești niște impozite pe care oamenii nu le pot plăti?

— Exact asta voiam să spun. Așadar, Consiliul Popular are dreptate și nu-l putem sprijini decît ducîndu-ne la mitinguri.

Tilly oftă. Numai de mitinguri nu avea vreme. Dimineața avea grijă de bebeluș, muncea toată ziua aici, făcea cumpărăturile în drum spre casă, apoi pregătea ceaiul fraților și surorilor ei și, în plus, întotdeauna avea cîte ceva de spălat.

— Are dreptate, Tilly, zise Evangeline pe un ton autoritar. Domnișoara Maddox îi sprijină pe membrii Consiliului, Letty, dar e de părere că s-ar

putea să aibă mari probleme. Îmi pare rău, nu pot veni diseară la întîlnire. Ajut la împărţirea supei la St. Saviours.

— Charlie al meu consideră că aceste activităţi contabile sînt înjositoare. Dacă guvernul ar face ce trebuie, n-ar mai fi necesare.

Letty se înfierbîntase de-a binelea.

Molly se concentră să bage firul de mătase roz prin urechea acului şi-l aşeză în dreptul lui Tilly. Se gîndi că discuţia de acum era la fel de neplăcută ca cea pe care o avea cu Michael, cu singura deosebire că el era mai mult interesat de Dublin decît de Consiliul Popular. Ei i-ar fi plăcut să se vorbească despre Rudolph Valentino, pe care îl descoperea uneori în trăsăturile feţei lui Michael, cînd o săruta. Săptămîna trecută, în timp ce stăteau în parc, ascultînd fanfara cîntînd "Pescarii Angliei", ea se gîndise că ar fi preferat să asculte "Cei patru călăreţi din Whatsit" şi cînd Michael o întrebase dacă-l va aştepta pînă cînd va ajunge majordom, ca să se căsătorească cu el, ceea ce ar fi putut dura şi şapte ani, ea se simţise de parcă ar fi fost logodită cu Rudolph Valentino. Nu se putea spune că era cu adevărat logodită. Nu avea inel. El îi spusese că n-avea rost să arunce banii pe aşa ceva.

— O s-o termin la timp, Molly, zise Evangeline aplecîndu-se deasupra tunicii din şantung pe care o plisa.

Beatrice se va întoarce în curînd; poate va găsi momentul potrivit s-o întrebe dacă se duce la

Wellthorpe cu Jack, încercînd chiar s-o convingă că avea nevoie de un pic de odihnă.

— Oh, ochii mei. Tilly se frecă la ochi.

— Dacă te dor ochii nu mai înşira mărgelele şi apucă-te de revere la jacheta neagră din caşmir.

Letty se cam amesteca în treburile altora, se gîndi Evangeline, dar era o foarte bună organizatoare.

— Sau poate că ar fi mai bine să te odihneşti un pic? Ai muncit încontinuu, cu excepţia celor douăzeci de minute din timpul prînzului. Oh, uite-o pe Bea, putem face o pauză să bem un ceai.

Beatrice împinse uşa de la atelier, încărcată cu pachete. Se încălzise, era obosită şi o dureau braţele.

— Este un aer îngrozitor de închis aici. De ce nu deschideţi fereastra?

— Din cauza prafului, domnişoară Bea, spuse Molly. S-ar împrăştia peste toate aceste materiale frumoase.

Beatrice cercetă masa încărcată, căutînd un loc liber unde să-şi pună pachetele.

— Molly, îţi aduci aminte de masa aceea veche, sub formă de piedestal, care se află în dulapul din bucătărie? Vrei s-o aduci în birou cînd ai timp?

— Bună idee, domnişoară Bea. Mă duc chiar acum. Tocmai făceam o pauză de ceai.

— Ceai? Înseamnă că sînteţi aproape gata, nu?

Se auzi un vaiet colectiv.

— Nuuu.

— Ei bine, spuse ea, mimînd seninătatea, nu vă faceţi griji, eu şi cu Evie vom termina după-amiază tot ce trebuie predat mîine.

Evangeline păru stînjenită.

— Îmi pare rău, Bea. Nu pot. I-am promis lui Penelope s-o ajut...

— Anulează-ţi promisiunea, în acest caz. Operele de caritate încep de acasă.

— Nu pot lua legătura telefonic cu St. Saviour, Bea. Trebuie să mă duc.

Beatrice puse pachetele pe masă

— Adu masa, Molly, spuse ea cu asprime.

— Acum eşti liberă, Evangeline? Aş vrea să-ţi dau lista programărilor viitoare.

Părăsi camera trîntind uşa. Evangeline puse tunica din şantung pe un umeraş şi o urmă. Letty ridică din sprîncene şi fluieră uşor.

— Le este şi lor foarte greu, simţi Molly nevoia să le ia apărarea.

— S-au lansat într-o afacere nouă şi au foarte multă treabă de făcut.

— Munca grea nu este ceva nou pentru mine, începuse Letty să spună, dar amuţiră toate cînd o auziră pe Evangeline ţipînd: "Nu sînt o mincinoasă".

Înfruntîndu-şi sora, Evangeline îi ceru socoteală pentru acuzaţia ei potrivit căreia în acea seară nu se vedea cu Penelope, ci cu Hugo.

Evangeline își dădu seama că se înroșise. Nu mințea în legătură cu acea seară, dar în curînd așa se vor petrece lucrurile.

— Vino cu mine dacă nu mă crezi.

— Ceea ce mi se pare greu de crezut este faptul că tu pui promisiunea ta față de Penelope Maddox înaintea rugăminții mele. Nu, de fapt nu e vorba de mine, ci de munca noastră. Și mai ales astăzi, cînd aveam atîtea de discutat.

— Ce s-a întîmplat la bancă, Bea? Te-au refuzat? De aceea ești atît de prost dispusă?

Beatrice își privi sora cu răceală.

— În clipa de față nu am timp să discut cu tine despre situația noastră financiară, directorul băncii, sau despre umilitoarea cerere de credit la "Digby", deoarece încă mai am o slujbă și bani din care te întrețin pe tine.

De-abia apucă Beatrice să iasă din cameră, că Evangeline azvîrli după ea cu o mapă de desene.

Beatrice încă mai tremura cînd ajunse la studio.

— Draga mea, aici erai. Jack o îmbrățișă. Ți-am dus dorul în timpul mesei. Oricum, am luat un prînz foarte frugal — numai somon afumat și doar un pahar cu șampanie.

— Nu la fel de frugal ca al meu. N-am mîncat nimic. Nu că mi-ar fi fost foame, adăugă ea grăbită. Repede, spune-mi care este ideea ta, înainte de a veni doamna Grover.

— Stai aici, lîngă mine, arăţi răvăşită. Munceşti prea mult, spuse el trăgînd-o pe canapea şi legănînd-o în braţe.

— N-aş cîştiga la fel de bine ca acum, dar i-aş respecta mai mult pe cei din jurul meu şi în primul rînd pe mine.

O mîngîie pe obraz şi îi întoarse capul spre el.

— Ochii tăi verzi.

Închizîndu-i ochii cu vîrfurile degetelor, el o sărută pe pleoape şi apoi pe gură.

— Frumoasa mea Beatrice.

— Jack, trebuie să vină doamna Grover.

— Da, ai dreptate.

O sărută din nou, mult mai înflăcărat.

— Jack, te iubesc, dar... nu vreau să-mi exteriorizez sentimentele în faţa clienţelor tale, murmură ea. Povesteşte-mi despre ideea ta.

Doar atît reuşi să spună înainte ca el să-i cuprindă faţa în palme şi s-o acopere cu sărutări.

— Mă iubeşti, mă iubeşti?

Pînă la urmă îşi spuse "la naiba cu doamna Grover" şi se relaxă lîngă el, îmbrăţişîndu-l pătimaş.

— Da, dragul meu, te iubesc.

Cînd se auzi soneria ce o anunţa pe doamna Grover, Jack o ajută să se ridice de pe canapea.

— O va trimite Molly sus, nu? întrebă el cu un aer absent.

Văzînd-o pe Beatrice că se pregăteşte să iasă din studio, o strigă:

— Beatrice!

Ea se întoarse.

— Da?

— Crezi că este posibil să combini cariera cu căsătoria?

Apariția doamnei Grover o împiedică să-i răspundă. Femeia aceea foarte pretențioasă sosise cu șase toalete de schimb și cu o cameristă care le ceruse tot felul de lucruri: ace, perii de haine, fier de călcat, cremă de pantofi, pieptene, agrafe de păr, o trusă de manichiură și nenumărate cafele. Când a plecat, erau amîndoi extenuați, dar Beatrice se apucă în grabă să facă ordine prin studio.

— Lasă asta, Bea.

El stătea lîngă ușa deschisă. În cameră se făcu tăcere deplină, și nici unul dintre ei nu vorbi pînă când Jack nu închise ușa.

— Vreau să mă însor cu tine, Beatrice. Îmi doresc să faci parte din viața mea, tot timpul, de acum înainte. Nu accept ca relația noastră să aibă în ea ceva frivol. Și nu vreau să te schimbi. Te iubesc așa cum ești și m-am împăcat cu ideea că munca asta face parte din viața ta, zîmbi el, chiar dacă n-ai timp să iei prînzul cu mine.

Se opri, privind silueta subțire a femeii iubite. Purta o rochie din bumbac, gri-pal și alb, înviorată la gît cu o fentă de roșu strălucitor. Îi subliniază personalitatea, se gîndi el — rezervată și vibrantă.

— Nici cina n-am timp s-o iau cu tine.

— Femeie afurisită ce eşti! El o apucă de umeri. Răspunde-mi!

Îi fusese foarte uşor să-i răspundă, căci i se părea un lucru absolut normal să se mărite cu Jack. Totul era simplu, fără complicaţii. Se iubeau şi se cunoşteau foarte bine unul pe celălalt. Nu-şi mai rezervau nici un fel de surprize. Ea se deprinsese cu firea lui schimbătoare şi era pregătită să-i suporte toanele, iar el, după cum îi mărturisise, putea trece din cînd în cînd cu vederea cîte o frapieră cu apă cu gheaţă aruncată asupra lui. Şi nu va avea loc nici o nuntă; în această privinţă, Jack era foarte hotărît. Fericirea lor domestică va fi punctată de călătorii la Paris, cina la "Blue Bear" şi prînzuri luate pe malul rîului. Cînd aveau să se căsătorească şi unde aveau să locuiască, vor decide mai tîrziu cînd se vor mai linişti lucrurile. În cele din urmă, Jack îi vorbi despre proiectele sale de viitor. Voia să devină fotoreporter. Să fotografieze incidente reale şi tot soiul de evenimente palpitante pentru ziare şi reviste. Fotografiile sale realiste, neretuşate, vor povesti despre moarte, dragoste, război. Imaginile vor fi mult mai importante decît cuvintele. În fond, nici filmele nu aveau nevoie de cuvinte, erau mute pentru că o scenă spunea mai mult decît o mie de cuvinte. Îi va conveni? Va cîştiga mult mai puţini bani. Va face ceva original, dar foarte prost plătit, adăugase el.

Beatrice căscă. Era aproape gata, mai avea doar o jumătate de oră de lucru. Poate că ar fi fost mai bine să lase manşetele pentru a doua zi. S-ar fi trezit doar un pic mai devreme.

Se auzi o zgîrietură la uşa biroului.

— Cine este?

— Sunt eu, Molly, domnişoară Bea. Vreţi să deschideţi uşa?

Molly stătea acolo cu o tavă în braţe, pe care ducea o farfurie cu nişte sandvişuri foarte delicat tăiate, o jumătate de sticlă de şampanie şi un trandafir alb într-o vază îngustă.

— Din partea domnului Maddox, spuse cu un aer radios. Mi-a dat instrucţiuni să vă aduc această tavă, fix la 10.30 seara şi să vă spun să nu mai lucraţi.

Puse cu grijă tava pe o masă de lîngă fotoliul mare şi confortabil.

— Şi după aceea trebuie să mergeţi la culcare.

Se uită consternată la stăpîna ei.

— Nu plîngeţi, domnişoară Bea, nu vă necăjiţi. A avut cele mai bune intenţii.

Beatrice dădu din cap.

— Sunt obosită. Atîta tot. Şi m-a luat prin surprindere. O surpriză foarte plăcută. Poţi pleca. Mă descurc şi singură.

Cînd Molly se întoarse să ia tava, Beatrice plecase şi luase cu ea trandafirul alb. El trebuie

să-şi fi mărturisit dragostea, se gîndi ea. Nu era nevoită să-şi aştepte iubitul şapte ani, pînă cînd avea să ajungă majordom.

A doua zi, între cele două surpri se stabilise un armistiţiu ciudat. Evangeline terminase de cusut cînd se întorsese acasă şi călcase totul, dar Beatrice de-abia dacă observase; nici nu-i mulţumise şi, ce era mai rău, nu-i spusese nimic despre cererea în căsătorie a lui Jack. Acum, amîndouă aveau secrete una faţă de alta. Molly sporovăise cu Evangeline noaptea trecută, şi-i povestise de gestul plin de atenţie al lui Jack şi de lacrimile domnişoarei Beatrice. Ea bănuia că între ei trebuia să existe o înţelegere. La micul dejun Beatrice relată, pe scurt, despre eşecul ei la bancă şi succesul parţial la "Digby and Gordon", sugerîndu-i Evangelinei să se ocupe de doamna Stett-Gittins, în vreme ce ea avea s-o primească pe Lady Bonner.

— Oh, pe viitor, Evie, cred că ar fi mai bine să discutăm problemele personale între patru ochi. Mă refer la aranjamente personale, bani etc.

Molly, care se fîţîia pe lîngă cuptor, se simţi stînjenită.

— Ăăăă, domnişoară Bea, vreţi să ies din cameră?

Beatrice păru surprinsă.

— Oh, scuză-mă, Molly, nu mă refeream la tine. Cu tine este altceva. Amîndouă ne-am dat prea mult drumul la gură, în atelier, Evie. Nu mi se pare deloc o purtare demnă.

Nu se poate să fi primit o cerere în căsătorie sau o declarație de dragoste, se gîndi Evangeline. Se poartă ca o fată bătrînă înăcrită.

— Te duci cu Jack la Wellthorpe? V-ați hotărît?

Beatrice fu surprinsă de întrebarea ei directă.

— Ei bine, nu, ne-am decis să nu ne ducem.

Înseamnă că Molly se înșeală. Asta ar fi fost cea mai bună ocazie pentru doi tineri îndrăgostiți să petreacă puțin timp împreună. Evangeline se ridică, își luă ceașca și farfurioara și se duse la chiuvetă să și le spele.

— De ce nu vă mai duceți? întrebă ea aparent nepăsătoare.

Molly își făcu de lucru, ștergînd masa de bucătărie, atentă la sensul ascuns al vorbelor schimbate de cele două surori.

— Fiindcă avem de gînd să ne petrecem ziua plimbîndu-ne cu mașina în jurul Londrei și prin ținutul Kent. Jack vrea să fotografieze toate terenurile unde s-au lansat bombe în timpul războiului și mai tîrziu, apoi să facă același lucru în nordul Franței, spre sfîrșitul anului. Acum se înroșise la față și vorbea cu entuziasm și mîndrie. Vrea să facă o serie de fotografii menite să ilustreze consecințele catastrofale ale războiului, ale cărui victime sînt oamenii simpli, nevinovați.

— E minunat, Bea. Ar putea să le publice într-o revistă.

— Sau să facă un film de scurt metraj care să fie prezentat împreună cu un film al lui Charlie Chaplin, spuse şi Molly.

Acum, se gîndi ea, pe cînd urcau scările vorbind cu entuziasm despre noua carieră a domnului Jack, rana se vindecase. Erau amîndouă fericite. Ea nu se înşelase în privinţa domnişoarei Bea, iar domnişoara Evie punea ceva la cale. În mod sigur că şi-a făcut dinainte un plan pentru acea zi, în vreme ce ea avea să meargă cu Michael la marea petrecere dansantă. Poată că dansul îl va mai îmblînzi un pic. Nu putea vorbi despre mişcări sociale în timp ce dansa, cu condiţia să valseze cum trebuie. Uneori, avea impresia că afecţiunea lui pentru ea se baza pe faptul că fratele tatălui ei vitreg făcuse puşcărie pentru că a împuşcat un poliţist. El era un O'Molly, ea o Murphy. Măcar dacă Michael ar fi fost şi el vreun Rudolph Valentino. Puse la muiat tigaia în care preparase ouăle jumări. Imaginea lui din afişe, în chip de şeic, o umplea de o dorinţă arzătoare, în timp ce stătea lungită noaptea în pat. Asta însemna că va fi din nou nevoită să se spovedească duminică, pentru a fi absolvită de păcate.

Capitolul 7

Onorabila Sybil sosise împreună cu mama sa, ciripind ca o pasăre exotică, al cărei mesaj părea aproape ininteligibil pentru toţi cei din camera de primiri. Voia să vadă ce va purta "mama miresei" şi de-abia aştepta să povestească despre rochia pe care i-o făcuse Madame Rochelle.

— El mi-a desenat ceva absolut original şi nemaipomenit. E un secret pentru toată lumea.

— El? o întrebă Beatrice rîzînd.

— Domnul Ronald este designerul şef, îi explică Sybil. Tot ce-ţi pot spune este că ai impresia că materialul pluteşte. Voi arăta minunat. Şi am şase băieţei adorabili îmbrăcaţi în păstori.

Beatrice îi arătă lui Elizabeth Bonner mostrele de material din şantungul galben şi caşmirul gri foarte uşor. Sybil le aruncă o privire superficială şi dădu din cap aprobator, dar brusc scoase un ţipăt de încîntare:

— Caşmirul gri! Oh, mama, pot să-mi fac un taior de după-amiază din acest material?

— Cu un guler din piele galbenă, sugeră Beatrice.

— Da. Da. Unde este Evangeline? Vreau s-o întreb şi pe ea.

Beatrice arătă, dînd din cap, spre uşa dublă.

— Este acolo cu...

Sybil nu mai aşteptă şi deschise uşile, dînd buzna înăuntru.

— Oh, îmi cer scuze. Văd că nu eşti singură, ciripi ea zîmbindu-i Evangelinei şi întinzîndu-i mîna Oliviei Stett-Gittins.

— Bună ziua. Eu sunt Sybil Bonner. Peste trei săptămîni o să mă căsătoresc. Vom locui în Leicestershire, în timpul sezonului de vînătoare, şi logodnicul meu are de gînd să-mi dea doi cai de vînătoare. Sînt aşa de nerăbdătoare să păşesc în această nouă viaţă, încît am impresia că o să explodez.

Olivia Stett-Gittins îi strînse mîna zîmbind amuzată.

— Sper să fii foarte fericită.

Evangeline fu şi ea de acord că pielea galbenă şi caşmirul gri se potrivesc foarte bine, şi Sybil se întoarse în viteză la mama sa.

— Sînteţi de-o seamă, nu-i aşa?

Olivia se uită la Evangeline bine dispusă.

— Dar nu vă asemănaţi deloc. Pe ea o interesează mai mult caii decît soţul ei, în vreme ce tu...

— Să nu credeţi tot ce scrie în "Orb".

Cu mişcări îndemînatice, Evangeline făcu o cută şi o prinse cu ace.

— Cred că eşti într-adevăr o frumuseţe tulburătoare şi că vei frînge multe inimi, dar am impresia — din cîte am reuşit să-mi dau seama din scurtele noastre întîlniri — că n-o să fii prea atentă cu inima ta. Nici eu nu am fost. Am devenit "sclava pasiunii", cum cred că ai să fii şi tu. Rîse uşor. Şi nici nu mi-aş fi dorit altceva.

Evangeline stătea în dormitorul ei cu mătasea gri întinsă în faţă; evita să ia prînzul în bucătărie, o dată cu toată lumea. Voia să cumpănească lucrurile. Totul avea să fie bine. Olivia îi promisese că o va ajuta. Ea îi spusese că nu trebuia neapărat să se ducă la clinica din Holloway. Era suficient să meargă la un doctor, şi Olivia se oferise s-o ducă la doctoriţa sa. Înfipse cu grijă acul în materialul delicat, gîndindu-se la Sybil. Ce ciudat, s-o emoţioneze în mai mare măsură cei doi cai de vînătoare decît soţul său. Nu că Hugo ar fi vrut s-o ia de nevastă, dar nu se ştie niciodată. Olivia îi vorbise cu multă înţelepciune şi înţelegere.

— Nu-ţi transforma sora într-un duşman, o sfătuise ea. Păstrînd acest secret, nu faci decît s-o protejezi, nu ţi-o înstrăinezi.

Brusc se simţi cuprinsă de o mare dragoste pentru Bea. Se gîndi la viaţa îngrozitoare pe care a dus-o după moartea mamei lor. Pînă la urmă, s-a văzut că era posibil ca ea să fie iubită de cineva şi să se căsătorească, dar la 30 de ani! 30 de ani! Să fii nevoită să aştepţi ziua de sîmbătă, la Viena. Între ei exista un cod, un eufemism, aşa îi spusese Hugo (şi ea fusese nevoită să caute cuvîntul în dicţionar). În scurte vorbe, ei ştiau că vor deveni amanţi.

Evangeline termină cusătura fină şi făcu nod la ată. Mătasea aceea gri rămăsese de la o bluză comandată de mătuşa Lydia. Nimeni nu observase că luase acea bucată. Începu să rîdă. O amuza la culme faptul că mătuşa Lydia plătise pentru cămăşuţa şi chiloţii de damă în care avea de gînd să se lase sedusă.

Molly stătea lîngă masa din atelier. Era acoperită de numeroase materiale, garnituri vestimentare, mărgele şi ace. Ei i se părea o adevărată harababură, dar Tilly şi Letty păreau că ştiu ce au de făcut.

— Şi crezi că vom ajunge să prosperăm? întrebă ea neliniştită. Ştiu că acum lucrurile merg bine, dar situaţia se poate schimba.

— Eşti o fire pesimistă, nu-i aşa?

Letty luă cele două bucăţi de mătase roşie pe care le tăiase.

— Sîntem atît de ocupate, încît va trebui să te pun la însăilat. Poftim, zise ea, dîndu-i lui Molly

materialul, aș dori să coși aceste bucăți foarte larg. Ai înțeles?

— Este exact cum ți-am zis eu, Molly, spuse Tilly ridicîndu-și privirea de pe rochia de șifon gri, căreia îi făcea tivul. Cum au început să încaseze bani de la clienți, și-au revenit, nu-i așa?

— Așa o fi.

Molly își spuse că n-ar trebui să dezvăluie afacerile domnișoarelor Elliott din moment ce Beatrice le ceruse să dea dovadă de mai multă discreție. Apoi se gîndi că, în fond, ea începuse să le descoasă pe fete în această privință.

— Și nu e vorba numai de asta, ci și de faptul că au apărut noi clienți, iar cele vechi continuă să vină cu regularitate.

Tilly se ridică și se întinse.

— Eu am încredere în ele. Ideile lor sînt foarte bune și, în plus, dau dovadă de multă cumpătare; nu se grăbesc atunci cînd nu e cazul. Ascultați-mă pe mine, într-o zi vor ajunge la fel de vestite ca "Worth" și "Chanel".

— Dar aș vrea să fim și noi aici cînd se va întîmpla asta.

Letty își îngustă ochii neîncrezătoare.

— Bineînțeles că veți fi. Molly se înveselise. Nu spuneau chiar ele azi-dimineață, ce minunate sunteți?

Tilly rămase în picioare gînditoare, cu mîinile încleștate la spate. Mărunțică de statură, de-abia atingînd un metru cincizeci, părea un copil maturizat înainte de vreme.

— Știți ceva, spuse ea pe un ton solemn, sînt fericită. Îmi place să vin aici și să lucrez împreună cu voi. Dar cel mai tare îmi place să ies din casă.

— Iar eu m-aș bucura dacă te-ai apuca de treabă, spuse Letty, cu un zîmbet ce-i îndulcea tonul sever.

— Domnișoara Evie probabil că a terminat de cusut șifonul și ți-l va aduce ca să-i aplici mărgelele.

Tilly se așeză la loc și-și luă acul.

— Nu numai eu sunt fericită. În întreaga casă e un fel de veselie generală.

Hugo sosi devreme cu un taxi și-i ceru șoferului să-l aștepte. Holul era plin cu instrumentele de fotografiat ale lui Jack, pe care le sorta chiar el.

— Unde vă duceți voi doi?

— Spre Paddington. O duc pe Evangeline să-mi vadă noua casă, sau, mă rog, deocamdată doar jumătate de casă, pe malul rîului, la Wargrave.

— Vă întoarceți tîrziu? întrebă Beatrice.

— Foarte tîrziu. O să luăm cina undeva pe malul Tamisei, te superi, Beatrice?

— Bineînțeles că nu, spuse ea veselă. Distracție plăcută!

Se așezară în colțurile opuse ale taxiului. Oare chiar mergeau la țară? se întrebă Evangeline. El nu vorbea. Stătea pur și simplu și o privea cu acea expresie ciudat de dureroasă. Se aplecă

înainte, îi luă mîna în care nu avea mănuşă şi-i băga degetele în gură, apoi, cu ochii pe jumătate închişi, îi puse degetele ude în propria-i gură.

— Am ajuns, spuse el încet, ştergîndu-i degetele cu batista.

Ea se uită pe geam.

— Nu mergem la Paddington?

— Nu. Dar ne aflăm la Hammersmith, tot pe malul rîului.

"Hammersmith Terrace", citi ea în vreme ce Hugo plătea taximetristului.

Casa părea o versiune redusă a celei pe care o avuseseră ele în Highgate, sau cel puţin aşa lăsa impresia din exterior. Interiorul era cu mult diferit. El o ţinea de mînă şi o conducea de-a lungul unui coridor, trecînd pe lîngă nişte uşi deschise ce dădeau în camere în care ea remarcă în treacăt nişte tonuri de alb, gri, negru, nişte construcţii din oţel şi sticlă. Casa era scăldată în lumină. În mod deliberat, ferestrele fuseseră proiectate mai mari.

Ajungînd la piciorul scării, se opriră.

— Dormitorul este sus, îi spuse Hugo dîndu-se la o parte ca s-o lase pe ea să urce prima.

Deci nu avea să fie nici o scenă romantică, se gîndi ea, nici o invitaţie la ceai sau cafea, nici o întrebare de genul "Ţi-ar plăcea să vezi rîul?". Brusc se simţi slăbită; picioarele îi tremurau de parcă ar fi avut febră. Se împiedică de scări. El întinse mîna s-o sprijine, atingîndu-i mijlocul.

— Nu fi nervoasă, Evangeline.

Dormitorul avea trei ferestre mari, parțial acoperite de storuri, ce dădeau spre rîu. Soarele strălucea deasupra apei, iar lumina se reflecta în cameră, colorînd pereții în nuanțe asemănătoare cu fîșiile care brăzdau suprafața apei.

El îi cuprinse fața cu ambele mîini și, ridicîndu-i un pic capul, o sărută sub bărbie, pe gît, și-i atinse ușor urechea cu limba. Apoi o răsuci ușor spre oglinda lungă, rabatabilă. Îi desfăcu rochia pînă la talie și i-o dădu jos, dezvelindu-i umerii și brațele. Îi desfăcu agrafele, și părul îi căzu liber pe umeri. În lumina soarelui, el observă firele de culoare castaniu-deschis, ascunse sub cele mai închise de la suprafață.

Îi mîngîie ușor sînii înfășurați în cămășuța din mătase gri, apoi, stînd în fața ei îi luă sfîrcurile sînilor în gură, prin mătasea moale. Ea simți aceeași plăcere dureroasă de care-și amintea atît de clar. Se așeză din nou în spatele ei, mîngîindu-i sînii și sfîrcurile tari ce se vedeau prin materialul ud de sărutările lui. După ce-i scoase cămășuța, îi luă în palme amîndoi sînii.

Ea își dădu seama că-și ținuse respirația și expiră, simțindu-se un pic amețită. Era conștientă de faptul că el îi cunoștea toate reacțiile. În vreme ce o dezbrăca, el îi atingea și-i săruta fiecare parte a trupului. În cele din urmă îi desfăcu catarama de la pantofi și-i trase în jos ciorapii. Cînd o pătrunse o sărută pentru prima oară pe gură. Simți durerea, după cum citise ea în cărți, dar era asociată cu o plăcere de nedescris. Își arcui spatele și-și ridică

trupul în întîmpinarea trupului lui. Atunci vorbi Hugo pentru prima oară, în timp ce se mişca în interiorul ei. O strigă pe nume "Evangeline". Pe chipul lui se citea extazul.

O vreme rămase întins, cu ea în braţe, apoi îi îndepărtă şuviţele umede de pe frunte şi-i spuse cu gingăşie:

— Am ştiut eu că vei fi extraordinară.

— Şi tu, spuse ea, mîngîindu-i spatele puternic.

— Bine, atunci amîndoi am fost extraordinari. Se ridică deasupra ei. Dar tu te-ai mişcat şi... Oh, Doamne, ar fi trebuit să fiu mai atent... Pe viitor...

— Pe viitor, spuse ea roşind, nu va fi nevoie să fii atent.

Cînd îşi dădu seama despre ce vorbea, el se simţi mişcat.

— Eşti o fată curajoasă. O fată frumoasă şi curajoasă.

Şi mai tîrziu cînd au făcut baie, iar el îi ştergea cu gingăşie trupul, îi inseră chiar el, cu multă grijă, membrana protectoare, de parcă acest gest ar fi făcut parte din ritualul dragostei.

Soarele apunea cînd se treziră, cu braţele şi picioarele răsucite, unul în jurul celuilalt.

— Cred că ar trebui să luăm în acelaşi timp şi prînzul, şi cina, nu crezi?

Se duseră în micuţa grădină ca să-şi mănînce omleta, în lumina slabă a unei lămpi ce-şi împrăştia razele pe suprafaţa metalică a mesei. Era

vremea fluxului, şi cîteva raţe-sălbatice, cu capetele lor verzui de-abia vizibile în întuneric, clipoceau prin apă aşteptînd nerăbdătoare nişte coji de pîine. Evangeline rupse nişte pîine şi le-o aruncă.

— Zboară vreodată pînă-n grădină?

— Pînă acum nu le-am văzut, dar locuiesc aici abia de un an de zile.

Un an. Ce mult însemna, se gîndi ea. Brusc, simţindu-se cuprinsă de disperare, făcu un gest pe care jură să nu-l mai repete niciodată. Îl întrebă:

— Cînd te mai văd?

El păru surprins.

— Mîine, bineînţeles, dacă poţi. Doar nu lucrezi şi duminica, nu?

— Dacă va fi nevoie mă voi trezi mai devreme.

— Nu, lucrează seara. Ultimul tren spre Wargrave pleacă la 8.30.

Ea începu să tremure.

— Ce este? Te simţi bine? Se aplecă înainte şi o apucă de mînă. Săptămîna viitoare vom avea amîndoi mult de lucru, dar voi veni să te văd într-una din zile.

Ea dădu din cap privindu-l absentă.

Hugo îi dădu drumul la mînă şi se ridică privind spre rîu. Vocea îi era rece şi distantă cînd vorbi.

— Îţi place munca ta, nu-i aşa? Aveţi mult succes şi veţi avea şi pe viitor.

Ea nu-i răspunse şi, cînd se întoarse spre ea, o văzu plîngînd.

— După cum bine știi, eu nu am de gînd să mă căsătoresc.

Vocea îi era tot rece și detașată. Parcă i-ar fi explicat diferența dintre omleta cu ciuperci și cea cu brînză, își spuse Evangeline.

— Și eu prefer să trăiesc singur, dar vreau să fiu cu tine cît mai mult posibil. Dacă nu te poți împăca cu felul meu de a fi, dacă suferi prea tare, ar fi mai bine să nu ne mai vedem niciodată.

Ea se ridică în picioare, încercînd să se abțină de la plîns.

— Hugo, ești cu nouă ani mai mare decît mine. Ce s-a întîmplat astăzi aici, pentru tine a reprezentat o altă aventură plăcută. Eu însă am trăit o experiență inedită.

Evangeline intră în casă prin ușa de la verandă. Se apropie de cămin și aprinse focul — se așeză în fața lui, cu genunchii strînși la piept și rămase privind flăcările. Îmi place cu adevărat munca mea, se gîndi ea, iar viața nu este foarte interesantă. Mă pot obișnui cu el așa cum este.

El intră în cameră, închise ușa de la verandă și se așeză lîngă ea, în fața focului.

— Evangeline, nu mi-am propus dinainte să mă las chiar așa de subjugat de tine. Iartă-mă că ți-am vorbit atît de rece.

Ea își ridică brațele și, înlănțuindu-i gîtul, îl trase spre ea.

— Nu mă pot gîndi decît la faptul că te doresc.

El îi smulse hainele, sfîşiindu-i chiloţii delicaţi din mătase gri. Cînd o pătrunse, ea îl privi cu ochii larg deschişi, de culoarea topazului în lumina focului.

— Nu eşti întotdeauna la fel de rece, îi şopti ea.

Beatrice arătă spre avertismentul bătut în cuie de grinda din stejar "Atenţie la cap". Jack îşi frecă fruntea.

— Unde? Nu l-am văzut.

El se aplecă de mijloc sub grinda joasă.

— Vezi?

— Ei bine, dacă l-aş fi citit, m-aş fi rostogolit pe trepte în jos.

Se aplecă din nou şi se mai lovi o dată la cap.

— Îmi pare rău că rîd, dar...

— Nu-ţi pare rău deloc.

Jack rîdea şi el.

— Haide, trebuie să bem ceva. Au!

Jack o privi uluit pe Beatrice.

— Te-ai lovit şi tu? O pitică de talia ta? Săraca fetiţă!

Îi sărută semnul roşu din frunte.

— Stai acolo lîngă fereastră şi între timp eu o să comand băuturile.

Veni în grabă un chelner.

— Masa aceasta este rezervată, domnule.

— Da, este rezervată pentru mine. Sunt domnul Maddox.

Chelnerul consultă hîrtia pe care o ţinea în mînă.

— Da, domnule Maddox, spuse el fără chef, vizibil dezamăgit de faptul că nu i se oferea ocazia de a inoportuna pe cineva.

— Mai ştim şi ce vrem să comandăm, aşa că nu te grăbi să pleci. Martini sec. Şuncă, din bucata pe care o aveţi pe tejghea, cartofi noi, salată şi lista de vinuri.

— Da, domnule.

Chelnerul puse cu dispreţ lista de vinuri pe masă. Oricine comanda şuncă cu salată, fără să cerceteze meniul, era clar că nu va cere un vin de soi. Ştia din experienţă că bărbatul acela va cerceta lista şi va alege un vin ieftin.

— Te simţi bine, Bea? Mă refer la frunte.

— Da, e în ordine.

Ea îşi întinse mîna de-a lungul mesei. Jack i-o luă şi şi-o duse la obraz.

— Păcat că e o vreme însorită, oftă el. Face ca totul să pară mult prea frumos şi strălucitor. Şi toate acele flori sălbatice pe locul unde au căzut bombele.

Examină lista de vinuri.

— Ţi-ar plăcea un Bonnes Mares? Este cam nou, dar trebuie să fie bun.

— Jack, dacă ai de gînd să renunţi la vechea ta meserie, n-ar trebui să...

— O să renunţ treptat la vechile obiceiuri, spuse el rizînd, dar pînă atunci vom bea un vin şi,

dacă afacerea ta continuă să înflorească, în curînd îmi vei oferi Romanée-Conti.

Chelnerul apăru cu cele două Martini.

— Domnul s-a hotărît? V-aş putea recomanda un vin roşu foarte bun.

— Mulţumesc, prefer un vin de Burgundia. Un Bonnes Mares.

Impresionat, chelnerul se înclină.

— Da, domnule, şi se retrase imediat.

— Îl preferam plin de aroganţă, nu atît de umil. Nu, cea mai bună fotografie a zilei îl va înfăţişa pe băieţelul care stă pe locul unde a fost înainte şcoala lui şi surîde.

Băieţelul, un copil slăbănog şi zdrenţăros, apăruse din spatele unei grămezi de moloz.

— Văzut sărutat ea, spusese el.

În traducere însemnă "Te-am văzut cînd ai sărutat-o". Băieţelul îi rugase să-i lege şireturile. "Nu ştiut făcut nod".

Ghetele de-abia dacă existau. Tălpile, care erau din carton, se ţineau de partea de sus doar prin două, trei bucăţi şi totul fusese legat cu sfoară. Jack găsise nişte carton mai tare şi-l tăiase făcînd nişte tălpici pentru interiorul ghetei şi Beatrice le legase la un loc, folosind nişte funde duble în loc de şireturi.

— Mulţam, donşoară, asta o să-mi ţină pîn' mîine.

Îl privise cu neîncredere pe Jack cînd îl văzu aranjîndu-şi trepiedul pentru camera de fotografiat.

— Pen' ce e asta?

— Ca să-mi susţină aparatul. Să-l ţină fix.

Băiatul se gîndi.

— Mda. Vrei să fotografezi, ăă, nu-i aşa?

Scoţînd nişte sunete stridente ce voiau să fie rîsete, se ascunsese după zidurile dărîmate ale locului bombardat, începînd să strige: "Roşcata. Roşcată ca un biscuit cu ghimbir".

Băiatul nu ieşise din ascunzătoare pînă cînd n-o auzise pe Beatrice rîzînd.

— Nu-ţi faci griji. Nu este pentru prima oară cînd mi se spune "Roşcata".

— Şcoala mea, asta fost şcoala mea înainte de bombardat.

— A ta? Dar nu eşti cumva prea mic?

Judecînd după înălţimea şi greutatea pe care o avea, nu putea să aibă mai mult de cinci sau şase ani.

— Nţ. Am zece ani, cred. Oricum, în jur de zece. A fost distrusă de bombă. Nimeni n-a trebuit să mai mers la şcoală. Niciodată.

Beatrice îl privi pe Jack.

— În spatele fiecărui nor...

Zece copii fuseseră ucişi în ziua aceea, dar băiatul din faţa lor nu-şi aducea aminte decît de vacanţa neaşteptată.

Jack îl fotografiase stînd ca un rege în castelul lui, pe grămezi de beton acoperit cu muşchi, cam pe locul unde credea el că fusese clasa lui. La început îi dăduseră un şiling, dar i se păruse prea mult — "Dat vina pe mine, vor crede că

furat eu" — aşa că Beatrice îi întinse o monedă mai mică. Dar cea mai mare bucurie a lui fusese ciocolata. Beatrice descoperise în maşină o ciocolată mîncată pe jumătate, ce se topea în soare, dar pentru băiat era ca o cutie nouă de la "Fortnum şi Mason". Nu voise să le spună numele şi adresa lui. "În caz că...", zisese el mohorît. Dar nu le dăduse alte explicaţii.

Rătăceau cu privirea în lungul terenului mlăştinos admirînd apusul soarelui ce dispărea dincolo de estuar.

— Dacă ne-am întoarce, Jack, crezi că l-am mai găsi?

Ea privi în jurul camerei, la grinzile închise din stejar, la dușumeaua din piatră şi la comesenii care mîncau fără să le fie cu adevărat foame.

— Aş vrea să-i cumpăr o pereche de ghete.

— Nu ştiu, draga mea, dar am putea încerca.

Chelnerul le pusese mîncarea pe masă şi îi turnase lui Jack vin în pahar pentru a-l degusta. El sorbi o picătură, dădu aprobator din cap, iar chelnerul le umplu paharele. Ei nu se atinseseră de mîncare şi băutură, continuînd să se privească peste masă.

— După ce ne vom căsători, vom veni aici, spuse Jack, rupînd tăcerea.

— După ce ne vom căsători?

Tristeţea din vocea ei îl neliniști.

— Bea?

Ea își ținea capul întors spre fereastră.

— Bea, uită-te la mine. Ascultă, draga mea Bea, lasă-mă să-ți explic.

— Nu trebuie să-mi explici nimic, Jack, nu-ți face griji.

El își împinse farfuria într-o parte și o apucă de mînă.

— Nu vreau să ne rezumăm la un tăvălit pe canapea și la un week-end petrecut pe ascuns. Vreau să mă căsătoresc cu tine și să trăim fericiți pînă la adînci bătrînețe. Șșș, așteaptă, o opri el printr-un gest făcut cu mîna, te iubesc. Sunt îndrăgostit de tine. Te doresc nebunește, cu disperare, dar voi aștepta pînă cînd ne vom căsători.

— Oamenii de astăzi spun că este periculos să te căsătorești cu cineva dacă nu l-ai cunoscut în intimitate, zise ea visătoare.

— Prostii. Dacă nu iese perfect de prima oară, avem tot timpul vieții la dispoziție ca să îndreptăm situația. Nu ți-ai terminat Martini-ul.

Ea împinse paharul spre el.

— Bea-l tu.

— Ai de gînd să mă îmbeți și apoi să mă seduci?

— Hai să mîncăm. E tîrziu.

După cîteva înghițituri, Beatrice spuse:

— Șunca este excelentă, cartofii buni, iar salata execrabilă.

Jack puse jos cuțitul și furculița.

— Este clar că trebuie să ne căsătorim cît mai repede; numai în felul acesta preîntîmpinăm pericolul unei escapade cu "noul" Piggy.

— Refuz să mă simt vinovată pentru el, Jack. Poate că a făcut-o de dragul meu, dar nu-i strică să fie mai suplu. Pînă şi Molly a remarcat diferenţa. A spus că acum seamănă cu Douglas Fairbanks.

— Vorbesc serios, Bea. Dacă aşteptăm pînă cînd se va restabili calmul în vieţile noastre, s-ar putea să dureze o veşnicie. Dacă tu nu mănînci şunca aceea, pot s-o iau eu? Cred că ar fi bine să ne căsătorim într-o biserică mică din Notting Hin Gate sau Mayfair. Să fie de faţă numai Penny, Evie, Piggy şi Molly, oh, şi probabil Hugo.

— Şi unde vom locui?

— Ochii tăi sunt mult mai verzi în lumina lumînărilor.

— Mai sclipitori?

— Nu, mai verzi am spus. Te iubesc. Te-ar deranja să locuim în casa mea? Poţi s-o aranjezi cum îţi place ţie, ştiu că sînt multe de schimbat.

Ea se încruntă.

— Casa ta? Este a voastră?

— Nu chiar a mea. Ca şi maşina, şi casa aparţine părinţilor mei, dar ei au păstrat-o pentru noi. Pentru mine şi Penny. Cînd se întorc aici, preferă să locuiască în micuţa lor casă din Hampshire.

Beatrice îşi puse capul în mîini şi oftă adînc.

— Ce este, Bea?

— Totul pare foarte dificil. Tu, eu şi Penelope. Dar cu Evie cum rămîne? Nu ştiu ce să zic.

— Nu ajungem nicăieri aşa. El se ridică.

— Du-te în maşină, eu rămîn să plătesc. Nu putem discuta despre viitorul nostru, şoptind prin colţurile hanului Old Ferry, înconjuraţi de oameni care discută pe tema propriilor neîmpliniri. Achită rapid nota de plată şi se urcă alături de ea în maşină.

— Am de gînd să ne întoarcem la Londra. Ne vom opri în afara Peasmarsh-ului. Nu putem vorbi aici.

Parcuseră în linişte drumurile pustii. Luna luase locul soarelui, şi peisajul de ţară, ce fusese pînă atunci scăldat în lumina aurie, era acum învăluit în umbre argintii. Jack îi luă mîna lui Beatrice şi i-o puse pe volanul maşinii.

După cîteva mile, el părăsi şoseaua şi intră pe o alee îngustă, parcînd într-o spărtură dintr-un gard viu. se vedeau acolo urmele unui plug şi locul unde grăpase. O luă în braţe şi o strînse la piept.

— Acum e rîndul tău să vorbeşti, dar adu-ţi aminte că te iubesc.

— Hai să discutăm mai întîi lucrurile practice. E mai simplu aşa. Sunt de acord cu tine în privinţa bisericii şi a celor cinci sau şase invitaţi şi te rog să treci cît mai repede la fapte.

Zîmbind, ea îl sărută rapid pe obraz.

— Dar dacă părinţii tăi vor să locuiască în casă? Iar Penelope va sta şi ea acolo? Va fi oare de acord? Dar cea mai importantă problemă o

constituie Evie. Ea este încă un copil. Pot oare s-o las numai cu Molly în Green Street? Nu știu ce-o să spună Arthur! Doar știi că este tutorele ei până la vîrsta de 25 ani.

— Să încerc să răspund la aceste întrebări înainte de a trece la lucrurile mai puțin practice? Deschise ușa din dreptul lui și-și întinse picioarele. Hai să stăm afară pe treapta mașinii.

Se așezară cu fața spre cîmpul de grîu copt, aproape gata de culeș, presărat din loc în loc cu maci roșii, scînteietori.

— În regulă, o să le iau în ordine și te rog să-mi aduci aminte dacă uit ceva. Părinții mei s-ar putea, reține, s-ar putea să stea doar o noapte sau două pe an în această casă. Nu cred că ar fi bine să mai locuim cu cineva în casă, fie că e vorba de Penny sau Evie. Le voi cere părinților mei să-mi facă actele pe numele meu pentru casă și-i voi plăti jumătate din prețul casei lui Penny, căreia oricum, puțin îi pasă de casă, și nu folosește decît camera ei. Nu este legată în nici un fel de ea, prin amintiri rele sau bune. În ce-o privește pe Evie, nu mai este un copil, nu, Bea, lasă-mă să termin. Are aproape 21 de ani și nu poate fi considerată o fată obișnuită. Nici una dintre voi n-ați avut parte de o educație normală, și așa se explică maturizarea ei precoce în anumite privințe și uneori, chiar egoismul ei. S-ar putea să greșesc, dar mi s-a părut foarte pragmatică. Oricum, la 21 de ani împliniți va fi în stare să se conducă singură în viață. Și dacă tot am ajuns aici, am o idee. Penny și Evie se înțeleg atît de bine

încît ar putea împărți apartamentul după căsătoria noastră. Cu asta l-ai liniști și pe vărul tău Arthur.

Beatrice remarcase că ori de cîte ori pomenea de Arthur, expresia chipului său trăda un amestec de amărăciune și tristețe. Iar el se gîndi că într-o bună zi tot avea să-i spună ce știe despre Arthur.

— În ce privește calitatea lui de tutore, după ce Evie va împlini 21 de ani, el nu se va mai ocupa decît de administrarea puținilor ei bani.

— Lasă-mă să mă gîndesc.

Beatrice se ridică și făcu cîțiva pași pînă cînd lanul de grîu îi ajunse la brîu.

— Nu te duce mai departe, omul din lună s-ar putea să te transforme într-o pîine.

— Da, se leagă foarte bine și este o idee minunată ca surorile noastre să locuiască împreună. Deocamdată, asta mi se pare cea mai bună soluție... Vocea ei se pierdu în vînt.

— Vino înapoi, Bea. Nu te aud.

În vreme ce Beatrice se îndrepta spre el, Jack se ridică și-i întoarse spatele, băgîndu-și mîinile în buzunare.

— Isuse, tare mult aș vrea să te fac să înțelegi.

— Încearcă, îl rugă ea cu blîndețe. Eu nu am nevoie de un prieten, Jack. Eu vreau un iubit. Tu de-abia dacă mă săruți și după ce mă ții cîteva clipe în brațe, îmi dai brusc drumul de parcă te-ar înspăimînta ceva.

— Ăsta e adevărul. S-a întîmplat ceva. Am să-ți spun într-o zi. Vorbi sacadat. Mi s-a făcut silă de mine și de atunci — vocea lui de-abia se mai auzea — am dus ceea ce se cheamă o viață monahală.

Ea se încăpățînă. Nu putea și nici nu voia să accepte acest lucru.

— Dar toate astea sînt de domeniul trecutului și eu vreau...

El o întrerupse, apuncînd-o grăbit de umeri.

— Ce vrei, Bea? O sărută cu brutalitate pe gură. Asta vrei? Îi strînse cu violență sînul mic și rotund, pînă cînd ea începu să se zbată. Asta? Sînt un adult. Nu pot să te acopăr de sărutări și după aceea să mă opresc politicos. Vrei să-ți dovedesc că te doresc? Că sînt bărbat?

Îi înhăță mîna și i-o presă de trupul lui și apoi o împinse.

— Vrei dovezi?

— Iartă-mă, suspină ea. Îmi cer scuze. Sînt o proastă, mă port mai rău decît o servitoare prostuță care dorește să fie sărutată sub clar de lună.

— Nu ești proastă, draga mea. El se lăsase din nou pe treaptă mașinii. Acum ai înțeles cam ce-am vrut să-ți explic?

— Da, dar hai să ne întîlnim mîine dimineață devreme și să ne alegem biserica.

El o ajută să se urce în mașină.

— Cred că ar fi cel mai bun lucru, este clar că nu mai putem aștepta.

— 11 lire şi zece pence? Lui Tilly nu-i venea să creadă. 11 lire şi zece pence la livră? Nu înţeleg.

Ea se concentră asupra volanului de dantelă, de un roz pal, care avea să devină un fel de guler pentru rochia doamnei Ashleigh. Fusese astfel conceput încît să-i ascundă guşa. Bună idee, se gîndi ea.

— Membrii Consiliului au fost arestaţi, zise Letty pe un ton stăpînit şi încet de parcă i-ar fi vorbit unui copil, au preferat mai degrabă această variantă decît să accepte impozitele alea, înţelegi, căci prea voiau să-i jecmănească de bani.

— Bine, bine, şi tu vrei ca eu să merg cu tine la primărie ca să depunem o jalbă. Poţi să-mi mai dai o bucată de aţă roz, Molly?

— O să fie mii de oameni acolo, căci au de gînd să le închidă şi pe nevestele celor din Consiliu.

— Dacă vor fi mii de oameni acolo, nu-mi va simţi nimeni lipsa.

Letty luă acul cu aţă de la Molly.

— Uneori mă aduci la disperare, Tilly. Tu vii, Molly?

— Desigur, mai ales dacă va fi şi o fanfară. Întotdeauna tobele au darul să înveselească atmosfera.

Letty mototoli toate tiparele pe care le terminase şi le aruncă cu precizie în braţele lui Molly.

— Amîndouă mă aduceţi în pragul disperării. Acum trebuie să aştept pînă primesc mînecile. Vrei s-o întrebi tu pe domnişoara Bea dacă sînt gata

mînecile pentru rochia Lady-ei Smythson? Măcar una singură.

Molly traversă coridorul, îndreptîndu-se cu paşi apăsaţi spre birou. Mai bine să facă zgomot şi să bată cu putere la uşă, decît să surprindă o discuţie între patru ochi. Era o prostie să se prefacă că nu ştie, dar nu i se spusese nimic, aşa că prefera să vorbească cît mai puţin despre acel subiect.

— Domnişoară Bea? Pot să intru?

Beatrice deschise uşa de la birou.

— Desigur, Molly. Ce doreşti?

— Letty are nevoie de mîneci; a spus că s-ar mulţumi şi cu una singură. Se întrebă de ce se opriseră din cusut şi reîncepuseră să analizeze schiţele.

— Albul mătăsii va scoate mai bine în evidenţă silueta, iar restul va fi croit din şifon alb.

Evangeline mai luă o pagină din caietul de schiţe.

— Înseamnă că renunţăm la o eşarfă în culori contrastante.

— Vă gîndiţi la rochia de mireasă a domnişoarei Bea?

Ei poftim, îşi zise Molly, o luase gura pe dinainte, deşi pînă atunci fusese foarte grijulie să nu se trădeze.

Evangeline şi Beatrice se uitară una la alta.

— De unde ştiai că mă mărit, Molly?

— Nu ştiam. Am ghicit că aţi ajuns la un aranjament cu domnul Maddox şi apoi am vorbit şi cu bucătăreasa de alături, dar cineva mi-a spus că

v-aţi anunţat căsătoria, duminica trecută, la biserica St. Anne. Sper să nu vă supăraţi, domnişoară Bea, că v-am aflat secretul. Îmi daţi voie să vă felicit?

— Mulţumesc, Molly.

Beatrice o asigură că nu era deloc supărată. Nu-i spusese lui Molly ca s-o protejeze împotriva interogatoriilor lui Tilly şi Letty.

— La ceremonie vom participa doar noi, domnul Trenton şi domnul Bunting. Şi, bineînţeles, tu, Molly. Dar nu vreau să afle nimeni pînă în ultimul moment.

— Nu voi spune nimănui, nici măcar lui Michael, şi, oricum, în atelier nu se vorbeşte decît despre drumurile la Consiliul Popular.

Evangeline spera ca Beatrice să nu fi luat în seamă ultima remarcă a lui Molly. Intenţiona să participe şi ea la adunare, împreună cu Penelope, indiferent cît de mult ar fi avut de lucru.

— Pot să văd şi eu?

Molly se aplecă asupra desenelor. Evangeline zîmbi.

— Sigur că poţi. Dar nu e vorba de rochia de mireasă a lui Bea, pe aceea şi-o face ea singură în camera ei, în secret, şi este mult mai simplă. Nu, aceasta...

Se întrerupse şi se întoarse spre Beatrice.

— Crezi că sîntem gata să discutăm deschis, de faţă cu toată lumea, Bea?

— Da, hai să mergem acum.

Molly sărea în sus şi-n jos nerăbdătoare.

— Despre ce e vorba? Despre rochia dumneavoastră de mireasă, domnișoară Evie?

— Nu. Și adu o dată mînecile acelea.

În atelier, Beatrice aștepta răbdătoare.

— Vreți să plecăm din cameră ca să puteți discuta în liniște? întrebă ea.

Cele două fete se priviră lung.

— Eu în nici un caz. Tu ce zici, Tilly?

— Nu, prefer să lucrez în plus și mai mult decît să mai angajați pe altcineva. Mai tîrziu o s-o lăsăm mai moale după ce va fi gata rochia de mireasă.

Letty adăugă serioasă:

— În plus, o să vă consolidați poziția. Gîndiți-vă că o să debutați cu o rochie de mireasă și o toaletă pentru Madame Roncard, soția ambasadorului Belgiei.

Beatrice împinse materialele de pe masă și începu să răsfoiască desenele.

— A trebuit să ne gîndim la ceva cu totul deosebit față de rochia anterioară a domnișoarei Bonner, care era confecționată dintr-un șifon spumos. Iată cum arăta.

Ea deschise revista "Tatler" în dreptul unei fotografii mari ce reproducea o tînără înveșmîntată în rochie de mireasă. Dedesubtul pozei fusese inserată legenda: "Lady Elizabeth Harting cu ocazia căsătoriei sale cu căpitanul Dudley Wingley". Se aplecară asupra fotografiei, animate de cel mai viu interes.

— Chiar așa? Nu-i de mirare că a fost furioasă, biata fată. Tilly o compătimea din suflet pe Sybil.

— În fond, te căsătorești o dată în viață și constați, cu patru zile înainte de nuntă, că ai o rochie de mireasă identică cu a altei mirese... Ea se îndreptă. Ei drăcie! Oh, scuzați-mă vă rog. Îmi cer scuze, dar... numai patru zile!

— Da, Rochelle-a presupus că va scăpa cu obrazul curat. Nunta familiei Wingley a avut loc în Scoția. Evie o să vă explice acum la ce ne-am gîndit noi.

Evangeline arătă spre principalul desen.

— După cum puteți vedea, modelul meu are la bază un costum de călărie pentru femei. Partea de jos este lungă și amplă, iar cea de sus strînsă pe corp, croită în maniera unei jachete, cu revere, butoniere, asemănătoare unui costum de călărie. Partea de sus urmează să fie confecționată din mătase, iar restul din șifon plisat. Pălăria din satin alb cu un voal de aceeași culoare, va păstra linia unui melon, dar voalul va fi tivit cu perle. Să sperăm c-o să facem rost la timp de ghete albe din piele de căprioară și dacă reușim... iar ea se va dovedi suficient de curajoasă... de niște mici pinteni argintii.

Se lăsă o tăcere deplină, care fu întreruptă într-un tîrziu de Letty.

— Ei îi plac caii, nu-i așa?

* * *

Evangeline era extenuată. Cînd Lady Bonner le telefonase în acea dimineaţă şi le rugase să-i facă o nouă rochie de mireasă Sybilei, ea şi Beatrice acceptaseră imediat comanda. Acum se simţea presată de timp. Nu aveau la dispoziţie decît trei zile şi jumătate ca să facă una dintre cele mai importante rochii din cariera lor. Cumpăraseră toate materialele, accesoriile, perlele şi scheletul pălăriei. Letty avea un tipar potrivit şi pînă a doua zi la prînz rochia avea să fie gata croită. Dar mai întîi trebuia să treacă de această seară. În scurt timp urma să ia cina cu Arthur. Putea fi şi mai rău.

Acordă o atenţie specială vestimentaţiei. Îşi puse o rochie scurtă doar pînă la genunchi, o tunică bleu-liliachiu, croită în stilul unei rochii de tenis, pe dedesubt un furou subţire din mătase albă şi chiloţii, iar în picioare ciorapii de mătase de culoarea pielii. Ea protestase atunci cînd Beatrice îi spusese că trebuie să-l vadă, dar Hugo, care plănuise să vină la Londra, păruse amuzat.

— În seara aceea voi lua cina cu mama mea. La ce restaurant vă duceţi?

— La Café de France.

— La ce oră?

— Vine să mă ia la 7 seara. I-am spus că trebuie să mă întorc acasă devreme.

— În cazul acesta o să ne vedem acolo.

Acum Beatrice regreta că o forţase să se ducă. Îi sugerase să-i telefoneze lui Arthur şi să contramandeze întîlnirea.

— Nu-i nici o problemă, îi răspunsese Evangeline pe un ton serios.

Beatrice avea de gînd să definitiveze împreună cu Letty partea de jos a rochiei şi apoi să ia cina cu Jack.

Se auzi soneria de la uşă. Arthur venise mai devreme. Evangeline se uită în atelier, unde Letty şi Beatrice croiau de zor, în vreme ce Tilly aplica perle pe voal.

— Arătaţi minunat, domnişoară Evie.

— Da. Drăguţ din partea ta să-ţi pui rochia preferată la întîlnirea cu Arthur.

— Ei bine, Bea, doar n-o fi Arthur singurul bărbat din restaurant.

Zîmbi ca un copil căruia i se oferiseră în dar dulciurile preferate.

— Ştii, Evangeline, o să devii o femeie foarte frumoasă.

Cînd ajunseră la restaurant, Arthur se grăbi să-i deschidă portiera maşinii. Nu voia s-o atingă vreunul din portari sau să-i vadă cumva picioarele.

— Voi deveni, vere Arthur? În mod sigur am crescut.

Tare aş vrea să nu-mi mai spună "vere Arthur". Strică tot farmecul situaţiei.

Chelnerul le aranjă masa şi îi trase scaunul Evangelinei, invitînd-o să ia loc. Hugo se afla deja la masa vecină şi o privea. Arthur stătea cu spatele la doamna Bunting.

— Şampanie, Evangeline?

— Minunat, Arthur. Ador şampania.

Studiară meniul. Hugo discuta cu mama lui, zîmbindu-i drăgăstos. Nu cumva acel zîmbet era adresat Evangelinei? Cînd mama lui îşi ridică privirea spre chelnerul care le aducea primul fel de mîncare, el se uită fix la ea, fără să-i zîmbească. Era o privire pe care Evangeline începuse s-o recunoască. Celorlalţi li s-ar fi părut severă sau dureroasă, dar ea ştia că exprima o dorinţă arzătoare.

Hugo comandase anghinară cu sos olandez. Va cere şi ea acelaşi fel şi dacă reuşea să ghicească ce comandase mai departe, era un semn bun.

— Iar după anghinară, aş dori o porţie de focă umplută, Arthur.

— Ce fetiţă bună! Era mai puţin încîntat de ceea ce comandase, cît de faptul că nu i se mai adresa cu "vere".

— Aş vrea să vorbesc cu tine, Evangeline, nu numai în calitate de tutore, dar şi ca un bărbat care se gîndeşte numai la binele tău şi care speră din tot sufletul că vei duce o viaţă lipsită de griji. În privinţa viitorului tău, îmi place să cred că nu te vei limita doar la preocupările comerciale de acum, ci vei opta pentru o viaţă bogată în realizări, ceea ce îţi doreşte toată lumea care ţine la tine.

Despre ce naiba vorbeşti? se gîndi Evangeline, în timp ce-l privea nedumerită, între două înghiţituri de salată.

— Ăă, se pare că am pierdut şirul.

Arthur își mîncă în grabă homarii. Doamne! Niciodată nu se descurcase prea bine cu femeile de genul ei. Tocmai de aceea Cadogan Mews reprezentase un fel de dar ceresc.

— Nu-ți face griji, Arthur, îi zîmbi dulce Evangeline. Cred că am înțeles ce vrei să-mi spui.

Brusc, zîmbetul îi cuprinse toată fața. El se gîndi că fata se distra foarte bine în compania lui și se felicită că n-o invitase și pe acritura de soră-sa.

Dar Evangeline tocmai îl auzise pe chelnerul care-i servea pe cei doi Bunting spunînd "Și pentru domnul, o porție de focă umplută". Prefăcîndu-se profund interesată de bolboroseala lui Arthur, ea își trecu degetul arătător peste buza de sus, sperînd să-l convingă pe Arthur de interesul ei profund, iar pe Hugo de faptul că se gîndea la clipele petrecute împreună.

De cîte ori Arthur se pierdea în divagațiile lui pretențioase, ea îl delecta cu povestioare amuzante despre ciudățeniile clientelor lor. Se purta încîntător și era plină de însuflețire.

— Mă simt minunat cu tine, Evangeline.

Arthur se aplecă înainte și o bătu ușor pe mînă. Ea și-o retrase rapid, de parcă ar fi fost mușcată de un șarpe.

— Scuză-mă, îi explică ea, dar mi s-au sensibilizat mîinile după atîta muncă. Da, Arthur, și eu mă simt foarte bine. Mulțumesc.

— În acest caz, ar trebui să ne întîlnim mai des, nu crezi?

Îl vedea pe Hugo achitînd nota de plată. El se uită la ea, îi arătă ceasul şi făcu un semn spre uşă. Ea dădu din cap, zîmbind. Asta însemna că va veni s-o vadă în Green Street? Arthur presupuse că mişcarea din cap însemnase un acord tacit.

— Atunci, aşa rămîne, draga mea. Era mai mult decît sperase el.

— Zmeură sau budincă Diplomat? Ştiu că voi, doamnele, preferaţi dulciurile în locul brînzei.

El băuse cam mult. Fata de-abia se atinsese de pahar şi încă nu-şi terminase şampania. Şi chiar aşa şi trebuia să fie; nu voia să se însoare cu o alcoolică. Gîndul la însurătoare îl făcu să zîmbească prosteşte, roşindu-se la faţă.

— Ce spui?

Hugo plecase, Evangeline îşi îndreptă toată atenţia spre Arthur şi cu un aer grav îi răspunse:

— Eu nu mai vreau nimic, vere Arthur. Cînd ajung acasă trebuie să mă apuc de lucru. Oricum, a fost destul de urît din partea mea s-o las pe săraca Beatrice să muncească singură, ca o sclavă.

La naiba cu acel "vere". Iar îl folosise, şi asta numai fiindcă se gîndise la sora ei. Destul de brutal, îi ceru chelnerului nota de plată.

— Pot să-mi iau cafeaua şi coniacul la club dacă te grăbeşti.

— Bună idee, spuse Evangeline, zîmbind radioasă.

În maşină, în timp ce o conducea acasă, el rămase tăcut. Şi-ar fi dorit tare mult s-o ia de mînă, dar ea îşi ţinea amîndouă mîinile în jurul poşetei,

departe de atingerea lui. Ce ciudat, se gîndi el, nu ştiam că lucrul de mînă sensibilizează pielea.

— Noapte bună, Arthur, şi îţi mulţumesc încă o dată.

Îi ciupi de obraz şi, întorcîndu-se, deschise uşa de la intrare cu propria ei cheie. I se păruse sau auzise o uşoară mişcare la subsol? Zîmbind din nou spre Arthur, intră şi închise uşa.

Ce fiinţă drăgălaşă, se gîndi Arthur, zîmbind în sinea sa. Acum, avea nevoie neapărat de un coniac mare. Ba nu, două ca să-i stimuleze gîndirea.

Evangeline rămase aşteptînd în hol. Nu era decît 9.30 seara. Beatrice plecase de acasă. Auzi maşina lui Arthur depărtîndu-se şi aşteptă în continuare. Nimic. Neconsolată, deschise din nou uşa şi se uită în stradă. Zări un poliţist împingîndu-şi bicicleta, doi bărbaţi cu joben şi cu frac, care mergeau în pas vioi spre North Audley Street, urmăriţi îndeaproape de două femei care aproape că alergau ca să ţină pasul cu ei şi un băiat ce-şi ducea cărucior rul încărcat cu violete, trandafiri şi garoafe. Probabil că poliţistul îl gonise de acolo.

Se întoarse ca să intre în casă. Simţi o mişcare bruscă în spatele ei şi un braţ trecu pe lîngă ea, împingînd uşa. N-a fost nevoie să se uite înapoi. Ştia că era Hugo. Luînd-o de braţ, el deschise uşa de la atelier şi o trase acolo, trîntind uşa în urma lor. Ea vru să vorbească, dar el îi puse un deget la gură şi o conduse în camera de probă.

Felinarele de pe stradă aruncau o lumină difuză prin atelierul întunecat, scoţînd la iveală o parte din mobilierul camerei. Îi luă poşeta şi i-o puse pe un scaun mare, auriu. Ea stătea cu faţa spre oglinda triplă. El îşi băgă mîna pe sub rochia ei şi îi scoase uşor chiloţii din mătase crem, trecîndu-i cu grijă peste pantofi. Apoi, aplecînd-o uşor în faţă, pînă cînd ea fu nevoită să se apuce cu mîinile de spătarul scaunului, el îi ridică rochia la spate şi o pătrunse. Evangeline îl vedea prin oglindă cum se mişca înăuntrul ei, cînd împingînd, cînd retrăgîndu-se. În ciuda întunericului care domnea în încăpere, ea ştia că el îi priveşte faţa, aşa cum făcea întotdeauna, de parcă expresia chipului ei l-ar fi excitat la fel de mult ca şi actul în sine.

Zgomotul cheii în uşă o sperie şi imediat auzi vocea înăbuşită a surorii sale în vreme ce închidea uşa de la intrare. Venise însoţită de Jack. Involuntar, Evangeline schiţă gestul de a se îndrepta. Hugo o apucă cu fermitate de mijloc şi începu să împingă din ce în ce mai tare. Faptul că făceau dragoste îmbrăcaţi şi pericolul de a fi descoperiţi de sora ei o excitau la culme. În final, Hugo o întoarse încet spre sine şi, dîndu-i la o parte părul de pe ureche, îi şopti: "Ai fost minunată".

El plecă în momentul în care Evangeline deschise uşa de la intrare, prefăcîndu-se că de-abia a venit; apoi intră în casă, ciocăni la uşa de la sufragerie şi le strigă:

— Sînt eu. Mă duc să mă schimb.

— Nu, nu, vino încoace.

Beatrice deschise uşa.

— Da, strigă Jack, eşti cumnata mea favorită.

Ea rămase stingherită lîngă uşă, dornică să ajungă cît mai repede în camera ei. Era conştientă de goliciunea sa pe sub furoul transparent.

— Ai fost minunată, Evie, că ai acceptat să ieşi cu Arthur. Ne este de mare ajutor.

— N-a fost chiar aşa de rău cum mă aşteptam.

Evangelinei îi displăceau cuvintele de apreciere ale surorii sale. Nu le merita.

— S-ar putea chiar să-ţi spună mai multe lucruri despre tata.

Beatrice regretă că adusese vorba de tatăl lor, de îndată ce le văzu expresia întipărită pe chipuri. Jack îşi întoarse capul încruntat, în timp ce Evangeline îşi aplecă umerii în faţă, de parcă ar fi susţinut toată greutatea lumii pe ei. Ea schimbă rapid subiectul.

— Avem veşti de la părinţii lui Jack. Din păcate, nu vor putea ajunge la timp pentru nuntă, dar vor fi aici de Crăciun.

— Trebuie să fie o călătorie lungă, spuse Evangeline zîmbind.

— Iar Penny a făcut astăzi un lucru minunat pentru noi. Oh, Evie, ia loc, te rog. Nu mai sta acolo în picioare.

— Nu Bea, sînt obosită. Spune-mi despre Penny şi după aceea, eu o să vă urez noapte bună.

— Bine, draga mea, cum vrei tu. Ei bine, îţi aduci aminte de băieţelul despre care ţi-am povestit că l-am întîlnit pe locul bombardamentului, în Woolwich? Cel cu nişte ghete asemănătoare unor cutii de carton? Jack i-a spus lui Penny despre intenţia noastră de a-l găsi şi de a-i cumpăra o pereche de ghete. A luat fotografia pe care i-a făcut-o Jack, s-a dus la trei şcoli din acea zonă şi pînă la urmă l-a găsit!

— Oh, Bea, Jack, e minunat. I-a dat ghetele?

Jack se ridică de pe fotoliu şi-şi puse braţul în jurul lui Beatrice.

— I-a dus 40 de perechi de ghete.

— Cum?

— Sora mea a cumpărat cîte o pereche de ghete pentru fiecare copil din clasă şi ştii ce mi-a spus? Că este cadoul nostru de nuntă.

Evangeline stătea culcată în pat, acoperită numai cu un cearşaf subţire. Prin fereastra deschisă a dormitorului se auzi clopotul bătînd de miezul nopţii, la biserica din South Audley Street, unde Jack şi Beatrice aveau să se căsătorească. Peste trei săptămîni! Toropită de căldura nopţii, îşi dădu la o parte cearşaful. Îi era cald pînă şi în cămaşa ei de noapte din bumbac. Viaţa era minunată. Peste trei săptămîni, totul se va schimba radical. Beatrice avea să se mute în casa lui Jack, iar ea rămînea singură în tot acest apartament, numai cu Molly

instalată la subsol. Se va bucura de libertate, fără să fie singură. Desigur, Beatrice încă nu știa acest lucru: ea tot mai credea că Penny se va muta cu Evangeline și lucrul acesta nu era în întregime neadevărat. Penny urma să stea aici pînă cînd propriul ei apartament din Bloomsbury Square avea să fie gata. Intenționa să-l împartă cu două persoane, una dintre ele fiind domnișoara Rogers, prietena ei de la Misiune. La fel ca și gestul cu cele 40 de perechi de ghete, și acesta o definea pe Penny. Miss Rogers era o fată bătrînă, în vîrstă de 40 de ani și fără nici un ban, care ocupa o cămăruță mizeră dintr-o pensiune ce mirosea tot timpul a gaz și varză arsă. Își cîștiga existența trimițînd plicuri și lucra la Misiune din plăcere. Penny folosise o parte din banii primiți de la părinții ei drept compensație pentru faptul că-i ceda casa lui Jack, ca să plătească chiria apartamentului cu multe luni înainte. Ea căutase o locuință cît mai spațioasă ca să-i poată închiria prietenei sale o cameră, la același preț ca cel de la pensiune și s-o poată găzdui și pe Hilary. Cînd Penny îi pomenise prima oară de Hilary, Evie crezuse că e vorba de o femeie, dar pînă la urmă constată că Hilary era de fapt un bărbat. Lucra la tipografia Hogarth, unde se inițiia în tainele meseriei de tipograf și tipărise cîteva pamflete politice pentru Penny. Nu prea se lămurise asupra statutului lui în viața lui Penny. Erau prieteni sau amanți? Nu avea nici un rost s-o întrebe; ea nu discuta niciodată despre viața ei personală. Odată, cînd vizitaseră apartamentul din Bloomsbury, Penny

îi arătase unde avea să fie sufrageria, camera de zi, dormitorul domnişoarei Rogers, dormitorul ei, micul birou; dar deşi îi spusese Evangelinei că Hilary va sta acolo, nu pomenise nimic despre camera lui. Apoi, privind pe una din ferestre, spre Gordon Square, ea îi arătase o casă de vizavi spunîndu-i ca din întîmplare: "Nişte prieteni scriitori de-ai lui Hilary locuiesc acolo". Atunci, Evangeline fusese un pic geloasă pe aceşti prieteni, dar după ce Hugo intrase în viaţa ei, ea privi cu îngăduinţă relaţiile prietenei sale. Beatrice se putea mărita, Penny n-avea decît să trăiască cu prietenul ei, iar Molly se bucura de toată înţelegerea din partea ei, în legătură cu valetul Michael.

Mai greu îi fusese s-o convingă pe Penny să nu spună tot adevărul despre mutarea ei în Green Street. De fapt, fusese chiar imposibil. Se declarase de acord numai după ce discutase cu Beatrice şi Jack despre planurile lor. Reieşise clar că Beatrice era îngrijorată în privinţa lui Evie şi nu prea voia s-o lase singură cu Molly. Dacă ea refuza să locuiască împreună cu Evangeline, Beatrice ar fi fost în stare să-şi amîne nunta din cauza sentimentului de culpabilitate faţă de Evie. Din punctul de vedere al lui Penny, nu era cazul ca Beatrice să-şi asume asemenea responsabilităţi. În mod neaşteptat, Hugo îi înţelesese foarte bine temerile. "Ea se simte responsabilă faţă de tine de cînd te-ai născut, iar cînd mama lui Molly s-a căsătorit şi s-a întors în Irlanda, pe vremea cînd amîndouă aveaţi 14 ani, ea şi-a asumat grija educaţiei voastre. Ea v-a ţinut loc

de mamă şi a încercat să compenseze neşansa de a avea un tată nepotrivit".

Îi venea uşor să discute cu Hugo despre tatăl ei. El o asculta cu atenţie şi-i dădea sfaturi ori de cîte ori i le cerea.

— Evangeline, n-o mai necăji pe Beatrice cu întrebări despre trecutul tatălui tău. El a murit. Secretul şantajului a murit o dată cu el. S-ar putea ca ea să nu fie în stare să suporte adevărul, iar în ce te priveşte, n-are rost să ştii. Sora ta simte nevoia să se devoteze cuiva, iar Jack vrea să aibă alături pe cineva care să aibă grijă de el. Cînd se vor căsători, e posibil ca ea să-şi transfere simţul responsabilităţii asupra lui şi, în cele din urmă, s-ar putea să înţeleagă ceea ce bănuiesc eu că a fost infidelitatea tatălui tău faţă de mama ei şi durerea pricinuită acesteia.

— A fost şi mama mea.

— Nu poţi pretinde aceeaşi reacţie, pentru că situaţiile sînt diferite.

— Tu îi prezinţi pe Jack şi pe Bea ca pe o soră medicală în relaţie cu pacientul său. Nu crezi că se iubesc?

El păru consternat de întrebarea Evangelinei.

— Bineînţeles că se iubesc. Se vede de la o poştă lucrul ăsta, la fel de bine cum se vede că Molly nu este îndrăgostită de Michael. Ar vrea să fie, căci s-ar potrivi. Dar nu sunt îndrăgostiţi unul de altul.

Stăteau în mica sufragerie din Green Street uitîndu-se pe fereastră la două pisici portocalii ce se scărpinau pe spate, în soare, în micuţa curte pavată. Hugo izbucnise în rîs.

— Ia uită-te la ele. Crezi că vor să se bronzeze?

— Dar noi în ce relaţii sîntem? întrebase ea după un timp.

— Oh, noi semănăm cu cele două pisici portocalii. Avem locul nostru sub soare.

Evangeline se întoarse agitată pe burtă şi apoi împinse o grămadă de perne pe podea. El nu vorbea niciodată în timp ce făceau dragoste şi nici după aceea nu discuta. Parcă sălăşluiau în el două persoane diferite — un prieten platonic şi un amant înfocat. N-o să mai adorm niciodată dacă nu mi-l scot din minte. Mai bine să mă gîndesc la Arthur. Asta mă va ajuta să adorm instantaneu.

Surorile se treziră la 6.30 dimineaţa, şi se apucară imediat de treabă.

— Tot ce nu are legătură cu rochia lui Sybil trebuie scos din atelier. Eşti de acord, Evie?

— Da, dar unde să le ducem?

Beatrice vorbi repede şi la obiect, în timp ce-şi prindea părul.

— Toate baloturile de materiale o să le ducem în bucătărie. Roag-o pe Molly să frece bine podeaua şi să pună un cearşaf vechi în colţul unde este balansoarul. În plus, Jack ne-a dat voie să

luăm o masă din studioul lui. O s-o punem în biroul nostru. O privi pe Evangeline. La ce oră te-ai sculat? Văd că eşti deja îmbrăcată.

— N-am dormit prea bine din cauza căldurii. Nici nu-mi vine să cred că suntem în septembrie. M-am trezit la 5.30, am făcut un duş rece şi mi-am strîns patul. Acum mă duc la bucătărie.

Pe la jumătatea scărilor îi strigă.

— O să iau caşmirul gri cu mine. Să-i spun lui Molly să prepare ceaiul şi să prăjească pîinea?

Beatrice se aplecă peste balustradă.

— Bună idee. Apoi, cînd vom termina cu prima treabă, vom pune restul în biroul nostru.

Cînd Letty şi Tilly sosiră la 8.30 atelierul fusese eliberat de toate celelalte materiale şi nu mai rămăseseră decît material fin alb, ornamentaţiile vestimentare, acele, foarfecele, papiotele de aţă albă din mătase, scheletul melonului din pînză scrobită şi un bumbac foarte bun pentru căptuşeală.

Letty dădu buzna şi luă de pe perete vechea schemă de muncă.

— V-aţi întrecut pe voi înseva, probabil că v-aţi trezit cu noaptea în cap.

Ea prinse un plan nou de perete.

— Dacă domnişoara Evie lucrează cu mine la croitul materialului şi Tilly se apucă de înşiratul perlelor, veţi rămîne liberă, domnişoară Bea, să lucraţi mai departe la rochia Lady-ei Bonner şi astfel vom putea face cu amîndouă o probă, la ora 11 sau cînd vin?

Beatrice era amuzată.

— Da, la ora 11. Ai stofă de sergent-major, Letty.

— Îmi cer scuze, domnişoară, sper că nu am exagerat. Încercam doar să mă fac de folos.

— Asta şi faci. Îţi sîntem foarte recunoscătoare.

Beatrice se întoarse spre Tilly care se şi apucase de treaba monotonă şi migăloasă a cusutului micilor perle de marginea voalului şi îi spuse zîmbind:

— Vă sîntem recunoscătoare amîndurora.

Atmosfera de calm şi concentrare care domnea în atelier a fost perturbată de apariţia celor două Bonner. Pînă şi calma Elizabeth era acum în pragul isteriei, ca să nu mai vorbim despre Sybil.

— Asta e tot ce-aţi făcut pînă acum? Unde este pălăria? Dar cu ghetele cum a rămas? Aţi vorbit cu Belisoi?

Se mai calmă un pic cînd Evangeline îi explică că lucrau deja la fustă, pălăria fusese aranjată de Beatrice, Tilly aplica perlele, iar pantofarul le promisese că vor avea ghetele la timp.

Lady Bonner îşi proba rochia în birou, asistată de Beatrice, în timp ce Sybil se lăsă condusă în camera de probă de către Letty şi Evangeline. Ea se privea cu atenţie în oglinda triplă pe cînd Letty, în genunchi şi cu gura plină de ace, aranja pliurile fustei. Evangeline se sprijini cu mîna de spătarul scaunului aurit, uitîndu-se la ele în oglindă. În mintea ei, înlocui figura lui Sybil cu cea a lui Hugo.

— Stați liniștită, domnișoară, mormăi Letty în vreme ce Sybil se tot răsucea, flirtînd cu propria imagine din oglindă.

— Va fi absolut extraordinară, Evie. Îmi pare rău doar de băieții aceia îmbrăcați în păstori.

— De ce? Evangeline se trezi la realitate. Ce-i cu ei?

— Ei bine, erau îmbrăcați ca niște ciobănași din tablourile lui Watteau.

— Ah, înțeleg. Acum ar trebui să fie îmbrăcați ca niște mici vînători, în roz.

Cum îi ieși din gură această sugestie, o și regretă. Sybil sări în sus încîntată.

— Ești sclipitoare, Evie. Va fi minunat, vor arăta grozav de drăguți!

Chipul Evangelinei trăda o descurajare totală.

— Oh, dar bănuiesc că nu se poate. Sybil se strîmbă dezamăgită. Nu aveți suficient timp.

Scoțîndu-și acele din gură, Letty privi în sus spre Sybil.

— Ba da, domnișoară, vom avea.

— Da?

Evangeline o privi îngrozită pe Letty.

— Da, domnișoară Evie, spuse ea cu fermitate.

Tilly își umplu paharul din sticla mare de bere de pe masa din bucătărie.

— Eu cred că Letty are dreptate; dacă refuzi pe cineva se va duce în altă parte unde va fi acceptat. E mai bine să nu riscăm.

Beatrice îşi împinse farfuria într-o parte.

— Deci Molly se va duce la Gieves să cumpere o jachetă de copil ca s-o avem drept model, apoi va lua caftanul roz de la "Digby şi Gordon" şi tot ce mai trebuie. Să-i spui taximetristului să te aştepte, pe oriunde te duci, Molly, şi vino cît poţi de repede înapoi.

— A fost minunată brînza, Molly.

Tilly se sculă de la masă şi se duse la chiuvetă să se spele pe mîini.

— E brînză irlandeză de Cheddar, am luat-o de la "Jackson's".

— Surpriză, surpriză! Evangeline rîse. Cred că ţi-ar plăcea să fii îngropată la Jackson's.

— Dacă nu vă supăraţi, o să întrerup cusutul perlelor ca să lucrez şifonul, domnişoară Bea.

— Da, bine, Tilly.

De îndată ce toată lumea şi-a terminat de mîncat pîinea cu brînză, Beatrice recapitulă ce aveau de făcut.

— Cînd Molly se va întoarce, Letty îi va supraveghea însăilatul, eu voi continua lucrul, şi sper să termin rochia Lady-ei Bonner, şi voi lucra şi la melon şi poate la rochia de gală a mătuşii Lydia. Letty va termina de croit rochia de mireasă, Evie va începe lucrul la mîneci care sînt deja tăiate şi la întoarcerea lui Molly, atît Letty, cît şi Evie vor scoate tipare după jacheta de copil. Mai întîi îi voi telefona Lady-ei Bonner şi-o voi anunţa că sîntem gata să-i primim pe cei şase băieţei la probă, mîine dimineaţă, la ora 10.

Se lăsă pe spătarul scaunului simțindu-se obosită de atîtea griji. Observînd chipul îngrijorat al lui Letty, se ridică.

— Ce este, Letty?

— În legătură cu ziua de mîine, domnișoară Bea, vedeți, mîine este 5 septembrie.

— Și?

— E ziua în care le arestează pe nevestele membrilor din Consiliu, la Consiliul Popular al Primăriei.

— Și?

Vocea Beatricei se înăsprise.

— Și trebuie să mă duc la demonstrație. Trebuie neapărat, domnișoară Bea, dacă nu m-aș duce, aș fi o trădătoare față de clasa mea, spuse Letty disperată.

— Preferi să ne dezamăgești pe noi?

— Nu, domnișoară, nu, voi munci oricît de tîrziu în seara asta ca să recuperez orele de mîine, fără nici o pretenție.

— Înțeleg. Deci trebuie să stăm pînă la miezul nopții ca să liniștim conștiința bolșevicilor tăi, nu?

— N-aveam de unde să știu că vom fi atît de ocupate, domnișoară Bea.

— Sîntem atît de ocupate pentru că te-ai grăbit să mai accepți o comandă suplimentară. Spune-mi, Letty, aproximativ, cam pe la ce oră crezi că poți să vii mîine?

Letty fu izbită de tonul sarcastic al Beatricei.

— Se va termina totul cel tîrziu pe la ora 11, domnişoară Bea. Îmi pare sincer rău şi vă promit c-o să mă revanşez faţă de dumneavoastră. Nu-i plăcea să fie slugarnică, dar ştia că, sincer vorbind, dreptatea nu prea era de partea ei.

— Atunci bănuiesc că ar fi mai bine s-o anunţ pe Lady Bonner că vei fi disponibilă cam pe la 11.30 dimineaţa, spuse Beatrice pe un ton glacial şi părăsi bucătăria.

O vreme, în încăpere domni tăcerea, care fu în cele din urmă întreruptă de Tilly.

— Trebuie să fii nebună, Letty. Cu ce se vor schimba lucrurile dacă vei fi şi tu printre cei 3 000 de oameni?

— Dacă fiecare din cei 3 000 de oameni ar gîndi la fel, nu s-ar mai duce nimeni, se apără Letty.

— Bănuiesc că acum n-o să mai veniţi, domnişoară Evie?

Evangeline ridică din umeri; ea renunţase la această idee de cînd primise comanda rochiei de mireasă pentru Sybil Bonner.

Molly era scandalizată.

— Sper că nu vă duceţi, domnişoară Evie.

— Nu, bineînţeles că nu pot.

Tăcerea din atelier era întreruptă cînd şi cînd de întrebări strict legate de lucrul asupra căruia se concentraseră.

— Mi-a văzut cineva degetarul?

— Dă-mi şi mie acele de acolo.

Molly cerea din cînd în cînd aprobarea. "La asta te-ai gîndit"?

Letty, care era hotărîtă să le dovedească că vorbise serios, muncea iute şi bine. Terminînd de tăiat materialul alb pentru rochia de mireasă, ea desfăcuse micuţa jachetă şi o tăiase cu mult curaj în bucăţele de caftan roz, foarte scump. În tot acest timp mormăia: "sper că mamele acestor drăgălaşi le-au luat corect măsurile". Letty respirase uşurată văzînd că Beatrice lucra în birou, deşi n-avea nici un motiv să se neliniştească în privinţa ritmului general de lucru.

Pe la ora 7 seara, munca lor susţinută a fost întreruptă de sosirea intempestivă a lui Daphne Haycock. Plină de tact, Molly o conduse în birou. Mai bine s-o lase pe domnişoara Bea să se ocupe de ea, îşi spuse Molly.

— Amîndouă avem nevoie de rochii noi, aceeaşi culoare, acelaşi stil şi aşa mai departe, cele vechi s-au dus pe apa sîmbetei.

— Dar ce-aţi făcut cu ele?

Beatrice prindea satinul plisat de melon, abia privindu-şi vizitatoarea, care îşi scosese pantofii şi stătea pe masă picior peste picior, şifonînd rochia de seară pe jumătate terminată a doamnei Roncard şi jacheta mătuşii Lydia.

— Te rog, Daphne, dă-te jos de pe masă.

— Scuze. Se lăsă în jos, reuşind să răstoarne tot ce era pe masă.

— Oh, la naiba, cred că ar fi mai bine să plec.

Aplecîndu-se, adună lucrurile căzute şi le aruncă la nimereală pe masă.

— Da, așa cred și eu. Îți vom face și ție și lui Renée rochii noi, dar nu ne putem apuca de ele decît peste o săptămînă, și asta în cel mai bun caz. De ce le vrei?

— N-ai auzit? Daphne avea un aer ofensat. Sîntem cele mai populare cîntărețe de cabaret din Londra. De cînd cu petrecerea aceea, cîntăm la "Jill and Jill". Oamenii stau în picioare la mese, localul este plin în fiecare seară, femeile țipă cînd apărem.

— E bine, nu? întrebă Beatrice pe un ton sec. Este clar că ți se potrivește, cred că te-ai mai îngrășat.

Daphne păru înspăimîntată.

— Oh, numai un pic, nu-ți face griji. Renée mă îndeamnă la mîncare.

Se apucă să-și scotocească prin poșetă.

— Spune-i lui Jack să te aducă la cabaret. Oh, la naiba, închise poșeta cu furie, părînd abătută, oricum trebuie să plec, am ceva de luat din Cadogan Mews. La revedere!

Beatrice lăsă pălăria din mîini.

— Ce anume trebuie să iei? întrebă ea pe un ton cît mai normal.

Daphne se opri la ușă. Am spus o prostie, se gîndi ea, mai ales în asemenea împrejurare.

— Oh, ceva ce am uitat undeva, răspunse senină. Pe curînd!

*

Lydia îl privi pe Arthur în vreme ce-i prepara băutura — un Royal Smile, reprezentînd un amestec

de gin, lichior de rodii, suc de lămîie cu multă gheaţă — şi era încîntată de el. Nici un deranj, îi spusese el, este cel mai la modă cocktail, bun de băut într-o seară caldă. Venise acasă mai devreme de la birou, bine dispus şi o anunţase că va lua cina acasă. Acest comportament neobişnuit pentru el o nedumerea pe Lydia.

— Poftim, mamă. Spune-mi cum ţi se pare.

Îşi preparase şi lui obişnuitul whisky cu gheaţă, deşi Lydia observase că nu-şi turnase aceeaşi cantitate de whisky ca de obicei.

— Mi se pare delicios, mulţumesc, dragul meu.

El se aşeză în singurul fotoliu confortabil din cameră, care nu fusese îmbrăcat în mătase alunecoasă de către decoratorul de interioare.

— Ai băut ceva în drum spre casă?

— De ce mă întrebi?

Părea sincer surprins.

— Ai pus mai multă gheaţă decît de obicei în whisky.

El rîse cu un aer de superioritate.

— Nu vreau să mă duc ameţit la culcare în fiecare seară; vîrsta nu-mi mai permite să respect asemenea obiceiuri.

Ea rîse împreună el. Nu mai avea nici un dubiu; fiul său punea ceva la cale, dar îi va spune cînd va crede el de cuviinţă, aşa că nu mai avea nici un sens să încerce să afle ceva de la el. Ea îl întreţinu relatîndu-i întîmplările zilei, printre care se numărau bîrfa răutăcioasă la adresa celei mai bune

prietene, prînzul la "Claridge's" cu cei doi Crawley, unde mîncase stridii şi potîrniche scoţiană, suportîndu-l pe deprimatul Chips care plătise masa, masajul făcut de noua ei maseuză care-i spusese că încă îşi mai păstrează carnaţia de la 30 de ani.

— Şi ştii ce, Arthur, i-am spus că nu sînt încîntată de remarca ei, întrucît cunosc femei care la 30 de ani arată ca nişte elefanţi, atît în privinţa dimensiunilor cît şi a carnaţiei.

Nici unul dintre ei nu mai bău un pahar în plus şi, cînd se anunţă cina, Arthur îi oferi mamei sale braţul şi o conduse în sufragerie.

— E minunat, mă simt de parcă ar fi ziua mea.

Tînărul valet îi trase scaunul să se aşeze şi îi spuse "Bună seara, Lady Eliott", apoi se grăbi spre Arthur, dar el deja se aşezase.

— Ooh, îmi pare rău, de data asta n-am ajuns la timp.

Arthur ridică din sprîncene, dar Lydia clătină din cap.

— Nu-i nimic, Josiah, ai să te obişnuieşti. Dă-i domnului Eliott să guste vinul şi serveşte supa.

Josiah îi înmînă lui Arthur o sticlă de Corton Charlemagne şi, după ce servi supa concentrată, se retrase.

— Nu-i aşa că-i priceput? Este fiul doamnei Ponting, şi abia a venit din provincie. A fost prima lui seară.

Arthur îşi stoarse un pic de zeamă de lămîie în supă şi o gustă apoi.

— Fiul bucătăresei? Dacă învaţă să servească la fel de bine cum găteşte ea, totul va fi perfect. Îi mai turnă mamei sale un pic de vin în pahar şi, după ce-şi termină în liniştе supa, spuse pe un ton studiat, ce voia să pară nepăsător.

— Apropo de ţară, mamă.

Ah, în sfîrşit, se gîndi Lydia. Deci era ceva în legătură cu Stanton House.

— Da, dragul meu. Mai vrei un pic de supă? Dacă nu, îl voi chema pe Josiah.

— Nu. Oricum, a fost foarte bună.

Sună din clopoţelul argintiu de pe masă.

— Trebuie să aprindă şi lumînările căci s-a întunecat. Ce spuneai despre ţară, Arthur?

Josiah intră purtînd un platou mare pe care-l aşeză pe bufet. Schimbă aferat farfuriile de supă şi umplu din nou paharele cu vin, cu aceleaşi gesturi studiate. Apoi o servi pe Lydia din platoul alb.

— Ruladă, doamnă, anunţă el cu gravitate, dar strică tot efectul adăugînd "Minunată".

După ce aprinse lumînările şi se retrase, Lydia gustă mîncarea.

— Are perfectă dreptate, e minunată.

— Da, da, spuse Arthur enervat.

Aşteptase prea mult şi acum începea să-şi piardă curajul.

— Aş vrea s-o invităi pe Evangeline la Stanton, pentru weekend, spuse el dintr-o suflare. Noaptea trecută am avut o conversaţie foarte interesantă. Evident, ea are o părere bună despre ideile

şi sfaturile mele şi le apreciază şi ăă... şi aş vrea ca tu s-o inviţi la Stanton în acest weekend.

— După cum ai mai spus. Lydia îşi mai puse nişte sos. Mănîncă-ţi rulada cît e caldă — dacă se răceşte, nu mai are acelaşi gust, devine nedigerabilă.

Arthur îşi mîncă conştiincios rulada, sporindu-şi curajul cu vinul alb de Burgundia în aşteptarea răspunsului.

— Pe amîndouă?

Lydia rupse o chiflă în bucăţele şi şterse sosul.

— Cred că aşa ar trebui. Pentru moment sînt foarte ocupate, cred că ştii. Bineînţeles că ştii, doar ai luat cina cu Evangeline, aseară. Au de făcut rochia de mireasă a fetei Bonner, ceea ce este o mare realizare, chiar dacă a apelat la ele după ce a încercat mai întîi în altă parte, apoi Jeanne Roncord le-a comandat o rochie de bal pentru un dineu important, iar nepoata Lady-ei Smythson a fost atît de încîntată, încît şi-a ales cîteva modele din colecţia lor de toamnă şi am auzit că au fost invitate la Wellthorpe.

Arthur aşteptă ca ea să termine. Cum de afla toate aceste lucruri? Mama lui fusese întotdeauna uimitor de bine informată în materie de bîrfă, deşi unele ştiri erau fie exagerate, fie complet false.

— Nu pe amîndouă, mamă, numai pe Evangeline; ne va da posibilitatea să ne cunoaştem mai bine, departe de influenţa Beatricei.

Lydia examină farfuria albă în care fusese rulada.

— Voiam să-ţi mai ofer, dragule, dar s-a terminat. Doamna Pontings va fi încîntată că am mîncat tot.

Sună clopoţelul şi ştergîndu-se la gură cu un şervet alb, spuse plină de nonşalanţă:

— De ce vrei s-o cunoşti mai bine pe micuţa ta verişoară?

Uşoara accentuare a cuvîntului "verişoară" îl avertiză asupra intenţiilor ei.

— Îmi place de ea, mamă, întotdeauna am avut sentimente calde faţă de ea, e o fată foarte drăguţă. Şi este... ei bine... este... nerăsfăţată şi...

— Şi este verişoara ta.

Lydia ştia că putea să cîştige această luptă, dar spera că va fi posibil fără ca ea să-şi piardă demnitatea, iar el respectul. Cu toate acestea, dacă n-avea încotro, era pregătită să renunţe la amîndouă.

— Ah, Josiah, ce ne-ai mai adus?

Tînărul valet strînse resturile de mîncare, conştient de atmosfera tensionată din cameră: chiar cînd intra el, domnul Eliott proferase nişte invective cu o voce înăbuşită. După ce prezentă vinul pe care i-l turnase majordomul, el îl retrase rapid şi, întorcînd o faţă roşie spre Lydia, spuse cu un accent clar de Suffolk:

— Ar fi trebuit să prezint mai întîi carnea, doamnă?

— Nu, nu, ai făcut foarte bine. Lasă-l pe domnul Eliott să guste Cos-d'Estournel şi apoi ne aduci carnea. Ce avem, Josiah? Am uitat ce am comandat.

Arthur sorbi din vin şi îi făcu semn lui Josiah să umple paharele. Acesta îşi drese glasul cu un aer înspăimîntat. Mama lui îl învăţase ce să spună, în bucătărie, dar lucrurile se schimbau complet cînd trebuia să vorbească în faţa lor.

— Miel, anunţă el, sperînd că nu-l va mai întreba nimic.

— Miel? repetă Lydia.

Asta e, îşi spuse el. Trebuia să pronunţe în franceză.

— Miel Cussy cu alune.

El arboră un zîmbet larg, căci se descurcase destul de bine pînă atunci. Lydia îi făcu semn să continue.

— Miel, spuse el din nou şi apoi, fără nici o pauză, se apucă să înşire: sote cu crutoane, anghinară, inimă umplută cu ciuperci, piure, cocoş, rinichi, sos Madeira.

— Delicios, spuse Lydia aprobator.

Arthur observă că mama lui aştepta poftic ioasă să le aducă acele feluri şi, după potîrnichea scoţiană şi stridiile de la prînz, i se părea uluitor apetitul ei. După ce servi mielul şi toate celelalte garnituri, Josiah ieşi din cameră purtînd plin de semeţie tava cu farfurii. Mama lui avea motive să se mîndrească cu el.

— Exact, spuse imediat Arthur. Este verișoara mea, ceea ce înseamnă că nu voi avea nici o surpriză, căci știu totul despre ea.

Rămînînd cu furculița plină cu anghinară în mînă, Lydia își privi fiul.

— Tot de Evangeline vorbești?

— Știi foarte bine că da, mamă. Și nu are rost să aduci în discuție legătura de sînge dintre veri.

Se auzi un zgomot puternic în hol urmat de o înjurătură. Valetul ținuse capul prea sus, iar tava și conținutul ei se vărsaseră la piciorul scărilor.

Arthur își luă paharul și-și termină vinul.

— Este ridicol, nu se poate vorbi mai mult de cîteva secunde fără ca acest bufon să nu ne întrerupă.

— Oh, treci peste asta, spuse Lydia, făcînd un semn din mînă spre ușă. Va învăța cu timpul și în perioada de acomodare n-o să-i plătim nimic. În ce privește farfuriile, erau piese disparate din diferite servicii de masă.

Își întinse paharul gol ca să i-l umple.

— Îmi spui să nu-mi fac griji în legătură cu rudenia voastră. Pe ce te bazezi, Arthur?

Umplu amîndouă paharele, observînd că îi tremura ușor mîna. Slavă Domnului că fusese înțelept și se abținuse de la whisky.

— Pentru că, spuse el triumfător, nici biserica și nici legea nu sînt împotrivă, după cum reiese din prevederile incluse în Actul cosangvinității și afinității.

Acum o spusese, nu mai avea ce pretext să inventeze. Își mîncă cu plăcere mielul. Era foarte bun, nu prea greu. Se întreba care este diferența între rinichiul de cocoș și cel de găină.

Lydia își puse cu grijă furculița și cuțitul pe farfurie și-o dădu la o parte. Apoi sună din clopoțelul de argint. Arthur își ridică privirea surprins:

— Ai terminat, mamă? Nu-ți stă în fire să mănînci atît de repede.

— Descoperirea ta, Arthur, acel Act al consangvinității și ?

— Afinității, completă el cu gura plină.

— Această descoperire te ajută să perfectezi căsătoria cu verișoara ta Evangeline?

Lydia se simțea obosită; vorbea fără nici o emoție.

— Nu e nici o surpriză pentru tine, nu? Ți-am dat de înțeles mai demult. Dar de-abia seara trecută, mamă, am avut impresia că aș avea unele șanse.

Chipul lui exprima fericire și încredere, dar Lydia știa că era pe punctul de a le distruge pe amîndouă.

— Budinca dumneavoastră, doamnă.

Josiah păși șovăitor în încăpere. Ușoara lui încredere în sine îi fusese spulberată de disprețul mamei sale care chiar îi maltratase urechile. Cu aceeași voce seacă, Lydia îi ordonă să strîngă masa și să lase budinca, întrucît se vor servi singuri.

Cînd Josiah părăsi camera arătă spre budincă şi spuse timid "Mont Blanc cu castane".

Rămas singur cu mama sa, Arthur nu se simţea în largul lui: starea ei de spirit se schimbase considerabil.

— Te vei obişnui cu ideea, mai ales că la un moment dat tot va trebui să mă însor.

Ea îşi întoarse scaunul spre el.

— Îmi pare rău, Arthur, nici nu se pune problema unei căsătorii cu Evangeline.

Nu se gîndise niciodată că va fi nevoie de aşa ceva, fusese conştientă de afecţiunea fiului ei pentru fată, dar se gîndise că nu va fi reciprocă. Probabil că Evangeline se săturase de muncă şi se gîndise că Arthur ar reprezenta o partidă bună pentru ea.

— Nu îngreuna situaţia, mamă, ea nu va schimba cu nimic relaţia dintre noi. Te vei rămîne întotdeauna fata mea preferată, spuse el galant. Şi n-o să mai fiu în stare să mă îndrăgostesc de nimeni altcineva, după Evangeline, ştiu sigur acest lucru.

Îl privi fix un timp şi apoi îi spuse simplu:

— Nu te poţi însura cu Evangeline. E sora ta.

Arthur îşi împinse scaunul de la masă. Cu faţa încruntată, de parcă ar fi fost un copil gata să izbucnească în plîns, îi spuse bîlbîindu-se:

— Nu înţeleg.

— Eu cred că da. Lydia îi vorbea cu autoritate şi răceală. Am fost amanta lui Henry.

— Ce vrei să spui? Cînd? întrebă el neajutorat.

— Dintotdeauna. L-am întîlnit înainte de a mă căsători cu...

Avusese de gînd să spună "tatăl tău", dar acum nu mai era nevoie să mintă.

— Înainte de a-l cunoaşte pe Richard.

Arthur o privi cu dispreţ.

— Şi l-ai pus pe soţul tău să-ţi recunoască fiul ilegitim conceput cu fratele lui?

Ea ridică din umeri.

— N-am avut încotro. Richard şi cu mine eram căsătoriţi de trei ani, nu mai... se gîndi cum să prezinte într-o formă cît mai delicată explicaţiile, ca să înţeleagă fiul ei, nu mai dormeam în acelaşi pat.

— Deci el ştia. Arthur rîse. El, unchiul meu, unchiul care-mi era de fapt tată, el ştia.

Sări în picioare şi, deschizînd uşa de la bufet, scoase o sticlă mare de coniac, îşi turnă în paharul de vin şi trase o înghiţitură zdravănă. Mama lui îi vorbea pe tonul cu care i-ar fi relatat despre un incident nefericit.

— Am încercat, vreau să spun, să ascund faptele. Cînd am aflat că sînt gravidă, am aranjat lucrurile. Richard se simţea încă atras de mine chiar dacă nu ne mai înţelegeam prea bine, aşa că eu — s-o spun? — ei bine, l-am sedus. Dar deşi n-am discutat niciodată această problemă, el nu a crezut că este tatăl tău. Atunci a cumpărat casa de la

Stanton şi banii care nu au intrat acolo s-au dus pe cercetările lui.

Ea îşi umplu paharul cu restul de vin. Îi va trece, se gîndi ea. Se simţea mai degrabă uşurată că spusese acest lucru, căci nu avusese încredere în nici o persoană căreia să-i fi putut face confidenţe.

— Desigur, Richard a fost un doctor mai bun şi cercetările lui în domeniul tuberculozei...

Arthur o întrerupse.

— De aceea a acceptat titlul de "Sir" în locul celui de "Baron", fiindcă ştia că nu se transmite urmaşilor?

— Bănuiesc că asta a fost dorinţa lui.

Îşi termină coniacul şi-şi mai turnă unul. După ce-i dispăruse furia, rămăsese numai cu autocompătimirea. Femeia aceea proastă şi grasă care stătea acolo îi luase numai într-o secundă un tată pe care-l respectase şi-l admirase şi pe Evangeline cea mult iubită.

— De aceea a fost şantajat unchiul Henry? întrebă el cu o voce îngroşată din cauza alcoolului şi nefericirii.

— Şantajat? Nu a fost şantajat. Ea se întinse după coniac. Ai băut destul, Arthur.

— A fost, ştiu sigur. De aceea s-a băgat în afacerea cu Cadogan Mews şi şi-a ipotecat casa, fiindcă avea nevoie de bani. I-am examinat contul bancar. A retras foarte mulţi bani fără nici o explicaţie. Dă-mi-o înapoi!

Se întinse după sticlă şi puţin a lipsit s-o spargă, dar Lydia o prinse cu o mişcare îndemînatică şi-i umplu paharul. N-avea decît să bea pînă va uita de sine, Josiah putea să-l ducă în pat.

— Tu n-ai fost singura lui amantă.

— Nu-i o noutate pentru mine.

— Şi bănuiesc că n-a fost singurul tău amant.

Erîşi examină lichidul chihlimbariu de parcă ar fi încercat să descopere adevărurile vieţii în configuraţia frunzelor de ceai de pe fundul unei cesti.

Ea zîmbi enigmatică.

— Iar tu n-ai fost singurul lui bastard, dar n-a mai avut alt fiu în afară de tine. Henry credea cu adevărat în drepturile primului născut, aşa că toţi banii aceia misterioşi erau destinaţi pentru educaţia ta, n-aveau nici o legătură cu vreun şantaj.

— Ah, desigur, asta explică de ce m-a îndrumat spre Cadogan Mews. El a plătit pentru Harrow, nu? mormăi el mai mult pentru sine şi termină de băut coniacul.

Întorcînd o faţă roşie, plină de pete spre mama lui, se încruntă şi clătină din cap.

— De ce, mamă, de ce?

— Nu fi ridicol, Arthur. Asta-i bună! Era un bărbat fascinant, cunoştea femeile, le înţelegea.

— Dar pe mătuşa Sarah a înţeles-o?

Ea avu bunul simţ să roşească.

— Şi era şi foarte arătos.

— Gîndeşte-te la Evangeline, seamănă foarte bine cu el.

La auzul numelui Evangelinei, capul îi căzu pe masă şi umerii i se zguduiră de plîns. Mama sa îi atinse braţul, dar el i-l îndepărtă. Încet, ea îşi sorbi vinul şi se gîndi la Henry. "De ce"? o întrebase el. "De ce"? Ea avusese mulţi amanţi şi Henry nu fusese primul, dar cu siguranţă se dovedise cel mai bun. El se purta brutal atît în pat, cît şi în viaţa de zi cu zi, şi lucrul acesta o intrigase cel mai tare. Nu regreta relaţia lor pasageră, deşi se simţea un pic ruşinată cînd se gîndea la Sarah Eliott şi la suferinţa acesteia. Lui Henry i se păruse că duce o viaţă interesantă, periculoasă. Suspinele lui Arthur încetaseră şi acum sforăia, prăbuşit într-o stare letargică proprie alcoolicilor.

Deşi Tilly sosi devreme în Green Street — de-abia era 8 dimineaţa — Beatrice şi Evangeline se aflau deja în atelier. Amîndouă, folosind degetare, atît de necesare pentru a putea străpunge cu acul materialul gros, lucrau la jacheta pentru rochia de nuntă, Evangeline ocupîndu-se de guler, iar Beatrice de butoniere. La unul din capetele mesei lungi se afla o grămadă de tipare croite din caftan roz, aşteptînd doar să fie probate de cei şase băieţei. Pălăria, terminată deja, cu excepţia marginii tivite cu perle, stătea pe capul manechinului.

— Oh, tu eşti, Tilly. Beatrice îşi ridică privirea de pe materialul din faţa ei. Mi s-a părut că sună telefonul.

— Nu vi s-a părut, domnişoară. Molly mi-a spus să vă transmit că a vorbit cu doica familiei Bonner care a anunţat că domnişoara Bonner va veni mai devreme, cam pe la două în loc de trei şi Lady Bonner mai tîrziu, în jur de patru.

— Uf, pufni mînioasă Evangeline. Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului lăudat! Au, materialul ăsta e foarte greu de lucrat.

— Vreţi să continui eu, domnişoară?

Tilly se aşează pe scaunul ei obişnuit, cu spatele spre fereastră: în felul acesta lumina îi cădea chiar pe lucru.

— Nu, mai bine apucă-te de mărgele şi, dacă te dor ochii, poţi să treci la manşete.

— Şi pălăria e gata pentru a fi tivită cu perle, adăugă Beatrice. Am terminat-o azi noapte.

— Meritaţi din plin să vă bucuraţi de succes, domnişoară Bea, domnişoară Evie, munciţi la fel de greu sau poate şi mai greu decît orice lucrător pe care l-am întîlnit.

— Mulţumim, Tilly.

Evangeline zîmbi spre silueta firavă care stătea aplecată asupra metrilor de voal. Tilly răspunse şi ea la zîmbet, dezvelindu-şi golurile din gură.

— Uneori, omul nu primeşte ceea ce merită. De exemplu, tatăl tău.

— Ştiu, dar lucrurile merg ceva mai bine acasă; acum, fiindcă lucrez tot timpul aici şi...

— Peste program, Tilly, spuse Beatrice cu fermitate, şi vei fi plătită pentru orele suplimentare.

— Minunat, domnişoară Bea, mulţumesc. Şi tatăl meu se simte ceva mai bine. El de obicei primeşte cîteva jumătăţi de zile pe săptămînă; e mult mai bine faţă de cum era înainte.

Ea vorbea cu atîta mulţumire despre nişte lucruri neînsemnate pentru vieţile altora, încît Beatrice, privindu-şi sora, înţelese, poate pentru prima oară, implicarea Penelopei Maddox în Misiunea East End.

Molly auzi telefonul din birou sunînd în timp ce făcea patul domnişoarei Evie şi fugi pe scări să răspundă. Trebuia să ajungă acolo înainte de a suna de trei ori. Devenise ca o superstiţie pentru ea: dacă ajungea acolo cînd suna telefonul pentru a treia oară însemna noroc sau cel puţin alungarea ghinionului.

— Alo, aici este Mayfair 453.

Auzi operatoarea şi apoi vocea domnului Jack.

— Molly? Cheam-o pe domnişoara Bea la telefon, da?

— Nu, nu pot domnule, nu vrea să fie deranjată de nimeni, nici măcar de mine.

Îl auzi rîzînd.

— Munciţi din greu, nu-i aşa? Ei bine, adu-i aminte că lucrez în Kensington Gore în această dimineaţă şi întrucît am maşina la dispoziţie, o să fiu acolo la prînz, o să aduc şi de mîncare şi-o voi servi ca un sclav tot restul zilei.

— Asta e foarte bine, domnule Jack, prînzul şi maşina.

— Şi sclavia mea, zise el şi închise.

O maşină la dispoziţia mea şi să fiu sunată, ar fi tare frumos, se gîndi Molly. Ar fi fost foarte folositor după petrecerea dansantă de noaptea trecută: pierduseră ultimul autobuz şi fuseseră nevoiţi să meargă pe jos o bună bucată de drum, după ce dansaseră mai tot timpul acolo. Şoferul unui taxi cu cai foarte frumoşi se înduioşase la vederea lor şi îi luase pe gratis pînă în Marble Arch, cînd erau pe la jumătatea distanţei pînă la Edgware Road.

— Oricum era în drumul meu spre casă, le spuse el. Oamenii nu mai vor să circule cu un atelaj cu cai, preferă taxiurile motorizate.

Ea se rezemase de Michael, pe canapeaua confortabilă îmbrăcată în piele veche, şi el o luase pe după umeri şi o sărutase, dar ea simţise că el nu era prezent trup şi suflet, probabil că se gîndea la noua armată. Nu; de ajuns că vorbise toată noaptea — în pauzele de dans — cu acel prieten al lui, Patrick, despre tot felul de celule, batalioane şi unităţi! Poate că se gîndea să formeze un batalion de valeţi irlandezi! Termină de dereticat în dormitoare şi dădu fuga la subsol. Se va spăla bine pe mîini, îşi va pune un şorţ curat şi va da o mînă de ajutor în atelier. Îi plăcea să fie în compania altor fete.

— Cine a fost la telefon, Molly? strigă Evangeline din atelier.

Molly băgă capul pe uşă.

— Era domnul Jack, domnişoară Bea, şi mi-a spus să vă reamintesc că lucrează în

Kensington, dar va veni aici cu taxiul, cu mîncarea de prînz şi va fi sclavul dumneavoastră toată după-amiaza.

Ea încercă să-şi ascundă zîmbetul; nu făcea decît să transmită mesajul, dar domnişoara Bea părea tare stingherită.

Beatrice continuă să coasă, dar se îmbujoră toată la faţă.

— Mulţumesc, Molly, ai venit să ne dai o mînă de ajutor?

— Imediat. Se repezi spre subsol.

Zău că Bea se poartă prosteşte... îşi zise Evangeline, mai bine ar fi anunţat pe toată lumea de logodna ei căci, oricum, se trăda prin felul în care se purta.

Beatrice se uită la ceas.

— Este 11 şi un sfert. Sper că Letty va veni dintr-o clipă în alta, ca să se apuce de sortarea acestor jachete.

— Nu vă faceţi griji, domnişoară Bea, nu vă va dezamăgi.

Tilly nu era chiar atît de optimistă pe cît voia să pară. Şi ea se tot uitase neliniştită la ceas de cînd se făcuse ora 11.

— Să ne pregătim pentru invazia pajilor.

Evangeline puse cu grijă materialul alb pe manechin.

— Şi invazia doicilor; probabil că ne vor da mai multă bătaie de cap decît copiii. Ajută-mă să prind fusta de partea de sus, Evie. Ascultă, Tilly,

cred că voalul ar fi mai în siguranță în biroul meu, pînă cînd vor pleca toți copiii.

Micuțele jachete stăteau pregătite pentru probă cînd la 11,30 fix sosi primul băiețel-paj cu doica lui, dar Letty nu se zărea nicăieri. Două ore mai tîrziu, ea tot nu venise. Au fost nevoite să se descurce cu șase băieței și șase doici voluminoase, și în tot acest răstimp s-au vărsat lacrimi și s-au produs crize de personalitate.

Toate patru s-au ocupat de scurtarea mînecilor prea lungi, de lărgirea gulerelor prea strîmte și de mărirea dimensiunilor în talie. Letty ar fi trebuit să sorteze fiecare tipar croit pentru băieței în grămezi diferite. Numai ideea genială a lui Molly de a le invita pe doici la un ceai le-a permis să termine cu bine proba fără să-i extenueze pe cei mici. Au avut necazuri doar cu un singur băiețel, Rupert Jenks, care țipa întruna: "Rozul este pentru fete", "Rozul este pentru surioare" și aproape reușise să declanșeze o rebeliune. Dar această situație a fost oprită de un ghiont bine plasat de către micuțul viconte Tighe of Tighe care l-a urmat îndeaproape pînă sus, amenințîndu-l cu o voce calmă: "Tatăl meu este maestru de vînătoare, se numără printre cei mai curajoși pe cîmpul de vînătoare și poartă roz. Așa că retrage-ți cuvintele, altfel te *omor*."

După ce a plecat și ultima doică, Evangeline, Tilly și Molly au trebuit s-o calmeze pe Beatrice care era albă de furie.

— A durat cu o oră mai mult decît era necesar. Nu numai că ea (Beatrice pronunță cu dispreț

"ea" de parcă ar fi proferat o invectivă) şi-a călcat promisiunea de a fi aici, dar nu a lăsat nici o instrucţiune cu privire la probarea jachetelor şi acum zac într-o totală dezordine.

— Sînt sigură că s-a întîmplat ceva foarte grav, domnişoară, nu seamănă cu felul de a fi al lui Letty.

Încercarea plină de tact a lui Tilly de a o calma pe Beatrice eşuă lamentabil: ea nu o cunoştea suficient de bine ca să-şi dea seama că orice tentativă de a o linişti producea un efect contrar.

— Greşeşti, Tilly, greşeşti, ăsta e stilul lui Letty, neserioasă, o persoană pe care nu te poţi baza. Nu e de mirare că o lucrătoare talentată ca'ea a fost nevoită să accepte un post într-un atelier mic de croitorie, cum este al nostru.

Împinse cu violenţă manechinul, răsfurnîndu-l.

Evangeline se repezi înainte şi-l prinse la timp. În momentul în care îi surprinse privirea lui Molly simţi cum o cuprinde un rîs isteric.

— Haide, Bea, nu este chiar aşa de rău, jachetele sînt prinse corect acum, doar una sau două dintre ele mai necesită o probă, asta-i tot.

— Asta-i tot? Sybil va fi aici peste o jumătate de oră şi rochia ei încă nu a fost asamblată. Iar nunta are loc poimîine. Ea apucă o cutie cu ace. Ei bine, ar fi indicat să ne apucăm de treabă.

Mîinile îi tremurau cînd încercă să prindă un ac în talie şi scăpă cutia cu ace, acestea împrăş-

tiindu-se pe podea. În aceeaşi clipă, se auzi soneria de la uşă ce acoperi blestemul ei arhaic "Focurile ladului şi osînda Veşnică!"

Dornică să iasă din acea cameră pînă nu izbucnea în rîs, Molly se îndreptă spre uşă.

— Mă duc eu, poate e chiar ea.

Tilly se aplecă în patru labe şi o linişti pe Beatrice.

— Nu vă faceţi griji, magnetul le va aduna pe toate.

Nu era Letty. Se auzea vocea sacadată a Penelopei întreruptă de aceea stăruitoare a lui Jack. Au dat buzna în atelier şi fără nici o introducere Penelope se lansă în explicarea absenţei lui Letty.

— Erau peste 3 000 de oameni acolo. Le-au urmat pe femeile consilierilor cînd au părăsit Consiliul Popular al Primăriei îndreptîndu-se spre periferie. Poliţişti călare şi pe jos i-au legitimat pe participanţii la miting; mulţimea s-a revoltat cînd au fost arestate femeile. Caii s-au speriat. Am văzut-o pe Letty chiar în faţa unui poliţist îmbrîncit de mulţime, mi-e teamă că a fost grav rănit.

— Şi Letty? o întrerupse Beatrice.

Jack îşi dădu seama că abia îşi stăpînea mînia, dar paloarea feţei şi tremurul mîinilor arătau că nu se va putea controla prea mult timp.

— Spune, odată, Penny.

— Taci din gură, Jack, şi lasă-mă să continui. Toţi cei din jurul poliţistului rănit au fost arestaţi, inclusiv Letty, şi cred că şi prietenul ei Charlie.

Își trase sufletul și făcu o scurtă pauză.

— Cît de grav a fost rănit polițistul? întrebă Evangeline un pic cam înfricoșată; știa că prietena ei nu exagera.

— S-ar putea să nu trăiască.

— Oh, nu, săraca Letty... poate să fie acuzată de crimă.

— Mai degrabă omor prin imprudență, o corectă Penelope pe Evangeline. Dar acum, uite ce e, nu vă așteptați la ce se poate mai rău, noi deja...

— Săraca Letty? Beatrice își împinse sora cu răutate. Săraca Letty? Într-acolo se îndreaptă compătimirea ta? Doamne Dumnezeule, Evangeline, dar cum rămîne...

— Dacă guvernul n-ar fi pretins niște impozite revoltător de mari, țipă Evangeline, cei 3 000 de oameni n-ar fi trebuit să iasă la demonstrație, peste 15 consilieri nu s-ar afla în închisoare și nici un polițist călare n-ar fi fost rănit.

Vocea Penelopei se ridică deasupra glasurilor celor două surori.

— Nu vă mai certați de pomană. După revoltă m-am dus acasă. Jack i-a telefonat avocatului care-l reprezintă pe George Lansbury; este un prieten de-al părinților noștri. El s-a dus la tribunal și i-a plătit cauțiunea lui Letty. Probabil că va ajunge aici un pic mai tîrziu.

— Mă duc chiar acum, acolo, îi spuse Jack Beatricei, și o s-o aduc încoace imediat ce va fi eliberată.

Penelope se uită la rochia mare şi albă de pe manechin.

— Mie mi se pare că rochia de mireasă a unei răsfăţate, cu greu poate fi considerată o urgenţă în situaţia actuală.

— Ai prefera să ne alăturăm celor două milioane de şomeri, Penelope?

Jack o apucă pe Beatrice de braţ.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Hai în birou.

Pe cînd o conducea cu fermitate, îi spuse încet lui Evangeline:

— Prinzul este în bucătărie, Molly tocmai a dus coşul jos.

Jack închise uşa în urma lor, o luă pe Beatrice în braţe şi o strînse bine.

— Scumpa mea, nu mai fi atît de furioasă.

— Ai prefera să nu mă manifest?

Încă era încordată, cu trupul rigid.

— Nu, cred că e mai bine aşa, după ce o viaţă întreagă ai fost nevoită să-ţi înăbuşi furia şi celelalte sentimente. Aşa eşti tu şi eu iubesc fiecare părticică a sufletului tău.

Ea se relaxă treptat în braţele lui şi-l sărută.

— Te doresc aşa de mult, iubirea mea.

— Ştiu, şopti ea.

Cînd Beatrice se calmă şi-i reveni culoarea la faţă, găsi în atelier trei persoane care munceau pline de zel.

— Oh, Bea, ne-am decis să nu luăm prînzul acum. O să mîncăm după proba lui Sybil şi înainte de cea a Lady-ei Elizabeth. E-n regulă?

Evangeline puse această întrebare referindu-se la toate problemele, nu numai la acel aspect minor.

— Da, e bine, de fapt este o idee grozavă. Beatrice își sărută sora pe obraz. Cu voi trei, muncind în ritmul acesta, cred că voi termina rochia lui Elizabeth și, dacă nu mai intervine ceva, chiar și-o poate lua. Și dacă totul merge bine în continuare...

Oftă. Asta însemna dacă Letty va fi eliberată și se va întoarce la muncă, în acea zi. Toate știau la ce se gîndise ea.

— Vom lucra pînă la ora 9 seara. O să poți și tu, Tilly?

— Da, domnișoară, i-am prevenit acasă că s-ar putea să întîrzii mai mult.

— Jack o să vă ducă pe amîndouă acasă, dacă va apărea și Letty, și o să vă ia mîine dimineață la 7.

Ochii lui Tilly se măriră de încîntare. Să fie luată și dusă cu mașina de acasă, ce răsfăț!

— Mîine el o va duce pe Letty cu jachetele băieților, pe la casele lor, unde le va putea termina. Beatrice zîmbi și adăugă amuzată: să termine jachetele, nu pe băieței. Vom continua să lucrăm pînă vom termina. Apoi vineri, Evie și cu mine ne vom ocupa de rochia de nuntă și ne vom întoarce cît mai repede posibil, în timp ce voi trei — mă rog Domnului să fiți trei — veți lucra la rochia doamnei Roncard și la toaleta mătușii Lydia și, oh, după aceea mai vedem noi.

Chiar așa, își zise și Molly, care se simțea obosită numai gîndindu-se la ce va urma. Totuși, ce noroc aveau că domnul Jack era îndrăgostit de domnișoara Bea. Acum ea își revenise la normal. În mod sigur că a sărutat-o, se gîndi ea, un sărut lung și pătimaș. Ca acela al șeicului.

Tilly rămase cu privirea ațintită asupra coșului cu mîncare pe care Molly îl golea.

— Cred că aș fi ales micul buchet de flori sub formă de rozetă, dacă ar fi fost după mine, dar oricum e bine să am de ales.

— Ce vă face să vă gîndiți la Amaryllis, domnișoară Evie?

Molly puse șunca rece de Bradenham și salata din frunze de cicoare și portocale pe farfuriile tuturor și mai aranjă pîinea și untul și salata cu orez rece pe masă.

— Să păstrăm somonul și castraveții pentru cină, domnișoară Bea?

Beatrice dădu din cap absentă. Încerca să găsească alte soluții în caz că Letty nu apărea. Evangeline stătea la masă și tăia pîinea, întinzîndu-i și lui Tilly cîteva felii.

— M-am gîndit la Amaryllis în vreme ce domnișoara Sybil stătea pe masă, iar noi îi făceam tivul. Mi-am închipuit-o stînd pe un cîmp de vînătoare, cu prada lîngă ea și am știut că buchetul acela convențional de mireasă nu se potrivea deloc cu rochia, așa că..., mai luă niște salată cu orez. E

delicioasă, trebuie să fie de la Jackson's, adăugă ea zîmbindu-i lui Molly, așa că m-am întrebat oare ce floare s-ar potrivi mai bine cu un cîmp de vînătoare sau cu o cravașă și atunci mi-a venit în minte... amaryllis! Este lungă, destul de groasă și dreaptă...

Începu să rîdă și orezul îi sări din gură.

— Scuzați-mă, am devenit cam isterică.

Făcu un efort ca să se controleze.

— Și dacă florarul ar putea să atașeze un lăstar de iederă argintie la capăt...

Renunță și, ducîndu-și șervetul la gură, izbucni într-un rîs necontrolat. Beatrice nu fusese atentă la vorbele ei și-și privi sora surprinsă, dar Molly, care bănuia la ce se gîndise, i se alătură, apoi Tilly, care nu avea nici cea mai mică idee despre motivul acelei veselii, rîse și ea din simpatie și pentru că se simțea mai bine.

Jack le auzi cînd o ajută pe Letty să se dea jos din mașină. Trase cu ochiul la subsol. Zău așa, femeile acelea erau extraordinare; cele tinere rîdeau în hohote și pînă și Bea, care avea un aer ușor confuz, zîmbea.

— A venit, a venit.

Tilly se uită la chipul lui Letty pe care se citea oboseala și încordarea, în timp ce cobora scările de la subsol. Molly se repezi la ușă și o deschise.

— Te simți bine? Evangeline trase un scaun. Stai jos, Letty, ia de mănîncă ceva.

— O să-ţi fac o ceaşcă de ceai fierbinte şi dulce, o să-ţi prindă bine.

— A fost... a fost Charlie, el...? Tilly ezită. A fost şi el eliberat?

Singura persoană care nu vorbea era Beatrice. Letty se uită la ea.

— Nu prea am ce să vă spun, domnişoară Beatrice, doar că îmi pare rău şi că voi munci din greu ca să recuperez timpul pierdut.

Stătea dreaptă, cu un aer patetic.

— Vedeţi, aici e vorba de lupta de clasă.

Apoi o umbră de îndoială îi întunecă chipul, subţiindu-i glasul.

— Deşi membrii Consiliului au intrat cu toţii în greva foamei. "Murim de foame în puşcărie", a spus George Lansbury — e un pic cam filfizon — "pentru ca să nu flămînziţi voi afară".

— Oricum o fi, Letty, cred că Molly are dreptate. Ţi-ar prinde bine să mănînci ceva şi să bei un ceai fierbinte.

Beatrice vorbea cu blîndeţe. Letty stătea rigidă pe scaun privind înainte.

— Eu am vrut să menţin pacea, spuse ea, dar Charlie a fost acuzat.

Jack îi vorbi grăbit Beatricei.

— Trebuie să mă întorc la tribunal, draga mea, apoi o voi duce pe Penny la Misiune, dar mă întorc imediat aici ca să fiu la dispoziţia ta.

El o bătu uşor pe spate pe Letty.

— Nu-ţi face prea multe griji, se pare că poliţistul o să scape cu viaţă.

Letty își ridică fața.

— Mulțumesc, domnule Maddox, dacă n-ați fi fost dumneavoastră și domnișoara Maddox... nu știu ce să mai spun.

Jack păru stînjenit.

— Bea-ți ceaiul. Mă întorc cît pot de repede.

În tăcerea care se lăsă după plecarea lui, în timp ce își terminau prînzul, Letty spuse:

— Este cu adevărat un om deosebit, și uitîndu-se în jurul mesei, adăugă: Și la fel sînteți și voi.

Atitudinea ei umilă dispăru imediat ce văzu dezordinea în care erau puse jachetele.

— Totul se află acolo, pe planul meu agățat de perete, fiecare măsurătoare, fiecare dimensiune blestemată. Nu știu ce să mai cred; nu era așa de complicat să le examinați.

În felul acesta Bea se poate ocupa de proba lui Elizabeth Bonner, se gîndi Evangeline.

— Fir-ar să fie, Letty, ar fi trebuit să ne gîndim.

Tilly se simțea ușurată s-o vadă pe Letty că-și revenise aproape total.

— Pot sorta grămada asta chiar acum, și mîine, dacă mă duce domnul Maddox, nu-mi va lua mai mult de cîteva ore, așa că-mi va rămîne timp să lucrez cu voi la rochie.

Uitîndu-se la Evangeline spuse:

— Va trebui să desfaceți mîneca aceea, domnișoară Evie, mi se pare prea strîmtă.

Comparîndu-şi măsurătorile cu cele ale jachetelor, ea se gîndi la revolta de dimineaţă. Cu ce se alesese? La ce bun toate astea? Pentru început avea la activ un poliţist rănit şi un iubit care probabil că va trebui să facă închisoare. Iar în slujba ei, unde îi încredinţaseră anumite responsabilităţi şi avuseseră încredere în ea, ei bine, aproape că dezamăgise pe toată lumea. Jachetele nu erau bune şi în privinţa rochiei, deja trebuia să îndrepte o greşeală. Spera să nu i se mai întîmple aşa ceva, dar dacă se repeta? Va proceda la fel, bineînţeles.

Molly termină de împachetat rochia Lady-ei Bonner în hîrtie albă; puse cu grijă capacul la cutie şi o legă cu fundă galbenă.

— Ai împachetat-o foarte frumos, Molly, o să te iau să mă ajuţi la ambalarea cadourilor de Crăciun; mie nu-mi reuşeşte niciodată.

Molly zîmbi.

— O duc afară, şoferului dumneavoastră, Lady Bonner.

— Am observat, Beatrice, că tu pui întotdeauna să se lege cutiile cu o fundă de aceeaşi culoare cu toaleta din interior; foarte frumos şi mişcător gestul tău. Şi am mai observat că arăţi foarte obosită. Trebuie să fi muncit din răsputeri. Amîndouă îţi sîntem foarte recunoscătoare. Sybil este de-a dreptul extaziată; îi place mult mai mult decît rochia pe care i-o făcuse Madame Rochelle.

Îi puse un plic Beatricei în mînă.

— Poftim, îţi plătesc acum pentru tot şi te aştept la ora 9, sîmbătă dimineaţa. Roagă-te să fie soare!

Beatrice își îngustă ochii, examinînd-o pe Molly. Ar fi fost o idee bună, era de aceeași înălțime cu Sybil și cam la fel făcută, cu excepția șoldurilor, dar asta nu conta prea mult. Nu numai că ar fi economisit timp, dar s-ar fi asigurat că totul e în regulă.

— Ai făcut baie? întrebă ea brusc.

— Da, domnișoară Bea. Molly se simți jignită. Chiar ieri, și astăzi m-am frecat bine cu prosopul, după ce m-am spălat.

— Bine, bine, spuse Beatrice grăbită. Nu e nevoie să ne povestești exact cum te-ai spălat. Pune-o pe tine. Arătă spre rochia de mireasă.

— Să-mi pun și corsetul?

— Nu, corsetul rochiei e cu balenă.

Evangeline și Letty o luară pe Molly și rochia în camera de probă, unde Molly scoase tot felul de exclamații de încîntare, pe cînd se privea în oglindă, imaginîndu-se la brațul lui Rudolph Valentino.

Tilly aplica ceea ce ei i se păreau milioanele de perle, pe voalul lung în vreme ce Molly pășea sfioasă prin cameră. Rochia îi venea perfect. Corsetul rochiei îi accentua trupul micuț și talia îngustă, iar gulerul înalt din șifon o făcea să-și țină capul sus, dezvelindu-și gîtul lung. Tilly scoase un țipăt de uimire.

— Arăți ca Mary Pickford.

Se auzi un ciocănit la fereastră.

— E Hugo. Știai că vine, Evie?

Beatrice îi făcu semn să intre. "Ușa e deschisă", îi strigă ea gesticulînd.

— Bineînţeles că nu. I-am spus că nu sînt liberă decît după nuntă.

Hugo se opri la intrare, privind-o pe Molly sincer impresionat.

— Fermecător, spuse el.

Evangeline îl văzu cum o studia pe Molly în amănunţime: mai întîi talia îngustă, sînii mici şi rotunzi, buclele groase ce atîrnau deasupra obrajilor uşor îmbujoraţi şi ochii sclipitori. La ea nici măcar nu se uitase.

— Acum nu sînt eu, explică Molly. Este onorabila Sybil, eu doar ajut la probă, atît.

— Dacă ar fi existat dreptate pe lume, Molly, această rochie ar fi trebuit să fie a ta.

Ea îşi plecă ochii sub privirea lui pătrunzătoare. Se simţise uşor surescitată şi ştia că şi el trăia aceeaşi senzaţie.

— Dar cînd te vei mărita, nu vei avea nevoie de o asemenea rochie sofisticată. Frumuseţea ta va fi suficientă.

El îşi temperă laudele exagerate cu un zîmbet şi vraja se rupse.

— Îmi pare rău că v-am deranjat. Lucrez în apropiere.

Abia atunci se întoarse spre Evangeline.

— Din moment ce tot trebuie să mănînci, Evangeline, n-ai vrea să iei masa cu mine? Aş putea veni aici pe la ora 8, să zicem, şi promit să te aduc înapoi în jurul orei 11 seara.

Părea mai degrabă un anunţ, nu o întrebare. El se aştepta ca ea să fie de acord.

— Nu, Hugo, mulţumesc, dar sîntem foarte ocupate.

— Dar trebuie să mănînci ceva şi nu-ţi strică să mai ieşi din casă.

Beatrice se gîndi că sora sa era prea generoasă şi de aceea vru să insiste ca ea să iasă, dar fu uimită cînd Evangeline se încruntă şi repetă:

— Nu. Am spus că prefer să rămîn acasă să lucrez.

Hugo dădu din cap.

— Desigur, înţeleg.

Se pregăti să plece, dar se răzgîndi pe loc şi se uită înapoi.

— Oricum, voi veni la ora 8, în caz că te răzgîndeşti. Sper că o vei face.

— Bine. Hai să aruncăm o privire la spate, Molly.

Letty o întoarse.

— Vedeţi, domnişoară Evie, vedeţi cum se strînge aici? Aceste două cusături ar trebui să fie lărgite un pic. Cred că asta-i tot. În rest cade foarte bine. Ce părere aveţi?

Evangeline făcu un efort de concentrare.

— Sînt de acord, Letty, dar dacă vom desface cusăturile, nu vor rămîne urme pe material?

— Sînt doar însăilate, nu se va cunoaşte.

— Bine. Tu ce zici, Bea?

Nu auzi răspunsul surorii sale. Chiar nu observase nimeni? Era doar un joc al imaginaţiei ei? Se simţise umilită. Să manifeste o asemenea admiraţie faţă de slujnica ei, în prezenţa ei şi a celorlalţi!

Şi apoi, să fie atît de arogant, încît să creadă că ea era oricînd la dispoziţia lui. Nu, mai mult ca sigur că nu se va duce.

Cînd Hugo sosi la ora 8, Evangeline era deja îmbrăcată într-o rochie simplă bleu cu alb, pe care o alesese după numeroase ezitări. În timp ce cosea manşetele la rochia lui Sybil, oscilase între rochia ei crem din mătase, ce era atît de moale, încît i se mula pe corp scoţîndu-i în evidenţă formele trupului, şi aceasta.

— Mă bucur că te-ai răzgîndit, spuse el. Mi-a fost dor de tine. Ea nu răspunse, gîndindu-se cum să-i comunice hotărîrea sa.

— Arăţi ca o şcolăriţă în rochia asta.

— Nu ăsta e lucrul cel mai important.

Dăduseră colţul în South Audley Street şi continuau să tacă.

— Nu vrei să ştii unde mergem?

— Nu prea.

El se opri.

— N-am chef să-mi petrec seara cu cineva care este ursuz şi, în mod clar, prost-dispus, aşa că, te-aş ruga să-mi spui care-i problema.

— Care-i problema?

Ea se uită la el examinîndu-i cu atenţie chipul. Oare la ce renunţa?

— Nu vreau să-mi petrec seara cu cineva care-i face ochi dulci slujnicei mele, chiar în prezenţa mea.

— Nu fi vulgară, Evangeline, "nu i-am făcut ochi dulci" lui Molly şi nu o înjosi numind-o slujnica ta; îţi este şi prietenă în acelaşi timp.

Ea roşi de furie; Hugo ştia întotdeauna cum să întoarcă discuţia în favoarea sa, descoperindu-i punctul nevralgic. Va fi sinceră şi directă.

— Nu vreau să ne mai vedem. În după-amiaza asta mi-am dat seama că o doreai pe Molly; m-am simţit tristă şi furioasă.

El îi întoarse spatele, înfundîndu-şi mîinile în buzunare.

— E adevărat, m-am simţit un pic atras de Molly. Nu-mi pot imagina cum ar fi să nu-mi mai doresc alte femei, dar asta nu înseamnă că am trecut la fapte. Te-am ales pe tine. Mă simt mai puternic atras de tine decît de oricare altă femeie.

Un cuplu mai în vîrstă, mergînd mînă-n mînă, adîncit în conversaţie, trecu încet pe lîngă ei. "Trebuie să fii tare, Georgie", auziră ei un glas tremurător, înainte ca cei doi să traverseze strada, bîjbîind ca nişte orbi.

Ridicînd din umeri cu nonşalanţă, el continuă:

— Şi, bineînţeles, că te iubesc.

Ei îşi scoase mîinile din buzunare, îşi luă ochelarii de pe nas şi-i şterse cu marginea hainei.

— Recunoaşte că şi tu mai doreşti şi alţi bărbaţi. Îmi dau seama că încă te mai simţi atrasă de Jack, dar bănuiesc că nu ai de gînd să acţionezi în vreun fel. M-ai ales pe mine!

Îşi puse la loc ochelarii şi-i ridică uşor bărbia spre el.

— Te doresc cu disperare, poftim, poți să-ți dai seama și singură, și asta numai cînd îți ating chipul acesta minunat.

El închiriase un apartament la hotelul Curzon și comandase și cina, care fusese deja servită în sufragerie. O conduse în liniște pe Evangeline spre un fotoliu mare și, așezînd-o cu blîndețe, îngenunche și îi descheie rochia pînă în talie. Dîndu-i jos chiloții și mîngîind-o pe partea interioară a coapselor, îi desfăcu picioarele și o ridică de pe fotoliu cu picioarele încolăcite în jurul mijlocului său. O pătrunse brusc și cu forță, apoi o duse în dormitor. Cînd a lăsat-o pe pat, a început să se miște ritmic în interiorul ei, privindu-i fața frumoasă cu ochii pe jumătate închiși și cu buzele umezite și ușor depărtate și simțind o plăcere dublă.

— Încă mai lucrezi, Bea? Evangeline privi spre grămada de mătase. Pot să te ajut? Nu sînt obosită.

Beatrice se uită la ceasul auriu de pe poliță căminului.

— 11 fără un sfert. Ce fată bună! Hugo se ține de cuvînt. Am lucrat toate pînă la ora 10, apoi Jack le-a dus pe Tilly și Letty acasă.

Își puse lucrul deoparte, înăbușindu-și un căscat.

— Evie, tocmai am primit un telefon foarte ciudat de la Arthur. Cred că era beat.

— Bea cam mult. Evangeline se sperie. Sper că nu trebuie să mă întîlnesc iarăşi cu el?

— Nu, tocmai aici e partea ciudată. Vrea să mă vadă pe mine, fără ca tu să fii de faţă. A fost o zi tare grea, nu mi-am putut păstra calmul faţă de el şi i-am repezit: "Oh, Doamne, ce mai vrei?" i-am spus.

Evangeline rîse.

— Nu, Bea, n-ai fost prea plină de tact. Şi el ce-a zis?

— A fost destul de enigmatic. Mi-a spus că s-ar putea să mă bucur cînd o să aflu despre ce e vorba.

— Oh, Bea, doar nu crezi că are de gînd să mă ceară în căsătorie? Sau poate trebuie să se întrebe pe el însuşi, în calitate de tutore?

Amîndouă izbucniră în rîs.

— Nu părea chiar atît de nefericit, ca să se gîndească la asta. O să vedem. I-am spus că o să mă întîlnesc cu el săptămîna viitoare.

— Poate că vrea să te ceară pe tine de nevastă!

— Nu prea cred. Beatrice puse deoparte rochia doamnei Roncard. Uite, Evie, nu-i aşa că e grozav?

Beatrice îi întinse cecul.

— Doamne sfinte! 400 de lire? Pentru Beatrice şi Evangeline Eliott 400 de lire. Evangeline dansă în jurul biroului, fluturînd cecul în aer. Dar l-am cîştigat prin muncă grea, nu e un cadou.

— Da, dar sînt totuşi 400 de lire. Asta înseamnă că am mai progresat un pic!

Evangeline se opri din dans şi rămase în faţa lui Beatrice privind-o cu seriozitate, cu mîinile la spate.

— Puţin spus. Ne putem plăti toate notele de plată, pe Tilly, Letty şi Molly şi tot ne mai rămîne ceva. Apropo, în legătură cu Molly...

— Bea, crezi că aş putea... Evangelinei îi venea foarte greu să continue. Bea, aş putea să...?

Beatrice se ridică zîmbind şi-şi sărută sora.

— Da, Evie, poţi face ce vrei. De acum încolo, ne vom fixa şi nouă cîte un salariu, la început ceva mai mic, probabil, şi voi deschide în bancă un cont separat pentru tine.

Radioasă, Evangeline o îmbrăţişă.

— Curînd?

— Luni ţi se pare destul de curînd? Acum, în legătură cu Molly. Săptămîna viitoare împlineşte 21 de ani. Cred că ar trebui să-i facem ceva deosebit şi să ne prefacem că este pentru Sybil Bonner, ca să putem să-i luăm ei măsurile, iar Letty şi Tilly ne vor ajuta. Ce părere ai?

— Bună idee.

— Arăta aşa de drăguţă, chiar frumoasă, în rochia lui Sybil, nu-i aşa?

Evangeline rîse amar.

— Oh, da, Bea, chiar aşa.

Capitolul 8

Beatrice își trecu ambele mîini prin părul ei viu colorat. Vocea îi era joasă, de-abia audibilă.

— Pentru ce? Te-ai uitat la alți oameni...

Îi veni să vomite și își duse mîna la stomac. Jack o prinse cu intenția de-a o conduce la baie.

— Nu mă atinge.

Se feri de el de parcă ar fi vrut s-o rănească și începu să tremure.

— Ce-a vrut să spună? șopti ea pe un ton copilăresc.

— Ce a vrut tata să spună?

Fusese descoperită stînd ascunsă sub fața de masă roșie din pluș, ce acoperea masa rotundă. Era neastîmpărată. Oare semăna cu mama ei în această privință? Mama plîngea. Cineva se afla în camera tatălui ei, acolo unde el se juca de-a doctorul. Ei se ascundeau și nu o lăsau și pe mama să se joace cu ei.

Beatrice stătea cu braţele atîrnîndu-i pe lîngă corp, cu privirea rătăcind undeva în depărtare, şi în tot acest timp bolborosea tot felul de propoziţii de neînţeles, cu o expresie de durere pe chip. Jack se strădui să-i vorbească cît mai calm.

— Iubirea mea, iubirea mea, iartă-mă. Te rog, ascultă-mă. Nu s-a întîmplat decît o dată. Tocmai mă întorsesem din Franţa; războiul avea să se termine în două luni. Ştiu că asta nu e o scuză. Cînd am văzut că era săraca Daphne, mi s-a făcut şi mie rău... Oh, Isuse, Bea, iartă-mă, încearcă să înţelegi.

Ea încă tremura şi continua să vorbească cu acea voce subţire, pierită:

— Ce-a vrut tata să spună?

Acum tata o ţinea pe mama de încheietura mîinii şi ea se plîngea că o doare. "Termină", ţipă ea.

Jack o privi disperat.

— Ce este, Bea? Ce ţi s-a întîmplat?

Acum era Kathleen acolo, în genunchi şi o ţinea de mînă. "Hai să mergem acum, hai la bucătărie să-ţi dau o prăjitură".

— Ce-a vrut să spună tata?

— Ce este, scumpa mea, ce-a spus tatăl tău de nu înţelegi?

Kathleen încerca să o scoată din cameră.

— El i-a spus mătuşii Lydia... Oh, mamă, mătuşa Lydia este cea care se ascunde.

Tatăl ei păşi înainte şi ridică mîna. Înfricoşată, ea începu să plîngă înăbuşit. El o lovi atît de tare peste faţă, încît căzu.

— Oh, iubita mea. Jack îngenunche lîngă ea. Am fost nevoit să te lovesc, aproape că ai leşinat.

Beatrice se uită în sus de pe podea. Tata a spus: "Lăsaţi băiatul să se joace cu sora lui".

După ce i-a vîrît cu forţa nişte coniac printre dinţii care-i clănţăneau, a învelit-o într-o pătură şi s-a aşezat cu ea în braţe în faţa focului, legănînd-o şi mîngîind-o.

— Da, Jack, acum înţeleg. Întotdeauna am ştiut acest lucru în adîncul sufletului meu. Nu mai plîngea, dar vocea îi era încă slabă.

— Nu ştiu sigur cît timp a trecut de atunci, 25 de ani sau mai mult.

Jack o strînse mai tare în braţe, sărutînd-o în creştetul capului cu multă blîndeţe.

— Vorbeşte, scumpa mea, dacă asta te ajută.

— Din cînd în cînd îmi mai aduceam aminte de cîte o scenă, dar numai mici frînturi ce mă tulburau profund. Nu eram destul de curajoasă ca să suport adevărul.

Oftă din tot sufletul.

— Săraca mama, săraca de ea. Era atît de slăbită după toate acele pierderi de sarcină.

Se desprinse din braţele lui şi se întoarse cu faţa spre el.

— Detest faptul că el este tatăl meu şi acum mă gîndesc cu dispreţ la fratele Arthur.

— Frate vitreg.

— Tot mi se pare prea mult.

— Dacă te simţi ceva mai bine, Bea, mă duc să încălzesc plăcinta. Putem mînca chiar aici, în faţa focului. Crezi că ar fi mai bine să vii cu mine la bucătărie? Nu vreau să te las singură.

— Nu, mă simt ceva mai bine. O să te aştept aici. Se ridică de la podea şi se aşeză în fotoliul mare.

— Slavă Domnului că am venit la tine acasă.

— La noi acasă, o corectă el. Promite-mi că mă strigi dacă te simţi... ei bine, dacă ai nevoie de mine, da?

Cînd el plecă, ea se strînse ghem în fotoliu, cu genunchii la piept. Ultimele două zile fusese foarte încordată şi se simţise obosită. În mod normal, acum după ce se terminase cu pregătirile pentru nuntă, iar rochia Sybilei, ca şi aceea a mamei ei, au stîrnit senzaţie, Beatrice ar fi trebuit să respire uşurată, dar ea se simţise şi mai încordată. Întorcîndu-se aici cu Jack, ca să la masa şi să discute despre nunta lor, ea se simţise copleşită de dragostea pentru el. Fără ajutorul lui n-ar fi ieşit la liman. El fusese cel care o condusese pe Letty cu jachetele băieţilor şi tot el le dusese şi le adusese pe fete la atelierul de croitorie. De asemenea, la sugestia lui închiriaseră o maşină mare în care să încapă toate rochiile, apoi se dusese el însuşi la mercerie ca să cumpere panglică ripsată. Extenuată, ea refuzase şampania oferită de Jack pentru a

sărbători evenimentul, şi din acea dragoste pătimaşă pe care o simţea faţă de el se născuse nevoia de a lămuri toate lucrurile. Pe un ton categoric, îi ceruse să-i spună adevărul despre Cadogan Mews.

La început, el ezitase un pic, dar pînă la urmă îi explicase totul în cuvinte simple, fără să ascundă nimic. Cadogan Mews nu era numai o casă de toleranţă obişnuită. Era o casă în care puteai să priveşti la cei care făceau dragoste printr-o oglindă dublă. "A face dragoste" era un eufemism destul de drăguţ. Jack se dusese şi el acolo, în urmă cu doi ani, beat, deşi, după cum sublinie chiar el, asta nu-i scuza comportamentul. Prima femeie pe care o văzuse fusese Daphne; purta o mască, dar el o recunoscuse imediat. Atunci se simţise scîrbit de propria-i persoană şi plecase. Prevenitor, îi mărturisise că de atunci nu mai avusese nici o relaţie cu vreo femeie.

În acel moment se declanşase şocul resimţit de Beatrice: în minte îi răsuna vocea tatălui ei, iar în forul ei lăuntric se simţea sfîşiată între două persoane, care se observau una pe alta. Faptul că tatăl ei avusese legătură cu Cadogan Mews, la fel ca şi Arthur, şi indirect, Jack, declanşase o reacţie puternică în sufletul ei pe care nu mai fusese în stare s-o controleze.

— Slavă Domnului că mîine este duminică, îi spuse Jack, intrînd cu o tavă pătrată acoperită cu pîslă verde pe care ducea plăcinta cu pui şi o sticlă de vin.

— Poţi să-ţi întinzi picioarele sub asta? E o veche masă de joc pe care am găsit-o pe aici.

Ea se ridică în picioare şi se repezi să-i ajute.

— Miroase bine, Jack. Dar tot trebuie să lucrez mîine.

— Ba nu, Bea, nu trebuie. Vei dormi pînă tîrziu. Voi veni să te iau pe la ora 11 şi vom merge la biserică să ne auzim strigaţi. O să luăm un prînz normal şi după aceea ne vom plimba prin parc.

Îi aşează un scaun la masă şi după ce ea se aşează, o servi.

— O să mă asculţi? Ce zici?

— Da.

Luni dimineaţă Beatrice se trezi foarte devreme, chinuită de gîndurile în legătură cu mătuşa Lydia. Ea fusese cea mai vinovată de tristeţea mamei ei — mai vinovată chiar decît tatăl ei. Despre celelalte amante, mama ei probabil că n-ar fi aflat, dar mătuşa Lydia, propria ei cumnată, să-i facă una ca asta, şi chiar în casa ei! Acum, cînd Beatrice îşi aducea aminte totul, sau cel puţin aşa spera, ea ştia că ceea ce văzuse în acea zi cînd îi băuse tatălui ei vinul de Porto era scena dintre mătuşa Lydia şi tatăl ei făcînd... nu, nu o putea numi o scenă de dragoste. El o auzise în faţa uşii şi o deschisese, lovind-o brutal peste faţă şi ceea ce-şi amintise ea de atunci, timp de patru ani, fusese durerea fizică sub care se ascundea scena urîtă la

care asistase. Apoi, sărind din pat, se spălă în grabă şi se îmbrăcă. Îşi aduse aminte de rochia ei de petrecere. Trebuia neapărat s-o termine şi s-o scoată din casă. Era ca o prevestire rea. O va trimite pe Molly cu ea, imediat ce se va trezi. Nu mai avea prea mult de lucru — să coasă tivul la jacheta roz, să-i facă o butonieră largă şi să coasă un nasture mare. Rochia fusese călcată cînd i se ataşase jacheta. O terminase pînă la 7.30 cînd auzi poştaşul. În sfîrşit primise un cec de la gemenele Gregson! Mai era o scrisoare pentru Evie ce părea a fi o invitaţie. Încă un cec, de data asta de la Kitty Ashleigh, şi un bilet tare drăguţ, în care soţul ei scrisese că părea din nou o fetiţă în acea rochie. Săraca de ea, arăta mai degrabă ca un băţ cu o măciulie în vîrf. Cu părul acela! Şi o notă de avértizare de la "Digby and Gordon". La vederea plicului se tulburase, dar reamintindu-şi de noile schimbări, oftă fericită. O notă de plată? Cui îi mai păsa de ea? Se duse grăbită în birou şi, luînd o coală de hîrtie şi o cutie mare de carton, împachetă rochia ofensatoare. Trebuia să adauge un bilet. "Dragă mătuşă Lydia". Nu, nici un dragă. "Mătuşă Lydia, nu mai dorim să fim considerate nepoatele tale sau..." nu, era prea arogant. Mesajul trebuia să fie scurt şi la obiect. Se hotărî asupra următoarelor propoziţii. "Mătuşă Lydia. Nu mai vrem să te vedem sau să-ţi facem noi toalete. Evangeline şi Beatrice Eliott." Puse capacul la cutie şi era pe punctul de a o lega, după cum îi era obiceiul, cu fundă roz, de culoarea

rochiei, cînd se răzgîndi. Scoase o panglică din material negru şi o privi. Se potrivea perfect. O auzi pe Molly fredonînd în timp ce trecea prin faţa biroului, urcînd scările cu ceaiul. Era clar că ascultase din nou fanfara din Hyde Park. "Chu Chin Chow" nu făcea parte din repertoriul ei obişnuit.

— Ooh, domnişoară Bea, era să scap ceaiul. Nu mă aşteptam să lucraţi aşa devreme, acum că s-a terminat nunta şi totul a ieşit bine.

— S-a terminat nunta? Nu sună prea romantic, Molly. Pentru ei de-abia începe.

— Da, aşa o fi, spuse Molly pe un ton ce nu prevestea nimic bun. Oricum, partea cea mai interesantă a fost nunta în sine.

— Sper să te înşeli, vorbi Beatrice cu blîndeţe.

— Ştiţi ce, ar fi mai bine să-i duc ceaiul domnişoarei Evie înainte de a se răci.

Molly simţi că exagerase un pic.

— Aşteaptă un pic, Molly, i-l duc eu. Vreau ca tu să livrezi un colet important.

— Da, domnişoară?

Beatrice luă tava din mîinile ei.

— Cutia din birou este pentru Lady Eliott. Vreau s-o laşi majordomului şi să nu aştepţi nici un răspuns.

— Acum, domnişoară?

— Da, acum. Beatrice zîmbi. Şi, Molly, în drum spre casă, te poţi opri la "Jackson". Sînt sigură că avem nevoie de brînză sau de altceva.

Ştie ceva, se gîndi Molly, cînd luă pachetul şi-l duse la subsol. Panglică neagră, ce-o însemna asta, a murit cineva? Ştiind cum era domnişoara Bea, se gîndi că trebuie să fie mai degrabă o glumă. Ce ciudat că, pînă la urmă, o faptă rea îşi primea întotdeauna răsplata. Ea împlinise 14 ani cînd mama ei plecase înapoi în Irlanda ca să se mărite cu domnul O'Malley. O considerase pe Molly destul de mare ca să-i spună anumite lucruri despre doctorul Eliott şi mult mai multe ghicise ea singură.

"Să ai grijă de domnişoara Bea, îi spusese ea. Este foarte sensibilă", şi aşa era, dar de-acum încolo sarcina asta îi revenea domnului Jack.

— Dormeai cînd am ajuns azi-noapte, Evie. Ce ai făcut după masa de prînz?

— Nimic deosebit, spuse ea cu un gest vag, luînd ceaşca de ceai de la Beatrice. Am mers cu toţii spre Victoria şi Albert, apoi Piggy m-a adus acasă. Acum, de cînd a slăbit, nu-i mai pot spune Piggy. Nu-i de mirare că a fost gras, e un bucătar excelent.

— A fost o zi frumoasă. Drăguţ din partea ta că ai venit la biserică, Evie.

— A fost o zi minunată, Bea. Ca o zi normală în sînul familiei, chiar dacă Piggy a trebuit să gătească prînzul de duminică. După prînz, ea şi Penny se duseseră în Gunpowder Alley ca s-o vadă pe Tilly — ei bine, de fapt, pe domnul Allen, tatăl ei. În timpul prînzului, Bea fusese exuberantă şi făcuse tot felul de planuri în legătură cu casa. Pentru

început avea să zugrăvească și să vopsească totul în alb, și după ce va trăi un timp acolo, va ști ce anume nu voia să fie vopsit în alb. La fel ca în dormitorul ei din Highgate, podeaua avea să fie de culoarea nisipului și bine spălată. Evangeline îi explică domnului Allen că Bea și Jack plecau după nuntă, trei zile în nordul Franței. Oare va avea suficient timp la dispoziție? El fusese foarte încîntat și o asigurase că nu e nici o problemă, cu condiția să-și aducă cîțiva colegi de breaslă.

— Acesta va fi cadoul meu de nuntă, le spusese ea mîndră.

Beatrice îi mai turnă ceai.

— Evie, am ceva important de discutat cu tine și trebuie să vorbim acum, căci mai tîrziu vom fi foarte ocupate.

Evangeline se ridică un pic în pat, cu o ușoară expresie de neliniște întipărită pe față.

— Mi-era teamă de această clipă, Bea, dar n-am să stau în calea fericirii tale. Înțeleg că atunci cînd te măriți lucrurile se schimbă, dar nu te grăbi prea tare. Nu acum, cînd tocmai am început și noi să avem succes.

Beatrice își puse cana jos.

— Despre ce tot vorbești acolo?

Evangeline avea ochii plini de lacrimi.

— E-n regulă. N-am să fiu egoistă.

— Evie, taci odată din gură. Am discutat pe îndelete cu Jack despre munca mea și a lui.

— Da, știu, spuse Evangeline nehotărîtă.

— Se vede clar că nu ştii ce-am discutat şi dacă nu mă asculţi o să... o să...

— Te ascult.

Evangeline nu ştia care era ameninţarea, dar se gîndi că e mai bine să afle cît mai repede veştile proaste.

— Jack şi-a vîndut revistei americane "Alive" fotografiile despre stricăciunile făcute de război în East End şi cele pe care le va face în Franţa, cînd vom merge acolo. Pe viitor are de gînd să renunţe la fotografiile de societate şi să se dedice jurnalismului. Ceea ce înseamnă, Evie, că nu mai are nevoie de studio. Ne cedează nouă restul casei, astfel încît să ne putem extinde.

Evangeline sări din pat, vărsînd ceaiul.

— Minunat, scumpa mea Bea, eu credeam că vrei să renunţi la slujbă.

— Cum, să renunţ la tot? Bineînţeles că nu. Jack ştie că vreau să lucrez şi este de acord cu mine — de fapt, se gîndeşte că aş putea chiar să-l întreţin, rîse ea. Nu uita că tot ce-ţi spun acum a fost ideea lui.

Evangeline mătură cu palma dîrele de ceai de pe cearşaf.

— Atunci, eu am să mă mut în studio şi aceasta, gesticulă ea larg cu mîna, vărsînd încă o dată ceaiul, poate fi încă o cameră de probă sau un atelier.

— Nu se şterge cu mîna, Evie, mai bine ia nişte apă din cană.

— Deci eşti de acord? E destul de riscant, să ştii, şi probabil că va mai trebui să angajăm o croitoreasă.

— De ce nu răspunde Molly la uşă?

Beatrice auzi abia atunci soneria de la intrare.

— Oh, Evie, am uitat. Am trimis-o pe Molly cu jacheta mătuşii Lydia, o să-ţi explic mai tîrziu. Ar fi mai bine să mă duc să le deschid lui Tilly şi Letty.

— Iat-o!

Letty se uită peste umăr, întrerupînd momentan studierea planului de pe perete, cînd intră Evangeline fixîndu-şi şi ultima agrafă în părul strîns la repezeală.

— Cred că o să mă tund şi eu scurt.

— Nu ştiu ce denumire are tunsoarea, domnişoară, dar ştiu că e la modă.

Tilly începuse deja să lucreze la şifonul negru şi la mărgelele luate de la voalul alb cu perle ce trebuiau înşirate.

— Şi mie mi-ar plăcea să mă tund scurt, e mult mai comod.

— Ei bine, cum a fost? Letty se aşează la masă privindu-le nerăbdătoare pe cele două surori. Deşi nu cred că am să uit vreodată expresia chipurilor voastre cînd domnul Maddox a întrebat: "Cu ce vă îmbrăcaţi?" Cred că au fost pălăriile cele mai rapid confecţionate.

— Nu-mi mai aduce aminte, se văită Beatrice.

— Ia să vedem, totul a mers ca pe roate. Rochia s-a potrivit perfect. Băieţii s-au comportat rezonabil, ei bine, cu excepţia onorabilului Rupert.

— Nici nu mă mir, o întrerupse Letty. Ce-a făcut?

— A ţipat "La atac", cînd s-au îndreptat spre naos.

Tilly izbucni într-un rîs sonor.

— Oh, nu-mi vine să cred, eu cu siguranţă aş fi făcut o criză de isterie.

Beatrice continuă:

— Şi "La pămînt!", cînd au plecat.

— S-au făcut comentarii pe marginea rochiei? întrebă Letty neliniştită. Nu păreţi prea încîntate.

— Ei bine, Letty, a fost destul de ciudat, continuă Evangeline reluarea. Sybil era foarte încîntată, toată lumea a recunoscut că este o idee originală şi că rochia arată minunat, dar ce le-a făcut pe doamne să ne ceară adresa — şi multă lume ne-a cerut-o, nu-ţi face grijă, chiar astăzi vin două femei ca să ne vadă desenele...

— Oh, aşa e mai bine, se înveseli Letty.

— Majoritatea femeilor au remarcat mai degrabă rochia Lady-ei Bonner şi toaletele noastre.

— A fost exact ca la petrecerea de la clubul de noapte, punctă Beatrice. Cînd toată lumea le-a admirat pe Daphne şi Renée, dar de fapt îşi dorea lucrurile noastre.

— Chiar așa, aprobă Letty. Rochiile de ocazie v-au situat în centrul atenției, v-au adus mai mult succes, dar sînt doar niște rochii pretențioase, teatrale. Toaletele voastre de zi cu zi, acestea atrag cu adevărat atenția și se vînd cel mai bine. Și asta fiindcă toaletele voastre de stradă nu sînt niște simple haine de purtat în fiecare zi. Înțelegeți ce vreau să spun? Totuși, sper să nu se aștepte să arate la fel de bine ca și voi. Și aici nu e vorba numai de înfățișare. Voi aveți un stil aparte.

Cele două surori erau copleșite de neașteptatul compliment, pînă cînd Letty adăugă calmă:

— Ca și mine de altfel.

— Ăă, da, așa e, Letty.

Evangeline îi zîmbi încurajator.

— Mda, și acum înapoi la treabă. După schema mea, doamna Roncard are prioritate, urmată îndeaproape de Lady Eliott. Vin la rînd rochiile domnișoarei Haycock, fără să uităm de...

— Letty, Letty, oprește-te.

Beatrice ridică mîna spunînd:

— Avem de discutat două probleme serioase cu voi, dar mai întîi vreau să-ți spun că am terminat jacheta Lady-ei Eliott azi dimineață și Molly i-o înmînează chiar acum.

— Oh, deci acolo este.

— Da, și în legătură cu Molly. Săptămîna viitoare împlinește 21 de ani și cred că sînteți de acord să-i facem un cadou frumos. Putem să facem probele pe ea și să ne prefacem că este pentru

Sybil Bonner — Sybil Cherrington, cum o cheamă acum.

— Minunată idee, spuse Tilly, ridicîndu-şi privirea. Va fi foarte fericită, domnişoară Bea. Dar, înainte de a continua, vreau să vă spun că aceste mărgele sînt prea grele pentru o singură bucată de şifon. Cred că ar trebui să mai ataşez o bucată şi să pun mai puţine mărgele.

— E bine, Tilly.

— Şi pe viitor, pentru şifonul negru transparent cu mărgele stil paiete, va fi mai bine.

— Zău aşa, Tilly. Termină odată! Vreau să aud ştirile importante.

Letty presimţea că urmau veşti bune. Sprijinindu-şi în mîini figura inteligentă, cu coatele pe masă, spuse:

— Continuaţi, domnişoară Bea.

— În legătură cu Molly, voi ce propuneţi să-i facem? Ce i-ar plăcea ei? Vorbiţi cu ea, poate găsim o idee mai bună.

Evangeline îşi aduse aminte de entuziasmul lui Molly la vederea unei rochii crem, din şifon, cu fîşii de material de altă culoare intercalate în material, foarte largă, dar Tilly îşi lăsă lucrul din mîini şi vorbi cu fermitate:

— Dar unde ar putea s-o poarte?

— E adevărat, a fost doar o idee. Evangeline se gîndi din nou. Am găsit! I-a plăcut caşmirul gri pal cu guler galben. Hai să-i facem o fustă lungă şi strîmtă din acel material gri şi din stofa albă de

costum, o haină trei-sferturi tot din caşmir gri care să se închidă pînă la gît; şi o bluză albă cu guler răsfrînt peste jachetă.

— Da, da, minunat, Evie, şi un micuţ guler din blană de astrahan pe care şi-l poate pune iarna, cu o fundă.

— Perfect! Şşş, şşş, a venit. Letty făcu semn spre uşă.

Molly se opri la uşa atelierului. De ce erau aşa tăcute? În timp ce urca scările, ele discutau de zor.

— M-am întors, domnişoară Bea, i-am dat-o majordomului, cum mi-aţi spus şi nu am aşteptat. Şi a fost prea devreme ca să mă duc la "Jackson's". Ea le privi pe toate cu o expresie patetică; văzîndu-le tăcute, ea îşi dădu seama că vorbiseră despre ea. Acum, cînd se terminase cu agitaţia din jurul nunţii, ele voiau să-i spună că nu mai aveau nevoie de ea, deci asta era.

— Mulţumesc, Molly. Ai o clipă liberă?

— Da, domnişoară Bea, răspunse ea cu un aer ursuz.

— Ne întrebam dacă ne-ai putea face un serviciu.

— Da, domnişoară Bea.

— Lady Bonner ne-a sunat să ne comande un costum de toamnă pentru Sybil, dar cum bine ştii, ea este în luna de miere.

— Da, domnişoară Bea. La Viena, faimoasă pentru caii ei albi.

— Într-adevăr. Așa că, ne-ai fi de mare ajutor dacă ai vrea să probezi tu hainele în locul ei.

— Da, domnișoară Bea, se învioră ea.

— Să-mi spuneți de cîte ori aveți nevoie, ca să fac baie înainte.

— Mulțumesc. Nu, nu pleca, avem de făcut un anunț care vă interesează pe toate. Domnul Maddox s-a hotărît să renunțe la studioul de fotografiat de sus pentru că, ei bine, pentru că...

Se duse spre fereastră ca să evite privirile curioase ale celor trei perechi de ochi.

— Pentru că își schimbă profesiunea și noi — îi aruncă o privire Evangelinei — îl vom prelua.

— Da. Ne vom extinde. Evangeline vorbi cu multă hotărîre. Eu, vreau să spun, noi, se corectă ea, vom lua studioul, iar camerele noastre vor fi transformate într-o cameră de probă, atelier și ce-o mai fi nevoie.

— Magazie, sugeră Tilly.

— Da, și asta. Nu imediat și nu toate odată. Totul va depinde de bani, dar spațiul va fi liber în curînd. De asemenea, vom mai avea nevoie...

Făcu o pauză; angajarea unei noi croitorese s-ar fi putut să le afecteze pe Tilly și Letty; spera să nu creeze nici o nemulțumire.

— Trebuie să mai angajați încă o croitoreasă, domnișoară Evie.

Letty se lăsă pe spate în scaunul ei, enumerînd pe degete cerințele unui atelier de croitorie, în materie de personal.

— Aveţi un patron, pe voi. Aveţi şi un vînzător, tot pe voi. Aveţi o lucrătoare specializată şi de prima mînă, pe Tilly. Aveţi şi un croitor şef, pe mine.

Beatrice rămase surprinsă. Letty folosea corect toţi acei termeni şi cu un accent corect în franceză.

— Exact, mulţumesc, Letty. Sper că sînteţi toate de acord cu propunerea noastră, nu?

Se auzi un cor de aprobări.

— Ooh, da, absolut, o idee grozavă, dacă nu rişti, nu cîştigi.

— Mai aveţi vreo întrebare înainte de a trece la examinarea soţiei lui Letty şi de a ne apuca de treabă?

— Da, domnişoară Bea. Tilly vorbi cu capul aplecat asupra lucrului. Cînd o să fie nunta dumneavoastră şi a domnului Maddox?

Beatrice se prăbuşi pe bancheta taxiului care o ducea spre biroul lui Arthur. Era extenuată şi neliniştită. Ziua începuse rău şi pe parcurs lucrurile se agravaseră. După euforia din ziua precedentă, cînd discutaseră despre extindere şi după sosirea celor cinci femei, în cursul zilei, care toate comandaseră toalete, după ce văzuseră desenele pentru colecţia de toamnă, ziua de azi fusese ca o lovitură de măciucă. Letty sosise de dimineaţă cu vestea rea despre condamnarea lui Charlie. Şi-a recunoscut vinovăţia, sfătuit de avocatul lui, în speranţa că

va obține o pedeapsă mai mică, dar primise șapte ani. La început Letty se ținuse tare, neacceptînd compasiunea celor din jur, dar în timpul prînzului și-a împins farfuria la o parte, s-a ridicat și, înhățînd spătarul scaunului, a început să plîngă încet. Evangeline îi sugerase să plece acasă, dar Letty se întorsese spre ea țipînd:

— Acasă? Ce să fac într-o singură cameră cu mama mea care suge din sticla de gin?

Apoi urmase cearta cu Evangeline.

— M-ai mințit, Evie. Cu ce altceva m-ai mai mințit?

— Am mințit pentru binele tău, Bea. Mi-era teamă că, dacă afli că voi sta singură, n-ai să te mai căsătorești.

— Și nu văd cum o să pot.

Evangeline explodă.

— Dacă Penny n-ar fi fost atît de proastă, încît să-i spună lui Jack, n-ai fi aflat decît atunci cînd ar fi fost prea tîrziu. Ce importanță mai are, Bea? Lucrul acela de care ți-e frică, în privința mea, se poate întîmpla și în timp ce stai aici, cu mine. Într-o mașină, într-un parc, cînd tu ești plecată, la el acasă, dimineața, la prînz sau seara.

— Și s-a întîmplat, Evie?

Beatricei îi tremura vocea; nu-și putea privi sora.

— Poate. Dar nu e treaba ta cum nu mă privește pe mine ce faci tu cu Jack. Am aproape 21

de ani, Bea. Şi, fără nici o legătură, adăugă: "Iar războiul s-a terminat".

Beatrice scutură din cap ca să-şi alunge amintirea acelei dimineţi neplăcute, în timp ce taxiul oprea în faţa biroului lui Arthur. Plăti şoferului şi îndreptîndu-şi spatele, se pregăti de întîlnirea cu Arthur.

Dar fu şocată de schimbarea petrecută cu el. Arăta buhăit, cu faţa nesănătos de roşie, iar ochii îi erau străbătuţi de vinişoare roşiatice. Oare ce se întîmplase cu el? El întotdeauna fusese un mare băutor, dar de data asta părea de nerecunoscut.

— Te rog, ia loc, Beatrice. Te-am rugat să vii urgent aici pentru că planurile mele s-au schimbat, de fapt, planurile noastre.

— Planurile noastre, Arthur, ale tale şi ale mele?

— Nu, nu. Învîrtea între degete un plic lung din piele, aflat pe biroul lui.

— Ale mele şi ale mamei. Plecăm în Rhodesia, duminică. Am de gînd să mă lansez într-o afacere cu ceai sau tutun ori altceva de genul ăsta, spuse el destul de vag. Mama închide casa din Londra pe timpul iernii, iar pe cea de la Stanton o vor lua cei doi Crawley.

— Închideţi casa în timpul sezonului? Ce a apucat-o pe mătuşa Lydia?

El părea atît de bolnav şi amărît, încît ea-şi regretă tonul sarcastic.

— Biletul pe care i l-ai trimis, Beatrice. Chiar era necesar? Să ştii că ai înspăimîntat-o. Crede că va fi expulzată din societate dacă vei povesti oamenilor despre tatăl tău. Bănuiesc că ştii, că ai aflat despre tatăl tău, de aceea ... Vocea i se pierdu.

Ei i se făcu milă de el; era o fiinţă demnă de plîns.

— Arthur, tu ai solicitat această întîlnire. Mi-ai spus că ai să-mi comunici ceva, un lucru care s-ar putea să fie în avantajul meu. Dar înainte de a-mi spune acea veste, vreau să-ţi răspund la întrebare. Da, ştiu de legătura amoroasă dintre tatăl meu şi mama ta, ce a continuat pe tot parcursul căsătoriei lui cu mama mea şi după moartea ei. De asemenea, ştiu că eşti fiul tatălui meu şi nu al unchiului Richard.

Şi, fără să se poată abţine de la o înţepătură verbală, adăugă:

— Iar în legătură cu teama voastră că aş putea spune cuiva, Arthur, nu trebuie să-ţi faci griji, sînt mult prea ruşinată de toată povestea asta ca să recunosc înrudirea cu tine.

El clipi nervos la auzul acestei insulte, dar nu-i ripostă.

— Şi cît de mult ştii despre Cadogan Mews? o întrebă el, sperînd să ştie destul pentru ca el să nu mai fie obligat să-i explice şi să-i suporte disprețul.

— Dacă nu ai curaj să-mi spui, Arthur, îţi voi spune eu ce ştiu, iar tu doar mă vei completa.

Ea vorbea cu un calm aparent.

— Tu şi tatăl meu deţineaţi sau închiriaseţi Cadogan Mews şi îl conduceaţi nu numai ca pe un bordel de mare clasă, deşi nu prea văd unde ar putea fi marea clasă la o femeie care-şi vinde trupul, dar era şi un loc unde oamenii îi puteau privi pe ceilalţi, în timpul actului sexual, printr-o oglindă dublă. De asemenea, acolo puteai găsi droguri de vînzare, cocaină, foarte uşor de procurat de tatăl meu.

El observă că-şi frîngea cu violenţă degetele, acesta fiind singurul semn exterior al tulburării care o cuprinsese.

— Nu prea am ce să mai adaug. Vrei să bei ceva? întrebă el disperat, îndreptîndu-se spre un bufet strălucitor din lemn de nuc, de unde îşi luă un pahar şi o sticlă de whisky.

Ăsta e un lucru nou, se gîndi ea privindu-l, nu mai poate aştepta pînă se deschid cîrciumile.

— Nu, aş dori să terminăm cît mai repede această discuţie şi să plec.

Îşi turnă un whisky mare şi bău jumătate din el.

— Este o situaţie foarte delicată. O privi rugător.

— Zi mai departe.

Ea îşi întoarse capul. Era dezgustător, se comporta ca un cîine cerşetor.

— Unchiul Henry o cunoştea pe femeia care era proprietara bordelului. Se afla într-o mare încurcătură, soţul ei murise pe neaşteptate şi îi lăsase foarte puţini bani şi el, ei bine, el a ajutat-o să iasă la liman.

Ea se ridică în picioare.

— Nu mai suport. Te rog, treci odată la fapte.

Se simţea foarte slăbită, iar respiraţia lui ce duhnea a whisky îi făcea rău.

— Chiar aşa. Mai luă o gură. Unchiul Henry a cumpărat casa la un preţ foarte scăzut şi apoi a lăsat-o pe femeie să facă ce, ăă, ceea ce a făcut. Apoi, cînd şi-a dat seama că e pe moarte, mi-a lăsat mie această casă şi contul din bancă unde se vărsau banii strînşi de acolo.

Ea luă călimara din marmură de pe birou şi o aruncă spre el.

— Ţi-a plătit şi educaţia? ţipă ea. I-a dat bani destrăbălatei tale mame? Tremura din tot corpul. Banii mamei mele.

— Da, da, se bîlbîi el.

Unul din pomeţi îi sîngera rău, acolo unde-l lovise călimara. Îşi şterse sîngele cu batista şi fu surprins să constate cît de mult îi cursese.

— Dar o să mă revanşez faţă de tine, Beatrice. Poftim. Îi întinse plicul. Am vîndut Cadogan Mews doamnei Henshaw, care a deţinut-o şi înainte, şi am transferat toţi banii în contul tău din bancă.

— Doamna Henshaw! a mai apucat ea să spună înainte de a ieşi din birou.

— Ce-a spus? Care era vestea cea bună? Vrea să se însoare cu mine?

— În împrejurările actuale, mă îndoiesc că mai vrea aşa ceva.

— Las-o în pace, Evie. Jack o conduse pe Beatrice spre un scaun. E extenuată, nu vezi? Uneori te porţi ca o fetiţă egoistă.

— Iartă-mă, Bea.

Evangeline se simţi cuprinsă de remuşcări.

— Am adus nişte şampanie ca să sărbătorim articolul.

El desfăcu o hîrtie de la "Jackson's".

— Oh, chiar am poftă de şampanie.

— Şi eu la fel, dacă mă includeţi şi pe mine.

Evangeline aduse trei pahare.

— Dar despre ce articol e vorba Jack?

— N-ai văzut ziarul "Courier"? Ce-ai făcut toată ziua?

Luă un ziar mototolit din buzunarul hainei şi i-l întinse Beatricei.

— Ce-mi place la el cel mai mult este ironia.

El trase cu multă îndemînare dopul de la sticla de bollinger ce scoase doar un uşor fîşîit.

— Aţi muncit patru zile, de dimineaţă pînă seara, toate cinci, ca să terminaţi o extravagantă rochie de mireasă şi ei ce scriu în ziar?

Turnă şampania.

— Despre hainele voastre vechi şi despre pălăriile pe care vi le-aţi făcut într-o jumătate de oră.

El ridică paharul şi toastă: "Felicitări!"

Cele două pălării făcute într-o jumătate de oră erau un turban alcătuit din mai multe petice de mătase multicoloră pe care-l purtase Beatrice şi un scurt fileu din mătase gri-pal mărginit de nişte panglici purpurii cu care Evangeline îşi acoperise fruntea. În fotografie apărea Beatrice stînd în spatele Evangelinei, iar explicaţia din legendă cuprindea două cuvinte: "Şeicul fermecător".

— În condiţiile astea, nu putem păstra nişte bani proveniţi dintr-o afacere murdară.

Beatrice îşi termină şampania.

— Mă simt de parcă aş fi primit un pumn în stomac.

Evangeline îşi lăsă jos paharul de care de-abia se atinsese.

— Nu, nu mai vreau.

Îşi acoperi paharul în momentul în care Jack vru să-i mai toarne.

— Ştii, Bea, a trebuit să înghit cam multe aşa deodată. Tu barem le-ai aflat treptat. Rîse scurt. Şi tu care spuneai că eu am secrete faţă de tine. Acum cred că sîntem chit.

— Nu e cinstit, Evie.

Jack puse o mînă protectoare pe umărul lui Beatrice.

— Ea a vrut doar să te protejeze.

— Mda, asta a fost şi scuza mea, spuse ea cu amărăciune. Zici că nu putem păstra toţi banii? Ce sumă este alterată şi cît ne mai rămîne şi nouă?

— Termină, Evie. S-a terminat totul.

Beatrice se ridică şi-şi îmbrăţişă sora.

— Tata a murit, Arthur nu mai este tutorele nostru şi sîntem libere să ne continuăm viaţa aşa cum credem de cuviinţă. Îmi pare rău pentru şocul suferit de tine, dar întotdeauna am bănuit că ştii ceva.

Evangeline o mîngîie uşor pe Beatrice şi se desprinse din îmbrăţişarea ei.

— E-n regulă, totul e bine. Acum mă bucur că n-am cunoscut-o pe mama, că nu i-am văzut durerea.

Ea îşi îngropă un moment faţa în mîini şi apoi îşi dădu capul pe spate.

— Nu. Hai să discutăm chestiunile practice. Cum rămîne cu banii?

— Cred că putem păstra banii obţinuţi din vînzarea casei Cadogan Mews fiindcă trebuie să fi fost banii mamei, cu care a cumpărat casa atunci.

— Şi restul? întrebă Jack. Cîştigurile ilicite?

— Îi vom dona unei case de binefacere, spuse Beatrice simplu.

Evangeline se încruntă.

— O casă de binefacere? Care?

— Noi nu cunoaştem decît una singură.

— Vrei să spui...?

Evangeline nu îndrăzni să rostească numele, de teamă să nu se înşele.

— Da, mă refer la East End Mission. Cel puţin cunoaştem cîţiva dintre oamenii care vor beneficia de aceşti bani.

— Ura, deja mă simt mai bine. Şi nu renunţi la căsătorie?

— Oh, cred că nu, ce spui, Jack?

— Nu uita, fundul ei este mai mare decît al meu.

Molly îşi privea formele armonioase într-una din feţele oglinzii.

— Al meu este ca un măr, al ei ca o pară, anunţă ea.

— O să ţin minte, Molly, mulţumesc, spuse Tilly cu gura plină de ace.

Luînd o cretă de croitorie, Letty trase o linie în jos, în ambele părţi ale fustei.

— O s-o mai lărgim aici, spuse ea făcînd-i cu ochiul lui Tilly.

— Era cineva de la Biroul de angajări.

Evangeline intră purtînd un halat de mătase neagră, fină.

— Ne pot da cîte o persoană în fiecare dimineaţă, timp de o săptămînă şi una după-amiaza, dar după aceea sînt amîndouă disponibile.

— Ne convine acest aranjament, nu-i aşa, domnişoară Evie? Poţi s-o scoţi, Molly, e ultima probă, zise Tilly ajutînd-o să se dezbrace.

— În felul acesta poţi alege pe cine-ţi place.

— Şi ţie trebuie să-ţi placă, Letty. E vorba de atmosfera din atelier.

— Oh, sînteţi foarte drăguţă, domnişoară. S-a hotărît domnişoara Haycock în privinţa numărului de rochii?

— Bea a zis cam trei pentru fiecare.

— O comandă frumoasă şi uşoară — le putem croi pe toate odată.

— Mă bucur că e ultima probă, mormăi Molly, punîndu-şi fusta ei groasă din stambă. Începusem să mă obişnuiesc — nu mi-ar fi displăcut să mă îmbrac mîine în ea.

— Unde te duci, Molly? Unde te duci?

— Încă nu ştiu, o să-mi spună diseară cînd va veni să mă ia la plimbare.

Nu voia să le mărturisească fetelor că el n-o invitase nicăieri. În ultimele zile, de cîte ori ieşiseră la plimbare, se întîlniseră cu acel Patrick; ea nu înţelegea de ce o mai luă şi pe ea.

Şi Daphne Haycock îşi studia fundul în lunga oglindă din birou, dar părea mult mai puţin încîntată de ea decît Molly.

— Nu cred că mi se potriveşte o viaţă normală. Înainte eram plată, peste tot, acum am bombeuri.

— Se cheamă rotunjimi, Daphne.

— Ah, nu spune acest cuvînt, e vulgar.

Beatrice o ajută să-şi pună haina.

— Sper că vei fi fericită acolo, Daphne, sau mai fericită.

— Trebuie, o să fiu. Îi luă mîna Beatricei și i-o sărută. Imaginează-ți, un apartament pe Île St Louis. Tu și cu Jack puteți veni să ne vedeți.

— Vei cînta în limba franceză?

— *Pour moi et ma fille?*

Rise și-și frecă nervoasă nasul.

— Sînt mult prea sofisticată că să plîng.

— Proasto. Nu ești sofisticată deloc.

— Așa mi zice și Renée. Pa! Trimite-mi rochiile cît mai curînd posibil, altfel vom fi nevoite să cîntăm goale.

— Dacă n-aș fi interesată să primesc niște comenzi, aș fi spus că nu e deloc o idee rea.

Daphne rîse.

— Vai de mine, Sfînta Beatrice își cam pierde aura de sfințenie de deasupra capului.

Ușa de la intrare se închise cu zgomot.

— Pentru o fată slabă ca ea, face cam mult zgomot, spuse Tilly cînd se aplecă asupra schiței pe care-o desena Evangeline.

Arătînd spre desen, Evangeline spuse:

— Aș vrea s-o îmbrac săptămîna viitoare cînd sînt invitată la o petrecere dată de Olivia Stett-Gittins.

— N-ar fi exclus să comande și ea una la fel, căci îi plac toate creațiile tale originale.

Tilly luă cîteva diamante mici și le așeză în formă de semicerc în jurul gulerului înalt al bluzei din mătase neagră, croită de Letty.

— Așa doriți să vină? În formă de colier?

— Exact... și cealaltă idee, ei bine, s-ar putea să fie ceva mai dificil de realizat.

Evangeline mai desenă o schiță.

— Pot să încerc, spuse Tilly.

— E o idee cam trăsnită, dar n-ai putea să coși diamantele astfel încît să scrii pe material cuvîntul *DIAMANTE?*

— E nemaipomenit, domnișoară Evie, este cea mai strălucită idee pe care am auzit-o vreodată.

Letty o bătu pe Tilly ușor pe spate.

— Poți face cu ușurință acest lucru.

— Dar eu cred, domnișoară Evie, că ar fi mult mai ușor dacă aș scrie... Tilly luă creionul și scrise cuvîntul *PERLE*... nu sînt așa de multe litere.

Evangeline se furișă pe scara din spate în bucătărie și lăsă cadourile lui Molly pe masă. Acolo se mai aflau un mandat poștal cu o felicitare din partea celor două surori, o altă felicitare cu un bilet de credit de la "Jackson's" — ele sperau că se va amuza — un pachet de la mama ei din Irlanda, unul mai mare, în care probabil că era vreo prăjitură sau un pulover tricotat de mînă, și o fotografie mare cu Rudolph Valentino, îmbrăcat în șeic, pe care o găsise Jack. Nu sosise nimic din partea lui Michael, dar Molly urma să se vadă cu el în acea seară. Evangeline părăsi bucătăria în vîrful picioarelor și urcă la etaj. Oprindu-se în fața dormitorului ei se uită în sus, la scările care duceau spre studioul ce

avea să devină în curînd noul ei dormitor. Acesta fusese deja folosit drept dormitor, noaptea trecută, între 8 şi 10 seara. Hugo venise s-o ia în oraş, dar ea nu prea avusese chef şi nici nu-i era foame. În schimb, îi arătase studioul, cerîndu-i sfaturi în legătură cu redecorarea. Atunci, el se sprijinise de perete şi-i ceruse să-şi scoată hainele. Ea se dezbrăcase încet şi cu grijă, apoi, aşezîndu-se pe canapeaua învechită, îşi ridicase genunchii ca să-şi dea jos ciorapii şi să se descalţe. După aceea se apucase să-l dezbrace, cu multă delicateţe, de-abia atingîndu-l şi-l condusese spre canapea unde se aşezase deasupra lui şi făcuseră dragoste.

Era ora zece cînd ea i-a spus că trebuie să plece. Stăteau lungiţi pe o grămadă de perdele şi perne. Trupul lui era ud de transpiraţie. Cele două ore în care făcuseră dragoste îi alungaseră gîndurile triste inspirate de mama sa. Cînd ea se întoarse din camera de toaletă, spălată şi pe jumătate îmbrăcată, îl surprinse privind pe fereastră, în noaptea de afară, luminată slab de un felinar îndepărtat.

— Nu cred că sentimentele mele pentru tine se vor schimba. Vorbea încet, dus pe gînduri. Nu-mi pot imagina că va veni vremea cînd n-am să te mai doresc cu atîta pasiune ca-n seara asta.

Ea se aşeză pe canapea şi îşi închise catarama de la pantofi fără să-i răspundă.

— Aşadar, Evangeline, o să-ţi fac o propunere şocantă.

Ea îşi ridică privirea, zîmbindu-i timid.

— Mă îndoiesc că m-ai putea lua prin surprindere.

— Vrei să te măriţi cu mine?

Dar ea fu şocată. Se ridică şi se privi în oglindă, potrivindu-şi cordonul. Era o chestiune pe care o analizase pe toate feţele; în fond, decizia fusese deja luată.

— Nu.

Lumina slabă îi estompa silueta. Ea mai făcu un pas spre el şi-i spuse din nou "Nu".

— Încă de cînd ne-am întîlnit, Hugo, tu m-ai învăţat să-ţi fiu doar amantă, atît şi nimic mai mult. Probabil că într-o zi o să mă mărit şi o să am copii, dar nu acum.

— Şi nu cu mine, nu-i aşa?

— Nu. Eu sînt doar amanta ta, Hugo. Ai obţinut ceea ce ţi-ai dorit.

— Dar nu cred că numai de asta aveam nevoie.

Vocea nu i se schimbase. Părea încă dus pe gînduri. După aceea, el fusese foarte bine dispus — îşi făcuseră sandvişuri şi se duseseră în micuţa sufragerie. Ea îi povestise cîte ceva despre tatăl ei şi el o ascultase atent, sfătuind-o să nu mai dezgroape trecutul. Hugo tocmai pleca în momentul în care Jack o aduse pe Beatrice acasă.

— La revedere, îi spusese el. Ne vedem după ce mă întorc de la Viena.

Ea se înfioră. Toamna vărătică se terminase.

— Domnişoară Evie, am venit mai devreme ca să vorbesc ceva cu dumneavoastră.

Letty îşi atîrnă haina de raftul lung ce susţinea mai multe articole vestimentare, în diferite stadii de lucru.

— Nu-mi place să-mi agăţ haina murdară din metrou lîngă mătasea fină a doamnei Whatsit.

— Modificările nu vor dura mult timp, Letty. Graţie moştenirii neaşteptate, primite de la Arthur.

Ei discutaseră, Jack, Beatrice şi ea, ce să facă cu banii şi se opriseră la două variante: să investească banii într-o afacere sigură sau să-i folosească pentru transformarea casei. Şi nimeni nu votase pentru investiţia sigură; ceea ce-şi doreau din tot sufletul era o adevărată casă de modă.

— Scuză-mă, Letty, m-am lăsat furată de gînduri.

— Vreţi să-i daţi acest bilet domnişoarei Maddox, diseară? Am înţeles că vă întîlniţi cu ea. E un bilet de mulţumire.

— De mulţumire?

— Da. Am vorbit cu mama lui Charlie aseară. Ea fusese la Scrubs să-l vadă şi avocatul acela i-a spus să nu-şi facă griji în privinţa banilor, căci domnişoara Maddox a intervenit pentru el la un centru de administrare condus de East End Mission ce se ocupă de achitarea taxelor juridice pentru cei săraci. Oricum, nu cred că el va pretinde foarte mult. În fond, este şi el socialist.

— Da, o să i-l dau. E foarte drăguţ din partea ta.

— Următoarea problemă, domnișoară Evie, pe care vreau s-o discut cu dumneavoastră, este ideea unei mărci de fabrică, ca să-i spunem așa. Bineînțeles, dacă vă interesează.

— Foarte mult, Letty.

Evangeline era amuzată, dar sceptică în privința acelei idei.

— Spune mai departe.

— Ei bine, dacă luați inițiala numelui sorei dumneavoastră, B, inițiala dumneavoastră, E, și inițiala numelui de familie, E și le puneți la un loc, ce obțineți?

— BEE! Adică albină!

— Exact. Așa că nu trebuie decît să desenați o albină pe toate creațiile dumneavoastră vestimentare.

Letty avea un aer triumfător.

— Este o idee foarte bună, Letty. Evangeline redevenise serioasă. Și, dacă o să facem așa, îți vom plăti ideea.

— Desigur. Spuneți-mi, cum rămîne cu Molly? îi șopti Letty.

— Sînteți de acord să-i dăm costumul după ultima probă? Cam în jurul orei 17.30?

— Da, îi vom cere să-l îmbrace și apoi o să-i spunem că este al ei.

Evangeline se duse spre raft și luă o rochie din crep-de-Chine.

— Vreau să termin această rochie. Pfui! Cinci probe, Letty! Ce succes avem!

— Şşş, să nu speriaţi norocul, spuse Letty serioasă.

Beatrice băgă capul pe uşa atelierului.

— Unde-i Molly?

— Doamna Roncard a plecat?

— Da, şi a mai comandat ceva. Nici nu mă mir, rochia ei de bal este una dintre cele mai frumoase toalete pe care le-am făcut. Simplă şi de mare clasă.

Cele trei chipuri se înseninară la auzul complimentului.

— Dar nu va fi la fel de încîntată ca Molly. Mă duc s-o chem.

Cînd Evangeline se întoarse cu Molly, toate erau aplecate asupra lucrului.

— Nu am de făcut decît o mică modificare, nu va dura mult.

— Nu mă deranjează deloc, nu aveam decît de călcat.

Toată ziua se simţise un pic cam deprimată. Era frumos din partea domnişoarelor că-i dăduseră bani şi celelate cadouri, dar Tilly şi Letty uitaseră de cei 21 de ani pe care-i împlinea. Evangeline termină de închis nasturii la jachetă, îndreptă gulerul înalt al bluzei şi ataşă blănita din astrahan la haină.

— Ce părere ai, Molly?

— Eu cred că este perfect, domnişoară, nu mai e nevoie de nici o modificare.

Letty își ridică mîinile ca să dirijeze cîntecul de "La Mulți Ani" în cinstea lui Molly.

Ea rămase nemișcată, cu gura căscată.

— Nu înțeleg.

— Costumul este al tău. Noi l-am făcut pentru ziua ta. Este croit pentru cineva cu fundul ca un măr.

Tilly o împunse cu degetul în fundul ei, care în mod indiscutabil avea forma unui măr.

— Dar este cașmir, spuse Molly cu o teamă amestecată cu respect, mîngîind cu delicatețe jacheta.

— Oh, domnișoară Bea, domnișoară Evie, tuturor, trebuie să vă spun că sînt în al nouălea cer. Vă mulțumesc de un milion de ori.

— Îl poți îmbrăca diseară — Molly, ce este? Doar nu ai de gînd să plîngi?

Evangeline îi atinse fața cu blîndețe.

— Nu, domnișoară, numai că n-o să mai fie nici un diseară.

Noaptea trecută se dusese să se întîlnească cu Michael, în timpul celor două ore libere ale lui, dar el nu apăruse la locul lor obișnuit, la colțul dinspre Wardley Mews. În schimb, venise acel Patrick. El o luase repede de acolo fără să-i spună prea multe înainte de a traversa Park Lane și a ajunge la Hyde Park Corner, în spatele casei Ducelui de Wellington.

Cînd îl asaltase cu întrebări — "Unde este el?" şi "Ce s-a întîmplat?" — el îi spusese "Michael e bine. S-a îmbarcat pentru America". O trăsese în continuare spre Kensington — de-abia mai putea respira şi era înspăimîntată. Patrick se tot uita în urma lor şi nu se comporta deloc ca un gentleman faţă de ea.

În cele din urmă o lăsase să se aşeze pe o bancă din Rotten Row, umbrită de un ulm înalt.

— E mai bine pentru tine, Molly, să nu ştii prea multe. El o să-ţi scrie de îndată ce va ajunge acolo.

— Are legătură cu Armata Republicană, nu-i aşa? A făcut ceva.

El repetase:

— E mai bine să nu ştii.

— Poate că aşa este şi poate că ar fi fost mai bine să nu-l fi întîlnit niciodată.

El ridicase din umeri şi se uitase neliniştit în jur.

Ea îşi dădea seama că voia să plece cît mai repede de acolo. Îi dăduse asigurări că-şi va găsi singură drumul spre casă.

— Spune-i să nu-mi scrie, n-are nici un rost. Oh, nu din cauza chestiei acesteia cu Armata Republicană Irlandeză, Patrick. Ci pentru că noi nu ne-am potrivit niciodată cu adevărat, nu prea aveam nimic în comun, cu excepţia faptului că eram amîndoi irlandezi.

Mergînd încet spre casă, îşi spuse că "Jackson's" s-ar putea să fie un loc bun de unde să cumperi brînză şi ciocolată, dar cu siguranţă că nu era potrivit să-ţi faci un prieten.

— Aşa că nu mă plîng, dar sînt tare tristă. Am un costum atît de frumos şi n-am unde să mă duc.

Ea mîngîie din nou caşmirul, atît de moale că de-abia îl simţeai. Mai omisese cîteva detalii din povestirea ei; astfel, îi schimbase numele lui Patrick şi nu pomenise nimic de America. De asemenea, nu menţionase faptul că Patrick sau altcineva avea să fie lîngă Albert Memorial, în fiecare marţi a lunii, între 6 şi 7, în caz că avea nevoie de ceva sau dorea să ajute cauza.

— Vei avea unde să te duci, Molly, spuse Beatrice inspirată.

— Poţi lua masa cu noi aici şi cu Jack, dar vom vorbi despre pregătirile de nuntă sau...

— Dar nu văd ce motiv aş avea să-mi îmbrac frumosul costum, spuse ea tristă.

— Îl poţi purta la nunta domnişoarei Bea, îi reaminti Letty.

— Asta e săptămîna viitoare, iar ziua mea este astăzi.

— Sau, continuă Beatrice, vă vom face cinste la toate, la ceainăria de la Lyons' Corner House.

— Dumnezeule, ăla da loc să-mi etalez hainele. Oh, mulțumesc din nou. Puteți veni și voi două?

Își tempera entuziasmul pentru cazul în care ele ar fi refuzat.

— Încearcă doar să ne oprești! Putem merge pe jos pînă acolo, astfel încît să te vadă cît mai multă lume în costum, iar la înapoiere o să luăm un autobuz de la capătul bulevardului Shaftesbury, spuse Letty, ca-n totdeauna foarte practică.

— Mă simt de parcă ar fi și ziua mea. Ce răsfăț! Numai că aș vrea să termin această jachetă, mai am un pic de lucru la dos, apoi o să mă spăl și o să mă aranjez puțin.

Tilly apucă jacheta albă la care lucra.

— Albul te obosește foarte tare la ochi. Și, fiindcă veni vorba de alb, ce aveți de gînd să vă faceți pentru nuntă, domnișoară Bea?

— Nu m-am gîndit chiar la o rochie de mireasă obișnuită, Tilly. Imediat după nuntă plecăm cu trenul, nici nu mai am timp să mă schimb, doar să dau o fugă pînă aici să-mi iau valiza și după aceea ne îndreptăm direct spre Victoria Station.

— "Săgeata de aur"! Foarte romantic.

Molly oftă, imaginîndu-se în brațele lui Douglas Fairbanks, într-o cabină de tren. De curînd îl înlocuise pe Șeic cu acest actor.

— Sînt prea bătrînă ca să fac atîta agitație. Am lucrat la ea în biroul meu. Dar, zău așa, este o rochie oarecare.

"O rochie oarecare", îi șopti Letty lui Tilly cînd Beatrice se urcă în strana din micuța biserică. Soarele slab de toamnă își trimitea razele strălucitoare, ce căpătau nuanțe de albastru și de chihlimbar la trecerea prin geamurile colorate ale bisericii. Jacheta ei din lînă albă bouclé avea guler înalt, talie înaltă și îi ajungea pînă la glezne, iar singura podoabă o constituiau nasturii din os. Pe părul ei roșcat și bogat, strîns deasupra capului, avea o pălărie în stil căzăcesc, din același material alb, cu o pană albă prinsă în față.

Evangeline se trezi plîngînd cînd cei doi spuseră "da". Dar pentru Bea, toate acestea reprezentau un sfîrșit fericit după 30 de ani de tristețe și mînie. Nu, nu un sfîrșit fericit, un început fericit.

Micul grup părăsi biserica și membrii acestuia plecară cu două mașini. Una dintre ele era condusă de Piggy, care o avea pe Evangeline lîngă el și pe domnul și doamna Maddox în spate, iar Penelope conducea mașina ei, cu Molly lîngă ea și cu Tilly și Letty pe locurile din spate.

— Ce veți face voi trei după plecarea lor? N-o să puteți lucra cu toți acei muncitori în casă, nu-i așa?

— Nu, domnișoară Maddox.

Molly se uită peste umăr, în spate.

— Avem alte planuri. Letty o ajută pe domnişoara Evie să se descurce cu muncitorii din Green Street iar Tilly şi cu mine o să le ducem muncitorilor din casa domnului Jack, peşte şi cartofi prăjiţi, pentru cină.

Molly se simţise atrasă de un tînăr zugrav pe care-l văzuse cînd le deschisese uşa domnului Allen şi ajutoarelor lui, în casa din Holland Park, în acea dimineaţă. El i se păruse tare îndrăzneţ cînd îi privise fusta strîmtă, şi ăsta era un semn bun, se gîndi ea.

— Ce de secrete!

Penelope parcă maşina lîngă a lui Piggy. Letty o înghionti pe Tilly.

— Şi asta nu e tot, şopti ea, atătînd spre pachetul mare pe care-l căra.

— Confetti?

Penelope observă schimbul de priviri.

— Nu chiar, domnişoară Maddox. E mai degrabă un cadou.

Ele scoaseră cîteva lucruri din pachet şi se îndreptară hotărîte spre uşă.

— Cam asta e, Evie, sînt gata, trebuie să plecăm. Te simţi bine, draga mea?

Beatrice îi dădu lui Jack mica ei geantă de voiaj.

— Hugo nu s-a întors din Viena. Ai fost dezamăgită?

— Oh, se va întoarce, Bea. Ştiu sigur că se va întoarce.

Se îndreptară spre uşa de la intrare.

— Şi cînd vă veţi întoarce, spuse Letty fluturîndu-şi mîna într-un gest triumfător spre casă, aceasta va fi — Tilly trînti uşa de la intrare şi arătă spre o plăcuţă strălucitoare din bronz — "Casa Eliott".

CĂRŢI PUBLICATE ÎN EDITURA ORIZONTURI:

- Franco Zeffirelli - *Iisus - Povestea unei capodopere*
- A. D' Ennery - *Două orfeline*
- Paul Ştefănescu - *Îngerii morţii*
- W.S. Maugham - *Fumul amăgirilor*
- James Clavell - *Shōgun*
- James Clavell - *Tai-Pan*
- H. de Balzac - *Verişoara Bette*
- D.H. Lawrence - *Curcubeul*
- W. Collins - *Femeia în alb*
- John Steinbeck - *Iarna vrajbei noastre*
- Irving Stone - *Agonie şi extaz*
- Daphne du Maurier - *Rebecca*
- Sanda Marin - *Carte de bucate*
- Mihai Mirolu - *Ghid de conversaţie român-englez*
- Colectiv - *Dicţionar român-francez şi francez-român*
- Georgeta Nichifor - *Dicţionar român-englez şi englez-român*
- Colectiv- *Ghid de conversaţie în 8 limbi*
- Ion Gabriel Lăzărescu - *Dicţionar român-german şi german-român*
- Volchiţa Ionescu - *Dicţionar român-latin*
- Laurenţiu Zoleaş - *Ghid de conversaţie român-francez*
- Colectiv - *Decizii ale Curţii Supreme de Justiţie pe anul 1992*
- Robert Ludlum - *Cercul Matarese*
- Rick Sky - *Spectacolul trebuie să continue*
- Ely Star - *Misterele horoscopului egiptean*
- Sidney Sheldon - *Furia îngerilor*
- Barbara Taylor Bradford - *Păstrează visul*
- Barbara Taylor Bradford - *Să fii cel mai bun*
- Barbara Taylor Bradford - *Un act de voinţă*
- Colleen McCullough - *Obsesie indecentă*
- Colleen McCullough - *Doamnele din Missalonghi*
- Nicholas Davies - *Diana — o prinţesă şi nefericita ei căsnicie*
- James Clavell - *Vîrtejul*
- Barbara Taylor Bradford - *Glasul inimii*
- Judith Krantz - *Fiica lui Mistral*
- Judith Krantz - *Pînă ne vom revedea*
- Colleen McCullough - *Tim*
- Danielle Steel - *Schimbări*
- Justin Scott - *Cei nouă dragoni*

CĂRŢI ÎN PREGĂTIRE

- Danielle Steel - *Amăgirile iubirii*
- Danielle Steel - *Sezonul pasiunii*
- Colleen McCullough - *Crez pentru mileniul trei*
- Phillippe V. Rindt - *Samariteanu*
- David Burner - *John F. Kennedy şi noua generaţie*
- Winston Graham - *Poldark*
- Judith Krantz - *Voi cuceri Manhattanul*

CĂRȚI CU POSIBILITATE DE VÎNZARE IMEDIATĂ

Cercul Matarese *de Robert Ludlum*
(528 pagini, 2200 lei)

Spectacolul trebuie să continue *de Rick Sky*
(236 pagini, 1400 lei)

Misterele horoscopului egiptean *de Ely Star*
(230 pagini, 1400 lei)

Diana - o prințesă și nefericita ei căsnicie *de Nicholas Davies*
(458 pagini, 2200 lei)

Obsesie indecentă *de Colleen McCullough*
(424 pagini, 2300 lei)

Ghid de conversație român-francez *de Laurențiu Zoicaș*
(250 pagini, 1350 lei)

Doamnele din Missalonghi *de Colleen McCullough*
(208 pagini, 1200 lei)

Iarna vrajbei noastre *de John Steinbeck*
(320 pagini, 1800 lei)

Un act de voință *de Barbara Taylor Bradford*
(592 pagini, 3000 lei)

Glasul inimii *de Barbara Taylor Bradford*
(1116 pagini, 6600 lei)

Fiica lui Mistral *de Judith Krantz*
(832 pagini, 5900 lei)

Pînă ne vom revedea *de Judith Krantz*
(880 pagini, 5600 lei)

Tim *de Colleen McCullough*
(352 pagini, 2700 lei)

Zile fericite la Clichy *de Henry Miller*
(208 pagini, 2300 lei)

Cei nouă dragoni *de Justin Scott*
(576 pagini, 4700 lei)

EDITURA ORIZONTURI — BUCUREŞTI organizează

B-dul Libertăţii nr.4 bl.117 ap.7, cod 761961, sector 4; telefon: 631 01 09

CONCURS

DOTAT CU PREMII DEOSEBITE:

PREMIUL I =
UN AUTOTURISM "DACIA"

PREMIUL II =
UN TELEVIZOR COLOR

PREMIUL III =
UN FRIGIDER

Tematica concursului o constituie întîmplările şi personajele din romanele enumerate mai jos, din care vor fi formulate întrebările ce se vor publica, împreună cu alte detalii, la sfîrşitul viitoarelor cărţi editate de noi, începînd cu *SCHIMBĂRI* de Danielle Steel:

Cercul Maturese, Spectacolul trebuie să continue, Misterele horoscopului egiptean, Diana - o prinţesă şi nefericita ei căsnicie, Obsesie indecentă, Diamnele din Macalonghi, Iarna vrajbei noastre, Să fii cel mai bun, Un act de voinţă, Glasul inimii, Furia îngerilor, Fiica lui Mistral, Pînă ne vom revedea, Virtejul, Schimbări şi Tim.

Răspunsurile se primesc pînă la 20 februarie 1995, iar premiile vor fi atribuite, în caz de egalitate, prin tragere la sorţi în ziua de 15 martie 1995.

— Continuare condiții **CONCURS** —

Următoarea serie de întrebări va fi publicată la sfîrșitul romanului *VALEA PĂPUȘILOR* de Jacqueline Susann.

Grila de răspuns, care va fi decupată și trimisă la sediul editurii, va fi publicată în romanul în care va apare și ultima serie de întrebări. **Vă rugăm, nu trimiteți răspunsuri parțiale.**

Valabilitatea concursului este condiționată de numărul participanților — minimum 3000.

URĂM FIECĂRUI CITITOR MULT SUCCES ȘI NOROC ÎN CÎȘTIGAREA MARILOR PREMII OFERITE DE EDITURA ORIZONTURI!

CĂRȚI AFLATE SUB TIPAR:

Lista lui Schindler de Thomas Keneally

Prințesa Daisy *de Judith Krantz*

Nu e dragoste mai mare *de Danielle Steel*

Văduva dorinței *de Justin Scott*

ÎN CURS DE APARIȚIE:

VALEA PĂPUȘILOR de Jacqueline Susann — cel mai vîndut roman din lume. Cartea, care este un amestec de sex, violență și narcomanie, s-a vîndut din 1966, cînd a fost editată pentru prima oară, în 28 712 000 de exemplare, depășind recordul deținut de romanul *PE ARIPILE VÎNTULUI* (circa 28 000 000 de exemplare).

LISTA ÎNTREBĂRILOR PENTRU CONCURS

PÎNĂ NE VOM REVEDEA de Judith Krantz

13. Care erau florile preferate ale mamei vicontelui de Lancel?
    a. trandafiri
    b. narcise
    c. dalii

14. Cum se numea faimosul cîntăreț francez pe care Eve l-a întîlnit în California la un bal?
    a. Francois Dutour
    b. Alain Marais
    c. Maurice Chevalier.

OBSESIE INDECENTĂ de Colleen McCullough

15. Ce înclinații i-a descoperit Michael camaradului său de arme în Noua Guinee?
    a. literare
    b. muzicale
    c. actoricești.

16. Care e semnificația titlului "Obsesie indecentă" raportată la meseria eroinei principale?
    a. erotică
    b. profesională
    c. lipsită de semnificație.

MISTERELE HOROSCOPULUI EGIPTEAN de Ely Star

17. Care sînt elementele cu ajutorul cărora se întocmește scara cercului planetar?
    a. anul nașterii, numele, prenumele, ora nașterii
    b. numărul semnului zodiacal, gradul, "vîrful horoscopului"
    c. arcanele minore.

18. Cîte arcane majore cuprinde "Biblia imaginilor"?
    a. 30
    b. 25
    c. 22

În pregătire: *O CASĂ ÎN RĂZBOI* de Elizabeth O'Leary, continuare a romanului *CASA ELIOTT*.

EDITURA ORIZONTURI

Lei 4500